DETENTA ȘI MODA . . . MEMORIILOR

Dumitru MARIN, M.D.

Când în 1969, președintele Richard Nixon a venit în România, toată lumea credea în el și se uita la el, ca la un zeu. (Credeam absolut în . . ."fermul", în "anti - comunistul" Richard Nizon și am crezut până târziu, cu toții, miliarde de oameni din lumea liberă și captivă) Si totuși, dl. Nixon nu venise în România cu gândul la acele milioane de prizonieri care-l aclamau în ciuda "securitășii", ci pentru a-și pune unul dinprimii pioni ai catastroficei sale detente. Dl. Nixon însuși arată într'o declarație a sa, făcută acum câteva luni (vezi "The New York Times") că unul dintre cei cu care s'a sfătuit ..(atât de "bine"!) cu privire la construirea detentei a fost ... (inima târgului, "doritorul de bine" al Statelor Unite și al omenirii,dictatorul comunist) ... N. Ceausescu.

In 1971, dl. Nixon l-a înlocuit pe secretarul de stat de pe atunci, dl. William Rogers, cu dl. H. Kissinger, expertul în detentă one-way .. In 1974, dl. Nixon s'a retras, l-a lăsat pe dl. Kissinger pentru continuarea detentei-one-way-și l-a numit în locul său pe dl.G. Ford, care va rămâne în istorie prin declarația că sub administrația sa ..." nu a existat dominație sovietică asupra țărilor Est-Europene".

Continuare in pagina 3

ÎN ACEST NUMĂR:

O PAGINĂ DE CRONICĂ LITERARĂ SEMNATĂ DE VIRGIL IERUNCA

*

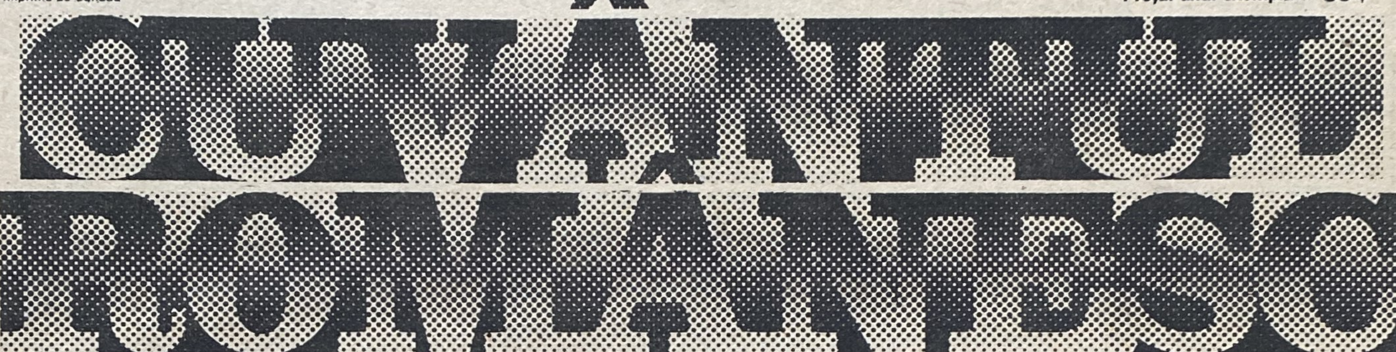
ÎN NUMĂRUL VIITOR:

MONICA LOVINESCU DESPRE ROMANUL: "DELIRUL" AL LUI MARIN PREDA

**

Printed in Canada
Imprimé au Canada

Prețul unui exemplar: 85¢

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 2 Nr. 10 FEBRUARIE 1977 — PUBLICAȚIE LUNARĂ — DIRECTOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, ELVETIA, GERMANIA, FRANTA, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., NOUA ZELANDA

DE O MIE DE ORI, NU!

Nicolae Novac

In pagina de: "CRONICI LITERARE' ARTISTICE ȘI CULTURALE, DIN EXIL ȘI DIN TARA", au fost prezentate în ziarul nostru câteva cărți ce au apărut în țara noastră de baștină, România, în perioada post-satlinistă, adică a așa zisului "desghieț cultural", cărți ce, prin conținutul lor și valoarea lor literară, indiscutabilă, pot sta, cu mare cinste, alături de ceea ce s'a scris și s'a publicat în lumea liberă în acei ani.

De ce, îndemnat de ce duh rău, și pentru care motive anume, Ceaușescu, un om din mulțime, fără pregătiri intelectuale, al cărui singur merit este de a fi fost din tinerețe comunist, a strangulat o evoluție normală a vieții literare, artistice și culturale a României, impunând tuturor creatorilor de artă o așa zisă linie dogmatică de partid, care, neapărat să fie subliniată în operile lor?

Cu puțina-i școală ce are, fireste că habar n'are de ceea ce înseamnă: ARTA PENTRU ARTA, singura valută în ponderea internațională, ce, a fost, este si va rămâne, "judecata de apoi" a făuritorilor de artă.

La conducerea României, de când a devenit ROMANIA MARE, s'au perindat multe partide politice, dar, adevăr este că, niciodată, nici unul din ele, n'a încercat să impună creatorilor de artă o linie dogmatică, s'au să-i restrângă într'o chingă partinică.

Nu, de o mie de ori, nu credem că aceasta a fost voia lui Dumnezeu pentru a trimite o asemenea pacoste poporului nostru. Dimpotrivă, suntem ferm convinși că, datorită conjuncturilor mafiotice internaționale, adică a dușmanilor de moarte ai lui Isus Christos, atât România, cât și alte țări creștine din Europa, au căzut victime ale celor fără de țară și fără Dumnezeu.

Că, însă, o ușă de ieșire spre lumină și adevăr, va fi deschisă, mai curând ori mai târziu celor ce atăzi sunt răstigniți în propriile lor țări, pe motivul că resping teoria marxist-lenistă, nu ne îndoim câtuși de puțin.

Continuare in pag. 3

UN PUNCT DE VEDERE OBIECTIV

OTRĂVIREA ȘI MOARTEA LENTĂ A UNEI CULTURI

Radu DUNAREANU

Nu am fost muzicolog. Nu am studiat conservatorul dar, pasionat de muzică nu am fost doar un autodidact. Și, în plus, am ascultat enorm de multă muzică. Printre extrem de puținele amintiri plăcute pe care le mai rețin despre actuala Românie sunt și concertele de la Ateneu, când trăia G. Georgescu și-student fiind intram cum puteam la repetiția generală cu public, premergătoare concertului. Mai mult fără bilet, la înghesuială, maestrul întârziind puțin întotdeauna, ca să se poată bulucii pe scări studenții amărâți și fără bani de bilete. Sunt printre puținii fericiți care, copil fiind l-am văzut și ascultat pe Enescu. I-am văzut cântând împreună pe Menuhin și Oistrah David. Cât mi s'a permis să stau în Bucuresti am urmărit și festivalurile Enescu, chiar și fără toaleta adecvată. Iar pe vremea studenției adeseori citeam la Biblioteca Centrală cu căștile pe urechi, ascultând concomitent muzică simfonică. Deci nu mă pot plânge. Aici cenzura securității nu a putut opera.

Făcând însă un bilanț, ce muzică romanească am ascultat?

România nu a dus lipsă de interpreți de mare valoare, în toate ramurile muzicale, dar viața muzicală în sine s'a ofilit, mai rău chiar, a căzut în ridicol. Prima lovitură a fost Enescu, care a refuzat să devină cetățean al republicii sovieto-române și, slavă Domnului, trupul său se odihnește în Père Lachaise. Apoi, cu decența cu care mânuia bagheta, a refuzat să se mai întoarcă și C.Silvestri. Cei mai buni, violoncelisti, violoniști, pianiști, cântăreți de operă, unul câte unul dispăreau de pe afișele bucureștene, alegând lumea liberă. Sau alții, pentru că au responsabilități familiare, se mulțumesc să trăiască și să activeze în exclusivitate în străinăte, păstrând numai formal legătura cu partea oficială a țării.

Desigur, nu am pretenția ca în 30 de ani de la război să se fi născut în România câtiva Beethoven și cinci-șase Bach. Important este că ce-a avut România puțin, mult, nu a putut crea nimic. Repertoriul și tematica sunt, bineînțeles, impuse. În vremea stalinismului, obligatoriu muzică rusească și sovietică. In sine muzica rusă e deosebită, dar metoda de a o impune ține de ridicol.

Și tot a fost ce a fost până a venit calamitatea trecutului "istoric glorios" al p.c.r. si campania de "edificare" a muzicii naționale, socialiste. Atunci spectacolul de operă a decedat definitiv. S'a terminat cu eroii de operă ce prezentau clasele exploatatoare. Si s'au prezentat (cum or fi putând interpreta artistii?) opere "revoluționare" de tipul "Doftana". Iar baletul nu s'a lăsat mai prejos. Am trăit să văd balet de tip "revoluție culturală chineză", însă în variantă și mai sinistră, românească, cu balerini ce se trudeau să redea realist socialist mersul către uzină sau mină, seceratul sau alte minuni, în salopete și bolmojiți în steaguri roșii, "internaționaliste".

Iar celebrele "specacole de gală" întrec cu mult chiar și cele mai fericite vise ale lui Stalin, în materie de cultul personalității. Trebuie să recunosc însă că publicul, bine ales, selectat, format din gușații funcțiilor de răspundere din

Continuare in pagina 4

RENAȘTEREA SPIRITULUI LUI STALIN ÎN ROMÂNIA

editorial

SEMNIFICAȚII ROMÂNEȘTI

Intre obiectivele ziarului nostru este și acela de a consemna pe răbojul vremii manifestările mai importante ale românilor din lumea liberă. Prin aceasta, arătăm adevărata prezență și legitimitate a celor din exil.

Astăzi, vrem să subliniem semnificația a două realizări majore românești, care au avut loc în 1976, și despre care presa românească nu a vorbit decât în treacăt.

La sfârșitul lui Iulie și începutul lui August,a avut loc la Montreal, Canada, Congresul Limbii Române, al 4-lea în ordine cronologică.

Congresele de până acum, inițiate de Părintele N.Tănase, se țineau la Kitchener,Ontario,Canada,având întotdeauna sprijinul Prof. Popescu-Botoșani, care a devenit mentorul spiritual al tuturor congreselor.

In 1976, Congresul al 4-lea a fost găzduit de Păr. Dr. Petre Popescu,la Montreal. Prin aceasta s'a dat o nouă semnificație acestor întâlniri, a celor dornici să promoveze valorile de limbă românească. S'a depășit stadiul local și parohial, căci la Montreal s'a prezentat un număr mai mare de participanți, iar programul a cuprins o mai mare varietate de subiecte și comunicări.

Prin mutarea lui la Montreal, Congresul a căpătat o semnificație națională. A devenit un "forum" mai larg de creație românească. Pe platforma care și-a câștigat-o, la Montreal, acest Congres și-a deschis drumul spre o consolidare permanentă, în viitor.

In calitate de Președinte,Prof.Botoșani cu cultura sa bogată, cu cunoașterea profundă a problemelor culturii românești, și cu orientarea sa ideologică clară, asigură Congresului Limbii Române o semnificație deosebită, acea a legăturilor permanente cu sursele existenței românești, care sunt limba și expresiile ei creiatoare, precum și locul de întâlnire a celor ce scriu în limba strămoșilor, conservând cu sfințenie acest tezaur național.

Al doilea eveniment, plin de semnificație românească, a avut loc la Pittsburgh, Pennsylvania, în Statele Unite. In luna August 1976 timp de o săptămână s'a ținut la Universitatea din Pittsburgh un Seminar despre Civilizația românească. Lecțiile au fost predate în limba engleză pentru tineri americani, de origine românească, care au venit din toate părțile Statelor Unite, în dorința de a lua contact cu istoria, literatura,arta, muzica, economia și politica poporului român. Cu toate creațiile, tradițiile și bogățiile spiritualității românești.

Profesorii au fost, în majoritatea lor, români care predau cursuri universitare în Statele Unite,și care cunosc cultura și civilizația românească.

Alături de acești profesori romîni, au fost și profesori americani, care sunt preocupați de problemele românești.

Studenții au fost entuziaști și li s'au oferit cursuri de înalt nivel academic, cu toate mijloacele moderne ale technologiei electronice, având prilejul să vadă filme cu frumusețile țării, grandioasa operă a sculpturii lui Constatin Brâncuși, precum și arta neîntrecută Bisericilor, Mănăstirilor și caselor țărănești ale satelor din România.

Valoarea reală a acestui Seminar stă în faptul că a reînnodat legăturile spirituale ale studenților români americani cu tezaurul etnic al originii lor.

Prin aceasta, acești studenți, și-au câștigat o nouă personalitate și o nouă conștiință, acea de a fi mândri de originea lor.

Dar, nu putem să nu subliniem o altă semnificație, tot atât de majoră și reală. Românii din Canada și Statele Unite au dovedit că sunt în stare, cu mijloace proprii, să organizeze astfel de manifestări, fără concursul " culturalilor " din România, care activează în orice împrejurare, sub zodia interpretărilor marxiste cu nuanțe propagandistice. Există destui intelectuali români, în lumea liberă, care pot educa tineretul românesc, ce și-a perdut limba strămoșească, fără să apeleze la " bunăvoința coexistențialistă " a propagandiștilor comuniști ai ambasadelor din Ottawa sau Washington.

Uniunea și Liga a sprijinit Seminarul din Pittsburgh, care s'a desfășurat sub auspiciile Universității locale. Deci, se pot face treburi românești, frumoase și majore, în lumea românească academică, cu resursele noastre, fără coexistențialismul care pătează demnitatea noastră, a celor ce trăim în lumea liberă.

Obiectivul principal al exilului românesc este să promoveze cultura românească și să apere interesele naționale, în scopul de a lămuri opinia publică asupra ceiace este autentic românesc, și de a menține conștiința națională vie, până la eliberarea poporului român, de sub jugul comunist.

Cele două evenimente de mai sus, s'au plasat pe această linie de gândire, și, au dovedit că acest exil românesc dispune de un potențial creator inegalabil, care duce la anularea oricărei justificări a "coexistențialismului ".

George BĂLAȘU

CĂTRE REDACȚIE

* Detroit, U.S.A.- In ședința generală a Societății Unirea Românilor din 16 Ianuarie 1977, am prezentat "Cuvântul Românesc" cu toate calitățile și valorile lui cât și marea importanță de-ai asigura pe o durată lungă de timp existența.

După cum v'ați exprimat că vă lipsește un adresograf, pentru a vă ușura expediția, membrii societății noastre calzi la inimă pentru tot cei bun și cu, adevărat românesc, au hotărât să vă trimitem o donație de $ 500.00 pentru cumpărarea adresografului. Mulți dintre membrii noștri și-au exprimat dorința de a se abona la ziar. Societatea m'a însărcinat să vă trimit tot odată cu donația și felicitările și toată admirația noastră pentru devotamentul cu care muncești să prezinți întregii lumi o gazetă românescă bună.

Cu Dumnezeu înainte.
Pentru Societatea Unirea Românilor
Eugen J.POPESCU, Președinte

* Sidney,AUSTRALIA- Primesc cu bucurie acest ziar al nostru, spun al nostru că sunt un nou român venit de numai 3 luni pe aceste meleaguri ale sfârșitului lumii. Imi pare bine că ne țineți informați de tot ce se întâmplă în lume cât și în "iadul din care am scăpat". Mulțumesc mult pentru știrile sportive. Am fost un pasionat al fotbalului și am dus lipsa veștilor și rezultatelor sportive. Am să vă trimit și eu ceva date referitor la "murdăriile" pe care le cunosc din țară. Trebue să avem curajul să spunem tot ce am suferit și tot ce am lăsat în neagra mizerie în scumpa noastră Românie. Eu vă trimit abonamentul pe doi ani de zile și vă doresc să țineți sus steagul libertății Neamului și Țării.

Emil BANU

* Cleveland,U.S.A.-...Ultimile numere din Cuvântul Românesc sunt minunate. Să sperăm că se va păstra nivelul.

Preot Virgil PARVANESCU

* Casne sur Loise,FRANTA- Am primit ziarul Cuvântul Românesc, pentru care vă mulțumesc,rămânând, ca mai apoi să ajut și eu, după putință, întru suținerea lui. Publicația este bună și cu vână viguroasă.

Am impresia că între colaboratori, majoritatea sunt tineri, ceeace înseamnă că sudura între cei vechi și cei noi, se face de la sine, spre cinstea și lauda Românimii din exil. Este o mare bucurie pentru noi (noi ză zic bătrânii) că steagul luptei naționale a încăput pe mâini vânjoase și inimi pline de hotărâre; deci, cu Dumnezeu înainte !

T.N.MIRON

* Milwaukee,U.S.A.-..Numărul de crăciun este o adevărată comoară. Vă felicit pentru eforturile cu care afirmați credința creștină românescă și tradițiile ei de crăciun. Totodată, pentru viguroasa luptă dusă în contra călăilor nelegiuiți ai neamului. Părerea mea este că Cuvântul Românesc a ajuns la punctul de desmorțire și sguduire a exilului. Să vă ajute Dumnezeu să puteți merge înainte cu curajul și hotărârea de până acuma.

Simion RADU

* Ridgewood,U.S.A.- Am primit și sper să primesc mereu acest frumos ziar pe care-l editați.Consider apariția ziarului Cuvântul Românesc, foarte bine venită...Cei care am trăit peste 30 de ani în România comunistă, cei care am simțit pe propria noastră piele cea mai crudă tiranie, nu vom uita așa de ușor, și mai ales acum în lumea liberă,vom demasca tot ce am îndurat. Câteva sugestii:
-Caracterul anticomunist al ziarului este cât se poate de bine văzut de noi.
-Conținutul articolelor în marea lor majoritate sunt combative,dar, credem că pot deveni și mai tari în viitor, în limita bunului simț și ținutei demne al ziarului.

Stefan FLOREA

* Haga,OLANDA-...Gazeta : mă bucur de fiecare dată când o primesc- cum cred că se bucură fiecare român exilat atunci când o primește- fiindcă ea este în primul rând ceeace trebuie să fie : UN PROTEST și, apoi, hrana sufletească atât cât condeiele o pot dărui. Hrana sufletească din plămada națională sau din tot ce omenirea a creat.

Virgil POPA

* Caracas,VENEZUELA- Am primit scrisoarea d-stră și sunt încântată să primiți amintirile mele.Totul e bine gândit și capitole și ce se v'a scrie în fiecare capitol ca să fie mai concentrat și totuși esențial. Nu-mi spuneți nimic de primirea cecului pentru abonament la "Cuvântul Românesc".La mulți ani !

Doina CEPARU

* St.Louis, U.S.A.- Am venit din România de 2 ani. Am fost foarte decepționată că nu am găsit aici ziare românești așa după cum m'am așteptat. Auzisem că în Europa și America sunt mulți români refugiați. Vă mulțumesc că mi-ați spulberat decepția și mi-ați restabilit încrederea în exilul românesc.

Simt că devin o tot mai bună româncă cu fiecare număr al ziarului D-stră. Dar, ceeace mă face în special să vă scriu este să vă trimit aprecieri și felicitări pentru frumosul număr de crăciun.

Eleonora POPESCU

* New York,U.S.A.-...Vreau să profit de acest prilej ca să vă felicit pentru munca enormă pe care o depuneți pentru cauza comună și să vă exprim toată admirația pentru sacrificiile pe care le faceți cu scoaterea ziarului. Sper că într'un viitor nu prea îndepărtat se va ivi un prilej de a sta de vorbă în legătură cu posibilitățile de strânsă colaborare între noi.

Prof. Brutus COSTE

* Madrid,SPANIA- Ultimul număr din Cuvântul Românesc, atât de bine făcut, mi-a adus o frumoasă surpriză: recenzia poeziilor prietenului Vintilă Horia, în care ați remarcat - dealtfel singurii - ceeace am scris pe manșeta coperții.

Urmând aceeași linie modestă, vă trimit un alt volumaș, deastădată cu poemele altui mare poet : Horia Stamatu. Citiți "Fericirile și Bucuriile", din ultima parte a volumului și veți vedea ce minunată este această viață pe care o ducem și pe care trebue să o binecuvântăm, cu toate dificultățile și amărăciunile inerente condiției noastre de oameni.

Un poet catalan, Maragall, începea una din poeziile lui minunate :" Hombre soy y humana es mi medida! (sunt om si omenească este măsura mea).

Vă doresc ca anul 1977 să vă aducă la toți,multă sănătate, bucurie și succes pe toată linia. Vreau să-i mulțumesc Cronicarului care a scris despre Asociația noastră și să-l felicit.

Prof. Aurelio RAUTA

CĂTRE CITITORI

Redacția ziarului "Cuvântul Românesc" intenționează să deschidă o rubrică de - Mică Publicitate- în care cititorii pot publica anunțuri prin care-și caută rudele sau prietenii.
Datele trimise la redacție, trebuesc făcute cât mai scurte. Ele se vor publica gratuit.

NOTĂ

Anunțăm cititorii noștrii că începând cu numărul viitor, ziarul se va expedia numai celor abonați.

Redacția și administrația:
P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

CUPON DE ABONAMENT

NUMELE ....
ADRESA .... COD POȘTAL ....
.... PROVINCIA (STATUL) ....
ȚARA .... TEL ....

PREȚUL UNUI ABONAMENT ESTE DE $10 PE AN

CÂND GURA PĂCĂTOSULUI, ADEVĂR GRĂEŞTE

Cu ocazia sărbătorii a 55 de ani dela întemeierea Partidului Comunist Român, ce a avut loc anul trecut, PRESA NOASTRA, organul oficial al Uniunii Sindicatelor de presă, poligrafie şi edituri, a publicat în cadrul rubricei: "File din istoria presei", sub semnătura lui Dumitru Tabacu, un articol dedicat revistei "ROMANIA MUNCITOARE", care, după cum bine este ştiut, a fost organul oficial al Partidului Social-Democrat din România dintre cele două războaie mondiale.

Ce anume a determinat conducerea Partidului Comunist din România de azi, de a scoate în evidenţă, la zis'a lui sărbătoare de 55 de ani, a unei publicaţii ce n'a aparţinut niciodată mişcării comuniste, cu toate că, în paginile ei au fost reproduse, din când în când, citate din scrierile lui Karl Marx, Engels sau Lenin?.. Nimic altceva de cât faptul că, Partidul Comunist Român, lipsit fiind de un trecut istoric în viaţa politică a României, dintre cele două războaie mondiale, încearcă acum, şi cu neruşinare, să-şi acrediteze meritele unui partid pe care, de îndată ce a ajuns la putere, l-a aruncat la coşul cu gunoi, trimiţându-i conducătorii la puşcărie.

Autorul articolului de care ne ocupăm, reproduce dintr'un oarecare număr al revistei "ROMANIA MUNCITOARE", următorul fragment:

"Cu actualul sistem de vot - remarca într-un excelent pamflet I.C. Frimu în "România Muncitoare" sub titlul "Dreptul la vot" - când reprezentanţii celor 82,935 de alegători fac şi desfac toată politica naţională şi internaţională a acestei ţări, nici nu ne putem aştepta la ceva sănătos şi durabil. Pînă ce fiecare cetăţean nu va avea drept de vot, nu va avea toate drepturile, după cum are datoriile, frămîntări adînci se vor produce mereu. Cînd se propun în parlament legi privitoare la soarta muncitorilor şi cei în cauză nu sînt consultaţi şi lăsaţi să-şi facă cunoscute nevoile lor, cînd în Cameră ei nu pot să-şi spună cuvântul, atunci trebuie o manifestaţie puternică la porţile parlamentului. Dacă vor să nu fie tulburaţi în socotelile lor prin restrîngerea dreptului de vot, prin lipsa de a-ţi putea alege reprezentanţii, atunci trebuie de făcut ca cei dinăuntru să se teamă de cei de afară".

In acea vreme, "ROMANIA MUNCITOARE" erea o revistă care reprezenta opoziţia. Dar, putea-va oare să ne răspundă Dl. Tabacu, câte anume asemenea publicaţii, ce nu sunt vocea de papagal a guvernului, apar astăzi în R.S.R.?

Si iarăşi; "cu actualul sistem de vot" din R.S.R. când pe listele de votare apar doar numele membrilor partidului comunist, cum s'ar putea "aştepta la ceva sănătos şi durabil"?

Ca atare, noi de aici, credem că: "până ce fiecare cetăţean" din R.S.R., "nu va avea toate drepturile, după cum are datoriile", adică de a vota, nu pentru un om impus de partid, ci pentru un candidat care cu adevărat să reprezinte alegătorii în parlamentul ţării şi doleanţele lor iar nu interesele partidului, "frământări adânci se vor produce mereu". Si, din acest punct de vedere, da, istoria partidului comunist român este nespus de bogată în asemenea exemple de antropofagie partinică, când tovarăşii, pentru un os de ros sau pentru o poziţie, s'au mâncat literlmente între ei.

Iscălim deci cu inimă deschisă, concluzia fragmentului reprodus din "ROMANIA MUNCITOARE"..de dl. Tabacu, că adică, astăzi mai mult ca oricând altădată în istoria României, este absolut nevoie de o "manifestaţie puternică la porţile parlamentului", aşa că, dacă mahării de azi, "vor să nu fie tulburaţi în socotelile lor prin restrîngerea dreptului de vot", adică, prezentând cu blagoslovenia partidului, o singură listă, fără opoziţie, ceea ce, fără doar şi poate, exprimă "lipsa de a-ţi putea alege reprezentanţii", după convingerea personală şi în mod democrat, da: "ATUNCI TREBUIE FACUT CA CEI DINAUNTRU SA SE TEAMA DE CEI DE AFARA".

Iată deci că, de data aceasta, gura păcătosului, adevăr grăit-a! Punând, cu intenţie sau inconştient, în corn de capră, întreaga structură a partidului comunist român şi acuzându-l mai grav de cât l'am fi putut acuza, noi cei de peste hotare.

Sandu SEMENIC

DELA NICULIŢA, COMANDĂ:

VICTORIOŞI, TOT ÎNAINTE, PE ACELAŞ DRUM, ÎNAPOI!

Pe lângă vechile cunoştinţe de a lua măsură pentru pantofi şi a aduna pe degete până la 10, Niculiţă a descoperit că românii de peste hotare sunt originari din România şi, în plus, au şi neamuri în ţară.

Descoperirea a fost imortalizată în Decretul nr. 372 din 8 Noiembrie, 1976, şi publicată în Buletinul oficial al RSR.

Ziarul "Tribuna României" dă următoarea explicaţie:

"Tinând seama că cetăţenii de origine română din străinătate, care vizitează România, nu fac turism în accepţia curentă a cuvântului, ci vin să-şi vadă patria, rudele, locurile de baştină, şi pentru a înlesni realizarea acestor intenţii întrutotul justificate, recentul decret excepţionează. . ." dela schimbul de $10 pe zi şi deasemenea vizitatorii pot fi găzduiţi . . . "de către rudele de orice fel".

Cum decretul din 1974 (cel nejustificat care impunea taxa de $10) şi cel "justificat" (care elimină această taxă) au fost semnate de aceeaşi persoană, se pune întrebarea

Ce l-a determinat pe Niculiţă (ediţia '76) să tragă o palmă peste botul lui Niculiţă (ediţia '74)?

A făcut-o pentru dragostea celor din România ca să-şi poata vedea rudele?

Atunci de ce se opune la întregirea familiei şi de ce nu dă voie şi fraţilor din ţară să-şi viziteze rudele din străinătate?

A făcut-o de dragul şi pentru avantajul românilor care merg în ţară?

Atunci de ce continuă să-i jupoaie schimbându-le cu 12 lei dolarul când la New York banii româneşti se vând de 3 ori mai ieftin ?

Firma "Harold Reuter & Co., Inc." din New York, în buletinul pe luna Noiembrie, 1976, face reclamă că oferă 33.33 de lei pentru un dolar (bancnote de 100 de lei numai) ori 100 de lei pentru $3.00.

Firma face un comerţ legal şi are dreptul la un profit. Intrebarea este cine-i furnizează marfa? Cu cât se vând angros leii româneşti? 80 de lei pentru un dolar? 100 de lei? Ori îi vinde Niculae Niculae cu kilogramul ca să cumpere neglijeuri lui coana Lenuţa?

Niculiţă a fost silit să revină la sentimente "justificate" pentrucă turismul în România este un dezastru, iar el s'a lăcomit să înghită o bucată şi mai mare, dar i-au rămas dolarii agăţaţi în gât!

Victorioşi sunt românii de peste hotare care nu s'au lăsat nici intimidaţi şi nici şantajaţi.

Uniunea şi Liga a contramandat în 1975 o excursie de 125 de persoane pentru că nu a primit în scris confirmarea promisiunii că excursioniştii nu vor fi obligaţi să schimbe $10 pe zi.

Vizitele individuale au devenit rare şi de scurtă durată.

Unii preferă să meargă în grupuri care în 3-4 săptămâni vizitează 4-5 ţări. In România stau câteva zile şi-şi întâlnesc neamurile la hotel. Astfel de excursii au devenit populare: sunt mai ieftine, nu trebuie să te anunţi la poliţie ori să depinzi de rânza politrucului.

Sufletul românului este înobilat de o bunătate creştină. Dar bunătatea şi răbdarea noastră nu înseamnă prostie!

Când o firmă străină din New York poate cumpăra dolari mai ieftini, iar noi, fraţii lor de peste hotare, suntem siliţi să plătim la schimbul oficial de trei ori mai mult pentru a ne ajuta rudele şi ţara, asta înseamnă că momeala lacrimogenă cu "locurile de baştină" nu-i decât o cursă ca să ne stoarcă de bani.

Stroe MOLDOVANU

DE O MIE DE ORI, NU

URMARE DIN PAGINA 1

Adevăr grăim însă că, de când tov. Ceauşescu s'a amestecat în treburile scriitorilor, dându-le "directive" de cum anume să scrie şi ce anume să scrie, în trista-i Republică, n'a mai apărut nici o carte de valoare, în afară bineînţeles de unele retipăriri de opere intrate în patrimoniul cultural al României, înainte de-a fi ajuns la cheremul comuniştilor, şi iarăşi, câteva, nespus de puţine manuscrise postume a unor scriitori cu nume şi renume stabilite în cultura României, mult înainte de tragicul eveniment de la 23 August 1944.

Niciodată, în nici o ţară din lume, o literatură dirijată, n'a reuşit să se impună. Si exemple sunt: Germania Naţional-Socialistă, Italia Fascistă şi, fără doar şi poate Rusia Comunistă care, de la terminarea celui de al doilea război mondial a cucerit trei premii Nobel, şi anume, două pentru cărţi ce nici măcar n'au fost publicate în Rusia Sovietică: "DOCTORUL JIVAGO" de Boris Pasternak; Alexandru Soljeniţin pentru opera sa literară ce include "ARHIPELAGUL GULAG", cea mai mare şi îndrazneaţă critică a întregului sistem comunist şi Mikhaile Sholokhov, pentru cărţile sale: "DONUL CURGE TĂCUT" şi "DONUL CURGE ACASĂ SPRE MARE", ce la fel, n'au, nici în clin, nici în mânecă, cu aşa zis'a şi mult trâmbiţata: "societate socialistă multilaterală" (vorba fie, căci, multilateralitatea acestei societăţi este egală cu zero absolut).

Dacă, vre-odată, Ceauşescu, se va trezi din amarnicul somn şi vis "multilateral", în apele căruia se scaldă astăzi, şi îşi va da seama că, cei ce l'au împins din spate pe acest drum al ruşinei istorice, ne întrebăm: care anume îi va fi reacţiunea, ştiut fiind faptul că, în comunism, înainte de a te scăpa, spre a supravieţui, de duşmani, trebue să te scapi de prieteni?!

Pătrăşcanu şi Ana Pauker, pot mărturisi acest adevăr, de dincolo de mormânt.

Nicolae NOVAC

DETENTA ŞI MODA . . . MEMORIILOR

Urmare din pag. 1

Azi, în 1977, după întreg ciclul Nixon-Kissinger şi Ford - Kissinger, omenirea plăteşte tragic oalele sparte de cele două administraţii, în aproape o decadă de "glorioasă" detentă-one-way.

In memoriile pe care şi le scrie azi, dl. Nixon îşi arogă (cu mândrie!) calitatea de concepător şi de arhitect al detentei; poate că mâine, în memoriile sale, dl. Kissinger îl va contrazice şi îşi va revendica pentru sine aceste "glorioase" iniţiative şi "realizari", cu care de fapt s'a confundat în ultimii şase ani.

Omenirea e sătulă de asemenea farse şi dispute de "onoruri". Cu ce ne-am ales azi e calamitatea. Calamitatea unei triste decade de cedări în faţa comunismului. Iată numai câteva din "realizarile" internaţionale, abundent materializate în ultimii ani, sub administraţia Ford-Kissinger:

- "Tăierea cordonului ombilical al Vietnamului," aşa cum cinic a declarat şi decis dl. Nixon şi cum s'a operat practic de către dnii. Kissinger-Ford.

- Cedarea în acelaş timp către comunism, a Cambodiei şi Laos-ului. Abandonarea practică a Indochinei, pierderea poziţiei strategice a U.S.A. în Pacific şi punerea sub directa ameninţare roşie a tuturor ţărilor libere din Asia de Sud-Est.

- Tratative de pace îndelung sterile în Orientul Mijlociu şi transformarea acelei zone într'un imens bazin cu praf de puşcă, certamente atomică.

- Re-vânzarea la Helsinki, către bolşevism, a ţărilor Est-Europene, sub titulatura nobilă de: "acorduri pentru respectarea drepturilor omului". "Acorduri" cel puţin ironice: dnii. Kissinger şi Ford ştiu, la fel de bine ca şi noi că niciodată comunismul nu respectă şi nu poate respecta, prin însăşi natura sa teroristă, niciun drept al omului.

- Dublarea vânzării dela Helsinki, prin doctrina Sonnenfeldt, adviser-ul principal al dlui. Kissinger. Doctrină de desfiinţare naţională şi de înglobare "organică" în masa bolşevică rusească, a naţiunilor captive.

- Consolidarea prin Helsinki a colosului comunist răsăritean în cârca Europei de Vest şi mărirea ameninţării poteţiale împotriva Statelor Unite.

- Slăbirea flancului de Sud-Est al NATO-ului, neglijarea aliaţilor din acea zonă, ajungerea la Criza Cipriotă, slăbirea bazelor militare din Turcia, cale liberă pentru ruşi, prin Dardanele, şi transformarea Mediteranei într'un lac al flotei bolşevice.

- Slăbirea întregului NATO, a forţelor militare din Europa de Vest şi asistarea placidă la supraîntărirea militară a blocului comunist în Europa Centrală şi la încercuirea Europei de Vest de către imense forţe navale ruseşti.

- Ajutorarea continuă şi masivă din punct de vedere economic, ştiintific etc. a blocului comunist sovietic şi supra-întărirea acestuia. Printre alte ajutoare figurează şi împrumuturile. Ţările Comecom-sovietele şi sateliţii - au azi o datorie către U.S.A., în valoare de 40 bilione de dolari. Rămâne de văzut dacă vor achita vreodată comuniştii aceste bilioane datorate, cu care şi-au întărit propaganda şi mijloacele militare contra Statelor Unite şi a celorlalte ţări libere.

...Toate aceste "realizări" s'au petrecut în timp ce propaganda comunistă ţipă împotriva " imperialismului american provocator de războaie", care prin delicateţea progresivă a dlor Nixon-Kissinger-Ford de a nu-i supăra pe ruşi a făcut cadou comunismului cea mai "formidabilă" sui generis pace, rozătoare a lumii libere şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.

Acesta este, în mare, bilanţul cunoscut al politicii de pepeni verzi a ultimei decade.

Ca un fel de încheere ar putea fi amintit faptul ca în Statele Unite medicul care tratează direct cu viaţa pacientului, trebue să aibe deplină responsabilitate în cazul nefericit al unei practici greşite.

Dar cei cu făuritorii de politică care tratează direct cu viaţa şi soarta popoarelor? Nu, ei nu sunt răspunzători de absolut nicio practică greşită.

..."Tout est bon qui finnit..bien" ..In serenitatea lui St. Clemente-California, dl. Nixon îşi scrie azi memoriile, pe baza unui contract care-i va aduce 2 milioane de dolari; fiul dlui Ford a anunţat că tatăl său va face acelaş lucru, necunoscându-se încă valoarea contractului; dl Kissinger îşi va scrie, la rândul său "memoirs" - urile, într'un "big, magnificent volume" (vezi "The new York Times", Nov. 13, '76); valoarea contractuală oferită dlui. Kissinger de diversele edituri cu care negociază avocatul său, se cifrează între 1 şi 3 milioane de dolari. Trăim o inflaţie de "memoirs". O "fancy" - post - retragere îndeletnicire, de glorificare a lipsei de glorie şi de câştigat milioane de dolari, pe jalea milioanelor de oameni martirizati sau ameninţaţi de comunism.

Dumitru MARIN, M.D.

OTRĂVIREA ȘI MOARTEA LENTĂ A UNEI CULTURI

(Urmare din pagina 1)

p.c.r., m.a.i. și armată, împreună cu consoartele, îmbrăcate numai din import vestic, aplaudă cu spatele la scenă și cu fața la noul zeu politic, întemeietor de țară, partid, religie, specialist desăvârșit în toate domenille tehnice, literare, muzicale, general artistice, etc.

Nu credeam că voi putea folosi expresia, adecvată și reală, de prostituție în artă.

Insă marea audiență o are totuși muzica ușoară. Aici s'a dat lovitura ideologică de mare amploare. Personal am trăit epoci "educative" diferite: când îți tăiau pantalonii brigăzile muncitorești, pentru că erau ori largi ori strâmți; sau cravata-că era burgheză-; sau șapca de schior că era . . . germană. Campania tunsorii continuă și acum împotriva tinerilor și știu cazuri de desfacere a contractului de muncă pe motiv de ...plete. Insă epurarea ideologică a muzicii ușoare a întrecut orice închipuire.

Marele pontif a dat decret și punct. Nu se mai cântă muzică apuseană. Rock, pop, etc., totul e prohibit. In localurile publice se cântă exclusiv muzică românească ușoară, cu caracter exclusiv patriotico-ideologic și numai până la ora 10 noaptea. Tinerele formații de muzică modernă au început să se destrame sau, adaptându-se, să cânte vitejia eroilor veniți odată cu hoardele rusești.

Care a putut să mai scape a scăpat. Care nu, vizează să scape sau lâncezesc în *neputință artistică.*

Am trăit însă un punct culminant al prostituției muzicale în vara lui 1975, la festivalul muzicii ușoare de la Mamaia (de unde nimic nu s'a putut reține, totul fiind pe portativ...partinic) premiul special al juriului a fost acordat unei bucăți (nu zic melodie) compusă de un nu știu cine, cântată cu mare chin de un cântăreț de operă necunoscut, în care se proslăveau virtuțile "celui mai viteaz și înțelept fiu al poporului român, din întreaga lui istorie".

Lumea a leșinat de emoție artistică, iar ziarele - în articole elogioase - au relatat epocalul eveniment muzical!

Se mai poate vorbi, mai departe, de artă muzicală, într'un climat în care impotenții intelectuali dau "indicații prețioase" iar cenzura artistică este asigurată de Securitate?

Frumoasele vremuri staliniste, jdanoviste, au înflorit mai vârtos ca oricând și oriunde, mai mult chiar decât în Rusia și-în 1975 am revăzut din nou campania arestării tinerilor care cântau în public "muzică decadentă" !

Desfășurarea evenimentelor artistice e previzibilă, deci.

Dacă în muzică e mai dificil să teoretizezi cum se compune pe teme revoluționare, în schimb în artele plastice a înflorit parazitar critica plastică, teoria, anintindu-mi de celebra, antica anecdotă cu cismarul care se pricepea la pictură și dădea indicații prețioase, "rămânând și vorba" cismarule, nu mai sus de sanda. "Toți" nechemații care nu distingeau, artistic, Pasărea măiastră de calamitățile mortuare ale lui Baraski, au început să dea sfaturi despre cum trebuie făcută arta plastică. Cred că s'a scris o bibliotecă despre realismul socialist în pictură și sculptură.

Insă slugărnicia a avut câteva puncte culminante, dintre care celebrul Stalin din Piața Scânteii (înlocuit peste noapte cu Lenin) este unul din ele. Imi pare nespus de rău că nu am putut asista la caragialeasca scenă când, *"marele învățător"* a fost prăbușit de pe soclu, tras de tractoare și apoi i s'a hurducăit tărtăcuța de bronz până la locul de depozitare sau retopire.

Si în domeniul plasticii cei mai buni au trebuit să plece sau să aibă succces, cu precădere în străinăte. Dar au răsărit ca ciupercile parazitare pietroaie de muncitori în salopetă, eroi sovietici eliberatori și alte asemenea orori sculptate. Iar în pictură, ca să poți face o expoziție personală, trebuia să ai rețeta pregătită: atât procente trecut glorios, atât procente eliberare, atât procente naționalizare, colectivizare sau mitinguri diverse, după cum era timpul. Si, bineînțeles, portretele în mărime cât mai naturală al potentaților zilei. In rest nimic. Haos. Ba nu, exagerez. Rămâne marmora fină din care s'a "edificat" mausoleul din Parcul Libertății unde sunt depozitați primii și cei mai mari criminali din lunga și nefericita istorie a unui nefericit popor.

Bine, domnule - pot fi întrebat-dar dumneata nu vezi nimic bun pe plan artistic în acești 30 de ani de ocupație rusească?

Imi pare rău, dar analizând-de data asta cu obiectivitate, nu văd nimic care să se numească artă, chiar scrisă cu literă mică.

Otrăvirea și moartea lentă a unei culturi este spre sfârșit.

Țelul lor morbid a fost realizat.

Ce-a fost mai bun a murit în închisori. Alții au părăsit România. Dar mulți, neașteptat și dureros de mulți au capitulat dintr'un fals instinct de conservare.

Cum pot să gândesc că există cultură într'o țară în care - citez doar câteva cazuri, din miile pe care le știu-:

-un lot de tineri medici sunt condamnați între 5 și 12 ani închisoare corecțională (după vechiul cod penal) pentru că au citit articolele de presă ale lui ... Eminescu!

-când din "Impărat și Proletar" se publică numai partea Proletarul, cealaltă parte, se teoretiza de cei ce acum cochetează cu existențialismul, a fost scrisă la presiunile ideologice ale cercului reacționar . . . Junimea.

-când Coșbuc, blândul și inofensivul Coșbuc, era numit "poetul chiaburimii" de un personaj care mai târziu, în Vest, ne învăța ce este antimarxismul și ce e România, după ce infectase manualele de școală a generații de copii.

-când ce are mai bun cultura română a trebuit trecut prin purgatoriu și "reconsiderat" de către "comisii speciale" din care niciodată n'am știut cine făcea parte.

-când Mateiu Caragiale este scos din librării și biblioteci, ca fiind decadent și morbid, în urma unui articol din Scînteia din 1957, semnat de un castrat intelectual, care apoi ajunge Președintele Uniunii Ziariștilor și se voiajează în Vest, scriind cărți despre frumusețea occidentului.

-când tineri sunt închiși pe lungi ani pentru că au glumit pe seama literaturii socialiste și sovietice, sau române contemporane, sau pur și simplu pentru că au citit scriitori apuseni neagreați de regim.

-și nu e o glumă sinistră, dar în volumul editat sub egida Ministerului Artei, în care se treceau toți autorii și cărțile epurate (volumul) se chema Cărți Interzise) alături de Hitler și Antonescu figurau Eminescu, Goga Eliade, Blaga și încă mulți alții.

-când Arghezi, pentru care tineri studenți, autori de literatură, erau percheziționați, cade până acolo încât în 1957 scrie tableta Popîndăii "în care teoretizează despre grava noastră greșeală de a nu iubi suficient " măreața uniune sovietică"

-căci o epocă în care se fabrică etichete de decadent unor nume ca Picasso Stravinski, Honegger, ca să citez doar 0,1% din numele batjocorite de criticii culturali de sub egida p.c.r. nu poate fi decât o epocă anticulturală.

Si ce se poate face?

Nu sunt magician. Sunt om care a văzut enorm de multă suferință.

Dar închei cu versurile, gândite în închisoare și puse mai târziu pe hârtie, cândva, de mult, de către un fin prieten: "Când n'a rămas nimica de făcut Atât de mult se poate face, încă."

Trebuie numai să vrem.

Radu DUNAREANU

Notă: - Otrăvirea și moartea lentă a unei culturi - a fost un articol extras din materialul volumului în pregătire " IN TARA LUI CAIN STAPAN E FRICA''.

DRAMATICA ACȚIUNE A CELOR CINCI ROMÂNI DIN ROMA

Sub acest titlu ziarul italian IL TEMPO', descrie greva foamei a celor cinci frați români, pentru aducerea familiilor din țară. " De 24 de zile acești refugiați români, stau în " Piazza Venezia " din Roma, refuzând orice mâncare, până nu li să dă drumul familiilor ".

A trecut mult timp până ce întrega presă și televiziune italiană să înceapă campania de susținere a românilor.

Este interesant că pe data de 7 Ianuarie, 1977, când secretarul P.C.I.-BERLINGUER-, se afla în vizită în România, vorbind cu tovul Ceaușescu de respectarea tratatului dela Helsinki, cei cinci români au fost internați în spital, continuând mai departe greva, sub supravegherea doctorilor.

Internați în spital sunt: Mihai DIONISIE, Constantin MATASARI, Adam POPESCU, Ion PETRUT și Vasile PAULOVICI

ALEGERI ROȘII

S'a întâmplat
Intr'un sat
Din Banat.
(cel înstrăinat) !
A venit poruncă dela Impărat
(mai bine să precizez:
dela srez)
Nu la chinez,
Ci la secretarul de partid.
Cică să se facă, în termen de...
alegeri locale
în cadrul uneia din
organizațiile populare.
(Alegeri care în acest sat
S'au tot amânat, amânat...)

Acum,
luați din scurt
tovarășii "de jos"
când să mai facă
pregătiri electorale ;
așa cum se obișnuește în
țările occidentale ?
Dar asta cui îi pasă !
Las'că " și așa iese cine
trăbă să iasă ! "

Făcură și ei ce făcură,
Toba prin sat bătură,
Că diseară la Căminul cultural
joacă un film criminal,
Și nu se plătește !
Iar apoi !
de va fi nevoie
și unul cu cowboy !
(Numai să vină cumva
lumea...Și pe cine i-o prinde
or vota !)

Dar la apus de zi
Cine veni ?
Dascălii, țiganii, niște becheri,
Boacterii și vreo trei bărbieri...
Tovarășu secretar general
Cocoreț ca un cal
stat " pră ștălog",
când văzu ce văzu
cât de nu fu lovit "dă șlog".
Rămase ca mort !
El acuma cum să trimită raport ? !
Incepu să transpire.
Intră în căfană să se inspire !

Trinc, trinc,
ușurel, ușurel,
pahar după păhărel
și iar trinc
unul mare, niciunul mic
până i se făcu capul tăvălic...
Si atunci i se-aprinse-n cap ideea
ca scânteia !
Aflase a problemei rezolvare.
Mai trase o gură, de vârf !
și plecă mulțumit la culcare.

Mâine zi trimise " sus "
Un raport de el compus
cu numele celor aleși,
chiar bătut la mașină;
Tot oameni de soi,
plus o muiere
și doi
dela omladină .

Duminica viitoare
sparse " jocul " când era mai mare
și făcu votare !
Rezultatele se știau de Joi.
Da mă rog, așa-i democrația la noi !

Ionel BĂNĂȚEANU

MIC DICTIONAR:

1. srez-cerc, plasă de județ
2. chinez- primar
3. slog- paralizat
4. becheri-șmecheri
5. omladină- tineret

P.C.R. : DISTRUGEREA ORGANIZATĂ A FAMILIEI ROMÂNEŞTI

Doamna M.G., stabilită în Canada, a fost anul trecut în România, să-și vadă tatăl grav bolnav. A venit înapoi îngrozită de teroarea și mizeria din țară. Printre alte tragedii văzute și auzite în România, dsa ne-a relatat o convorbire avută cu o doamnă, cu care a intrat în vorbă, în așteptarea unui tren, într'o dimineață, într'una din gările Bucureștiului:

Dna. G.: Dar constat că știți pe de rost numele stațiilor de pe linia asta. Sunteți c.f.r.- istă?

Dna. X.: Nu, dar fac în fiecare zi drumul ăsta, până în R.Lucrez acolo.

Dna. G.: Vă convine să vă deplasați zilnic, pe distanța asta?

Dna. X.: ?!..Știți, instituția unde lucram în București s'a ..re-organizat acum un an și ...

Dna. G.: Oricum, îmi închipui că soțul e drăguț și vă așteaptă, cu .. masa pusă, cum se zice.

Dna. X.: El este la B., în Transilvania.

Dna. G.: Mărog, dar vine înapoi.

Dna. X.: Nu..E transferat acolo de trei ani.

Dna. G.: Si când vine acasă?

Dna. X.: ..Distanța e mare si trenul costă foarte.. destul de mult. Așa că .. venea odată la 2-3 luni. Venea Dumineca dimineața și pleca seara înapoi ..

Dna. G.: ?! .. Si-acum când vine?

Dna. X.: .. Nu mai vine. De sapte luni n'a mai venit.. Se mai întâmplă. Ochii care nu se văd, se uită.

Dna. G. : Oh, nu spuneți asta! Desigur n'a avut timp sau .. Bani de tren.

Dna. X.: Așa am sperat și eu .. După 20 de ani de căsnicie în bună înțelegere, ți-e greu să crezi .. Dar a intervenit o altă femee .. Mi-a scris .. Infine, nu-l mai condamn .. In doi ani și jumătate de singurătate, un bărbat o mai ia și razna .. Iar dacă s'a'ntâmplat odată și nevasta e la sute de Kilometri ...

Dna. G.: .. Sunt sigură c'o să revină.

Dna. X.: Să dea Dumnezeu .. Poate din dorul copiilor .. Ii iubește mult .. Plânge după ei. Mi-a scris un coleg de-al lui ..

Dna. G.: Dar, dacă nu sunt indiscretă, dece nu v'ați mutat și dvs. cu dânsul, acolo?

Dna. X.: ?! .. Sunt atâtea probleme .. In primul rând n'am fi găsit casă. Ca s'o pornești așa, cu șase persoane, fără acoperiș sigur, e greu .. Apoi, chiar dacă în anii ăștia am fi găsit vreun apartament-ceva, chiria costă foarte .. destul de mult. N'am fi ieșit la căpătâi; nici nu știu dacă aș fi găsit servici acolo .. Și a mai fost și problema buletinelor de Capitală, nu? Dacă plecam, le-am fi pierdut cu toții .. Oricum, avem căsuța noastră bătrânească în București.. Mama e foarte legată de ea .. Are aici și o soră. Băiatul meu cel mare e .. era student .. Și chiar noi, soțul meu și cu mine speram ca .. vreodată să fim iar împreună, la locul nostru ..

Dna. G.: .. Inteleg ..

Dna. X.: .. Știu, n'a fost ușor pentru el. Ca să facă economie mânca serile ceai cu pâine, ca și mine, acasă .. Dar el e bărbat, oricum .. Tot din economie locuia cu un alt coleg transferat, într'o cameră .. Suferea mult și de singurătate .. E un om sociabil, de familie .. Ii plăcea să ne vadă serile în jurul lui, să se joace cu copiii .. Dar ce să-i faci? Vă închipuiți că toți am fi vrut să fim împreună .. N'am avut încotro ..

Dna. G.: Aveți patru copii?

Dna. X.: Nu, trei dar stă și mama cu mine.

Dna. G.: Tot e bine, că dânsa are grijă de copii.

Dna. X.: .. A avut, săraca. De fapt dânsa i-a crescut fiindcă eu am lucrat tot timpul. Dar acum nu mai poate. Am avut o . . supărare mare anul trecut . . Știți .. cu băiatul meu cel mare .. Când a aflat, mama a făcut o paralizie .. Băiatul nici nu stie ..

Dna. G.: .. A fost.. Accidentat?

Dna. X.: ?! .. Nu .. A fost ..

Dna. G.: Oh, nu plângeți!

Dna. X.: .. Nu plâng .. Mă dor uneori ochii .. De fapt, nici nu știu, săracul dacă .. a încercat chiar să .. să treacă .. Numai Dumnezeu știe .. Dar, uite căși pierde tinerețea și facultatea ..

Dna. G.: O țigară?

Dna. X.: Nu. mulțumesc.

Dna. G.: .. E frig bine! Am impresia că se așterne pe iarnă serioasă.

Dna. X.: Da .. Trebui să cumpăr iar ceva cărbuni .. Dormim și eu, și fetița în cameră cu mama, dar cărbunii tot se duc. Fac focul seara, când vin și pun mai mulți, ca să rămână soba călduță pentru a doua zi. Fetița se duce la școală, mai zburdă, se'ncălzește, dar mama e tare friguroasă.

Dna. G.: Cine are grijă de dânsa?

Dna. X.: La început a mai venit mătușa mea, sora dânsii. Dar locuește în capătul celalalt al orașului și are și dânsa doi nepoți de care trebue să aibe grija .. Acum mama e ceva mai bine .. Poate oarecum să se miște și i-am aranjat lucrurile ca să se poată sprijini de ele .. Dar i-a intrat în cap că e inutilă și a făcut un fel de depresiune .. Are momente .. E mai nervoasă.

Dna. G.: Ce vârstă are fetița și celălalt copil?

Dma. X.: Fetița 13 și băețelul 5.

Dna. G. : Tot 13 ani are și nepoțica mea. La vârsta asta devin .. "domnișoare".

Dna. X.: Da .. E vârsta cea mai delicată la fetițe .. Trebue să aibă un sfat bun, o supraveghere... Iar eu sunt ca și moartă pentru fetița mea..

Dna. G.: Oh, nu spuneți asta!

Dna. X.: .. Așa este. Vin serile târziu, mai stau și pela cozi .. Barem până acum vreo două luni, în zilele când aveam ... "muncă patriotică ", la câmp, nici nu mai puteam veni acasă; dormeam la o țărancă; îi mai duceam și eu câte-o pâine ..Așa că nu știu ce-o să fie cu fetița .. Adeseori vine acasă serile, după mine. Au ședințe la școală. Eu nu mă pot duce s'o iau .. In alte seri o găsesc pela colțul străzii, cu fete și băeți .. Dumineca trecută i-am găsit în buzunarul paltonului o scrisoare dela unul care îi dădea "rendez-vous" .. E un copil cu fond bun, dar știți cum e ..

Dna. G.: .. Ea are grijă de băețel?

Dna. X.: Nu , el e'n Moldova, la sora mea.. N'am avut încotro.. Când începusem să lucrez în R., îl dădusem la un cămin de copii, destul de aproape de casă .. Dar l-am luat ..

Dna. G.: S'a îmbolnăvit?

Dna. X.: Nu .. Au fost alte probleme .. A fost de fapt o întâmplare care ... Intr'o seară stătusem aproape două ore la coadă pentru niste parizer .. Aveam un ou în casă și am voit să fac parizerul pane, ca să fie mai spornic. Am pus pachețelul pe masă și m'am gândit să fac mai întâi focul în casă. M'am dus în pivniță să sparg un butuc și când am venit înapoi l-am găsit pe-ăl mic, pe jos, în bucătărie, mâncând parizerul, împreună cu pisica..

Dna. G.: Ce drăguț!

Dna. X.: Da, dar .. Ce să dau de mâncare mamei și fetiții?

Dna. G.: ... I-adevărat.

Dna. X.: I-am dat două la spate .. Si- atunci a'nceput să țipe că .. "mă spune lu' tovarașa educatoare" .. M'am înfuriat, am vrut să-l bat dar mi-am luat seama.. Ce știe copilul, doamnă ... In orice caz, sora mea a fost foarte drăguță și mi-a scris să-l duc la ea .. Ii dau, bineînțeles ceva pentru întreținerea lui. Are și ea greutățile ei :numai salariul soțului, doi copii .. Dar sunt fericită că are grijă de el și .. ca educație.

Dna. G.: . De când nu l-ați văzut?

Dna. X.: De când l-am dus.. Aproape cinci luni .. N'am putut.. Trenul costă .. Dar luna viitoare, jurat, las laoparte și cărbunii, și mâncarea și mă duc într'o Duminecă să-l văd .. Mi-e tare greu fără el .. Fără toți, de fapt.

Dna. G.: Te'nțeleg ..

Dna. X.: .. In rest, mă uit la poze .. Să vi le-arăt și dvs ... Uitați fetița .. are o voce splendidă .. Aici e .. el, soțul meu, înainte să plece la B .. Asta-i ăl mic, înainta să-l duc. L-a pozat un vecin .. Și băiatul cel mare, chiar cu câteva zile înainte să-l ...

Dna. G.: Nu plânge draga mea!

Dna. X.: .. Nu plâng .. Mă dor uneori ochii ..

O TURISTA IN ROMANIA

FEMEI ȘI BARBAȚI DIN POIANA SIBIULUI

MĂRTURIA POEZIEI

Celor fără cruci la căpătâi, care n'au avut altă făclie în ceasul din urmă decât scânteierile nădejdii că undeva, departe, neamurile nerobite se frământă de grija marei îndreptări.

Ne-ați smuls din brațe desnădăjduite,
In miez de noapte,'n rânjet de pistoale
Și ne-ați crestat pe trupurile goale
Stigmatul urii hoardelor slutite.

Din hrube fără aer, strânși în zale
De foame și'ntuneric, ne-ați scos vite
De jug, s'abatem fluvii ocolite,
In rând de cinci, sub straje de pumnale.

Pe dealuri fără fân și zvon de mierle,
Ne-ați rupt de oameni, slovă și-amintiri;
Dar nu ne-am frânt și, aspre scoici de perle,

Din suferință-am rotunjit sclipiri
Ce'n templul judelui ce va să vie,
Vor fi cu voi, unica mărturie.

VIRGIL D. VASILIU

Poarta-Albă
Septembrie 1951

ZĂPĂCELI COMUNISTO-CEUȘISTE

Ceeace m'a uimit din totdeauna la Ceaușescu nu e niciprostia, nici ridicolul, nici lipsa de scrupule și cultură, ci extraordinara rapiditate cu care calfa noastră de cizmar găsește noi "idei" și lozinci care, după ce au fost debitate cu accent de mahala piteșteană de la tribuna Sălii palatului, devin un fel de devize naționale după care întreaga națiune trebuie să se călăuzească.

Să luăm de pildă Congresul al XI-lea al P.C.R.,care sub directa conducere a a lui Nicu "Tălâmbu", a proclamat actualul cincinal drept "cincinalul revoluției tehnico- științifice".

Insuși marele marxist, doctor honoris causa al mai multor universități de renume, ca cea din Dahomei, Gahana sau Iran, tovarășul Nicolae Ceaușescu a arătat că:"Trăim o epocă în care lărgirea sferei de cunoastere științifică înobilează omul, îi dă forții noi, noi diminsiuni spirituali, orizonturi nemărginiți." In conformitate cu directivele secretarului general, congresul a stabilit că pe viitor să se pună o tot mai mare pondere pe electronică, cibernetică și automatizare pentru înfăptuirea revoluției tehnico-științifice din România Socialistă !

Toate bune și frumoase și mai ales nimic nou, vor spune unii cititori. Numai că nu e tocmai așa, pentru simplul motiv că prin ceeace a hotărât congresul comuniștilor din România în frunte cu Nicu Marxistu' tovarășii de la București se dovedesc a fi anticomuniști,revizioniști și retrograzi. Și iată de ce: In primul rând tovul vorbește de revoluție technico-științifică în R.S.R. Haida'de, păi bine tovarăși, îl uitarăți voi pe Marx și Lenin ? Apoi,cum tot elevul de școală din România știe,revoluția technico-stiințifică a avut loc în timpul trecerii de la feudalism la capitalism, burghezia fiind purtătoarea rolului progresist în acest proces. Afirmând necesitatea unei revoluții tehnico științifice în R.S.R., Ceaușescu ori recunoaște că actualul stadiu de dezvoltare al țării noastre e aidoma celui din feudalim, ori recunoaște că numai burghezia poate salva țara de la pieire, ori e nebun !

In al doilea rând, Ceaușescu își dovedește zăpăceala când afirmă că trebuie să se pună accentul pe dezvoltarea ciberneticii. Explicația este simplă și imediată: în " Mic dicționar filozofic" apărut în 1953 în Editura politică se spune clar că cibernetica este o pseudo-știință reacționară, unealtă a exploatării capitaliste îndreptată în contra clasei muncitoare. Este, deci, de la sine înțeles, că cine propagă ideia ciberneticii face jocul capitalismului.

Cu toate doctoratele pe care le are, Nicu se auto-demască că habar nu are de ceeace vorbește.

Un alt argument convingător în această privință îl găsim în afirmația lui Ceaușescu potrivit căreia automatizarea va aduce succesul economic al politicii partidului. Secretarul general al PCR-ului nu mai știe că partidul lui a propagat timp de treizeci de ani că automatizarea procesului de producție are ca prim și unic scop înlăturarea muncii plătite și deci creșterea șomajului și înrăutățirea nivelului de trai al clasei muncitoare.

Din cele de mai sus se vede clar gradul de ipocrizie și de zăpăceală al șefului regimului comunist din România.

Radu JIANU

CEI CE AU MURIT ÎN CINSTE

" Cei fără neam și fără Dumnezeu- așa cum i-a botezat poporul- au pornit să aprindă focul în țară și să o înece în sânge. O mână de inși conduși de doi venetici : Ana Pauker și Ungurul Luka, caută prin teroare să supună neamul. Vor cădea striviți. Acest neam care a știut întotdeauna să-și apere ființa,nu de câțiva neisprăviți se va lăsa îngenunchiat. Sub masca democrației pe care la fiecare pas o calcă în picioare, aceste fioroase hiene nădăjduesc să ajungă la stăpânirea țării."

Prin cuvintele de mai sus, în noaptea de 24 Februarie 1945, într'un apel la radio către țară, Primul Ministru Generalul Rădescu, a denunțat pe comuniștii care susținuți de armata sovietică de ocupație au reușit să impună României un guvern total servil Moscovei.

In Decembrie 1944,după căderea guvernului Sănătescu,în urma hotărârii lui Vișinski, Generalul Rădescu este însărcinat să formeze un nou guvern în România. In cartea "România sub jugul sovietic" scriitorul Markham spune: "Vișinski îl considera pe Rădescu nu cu totul inacceptabil ca șeful unui alt guvern român de tranziție.....și dădu instrucțiuni comuniștilor români de a-l accepta".

Cele trei luni de guvernare a fost pentru Generalul Rădescu un adevărat calvar. Iată ce a declarat în memoriul din 26 August 1947,adresat Adunării Generale ale ONU, după ce reușise să fugă din România. "La 27 Februarie 1945, Vice-Comisarul Vișinski sosi la București. S'a dus deadreptul la Palat și, în timp ce străzile din fața Palatului erau patrulate de tancuri și camioane încărcate cu soldați ruși,Vișinski prezenta Regelui un ultimatum ca să demită guvernul meu și să însărcineze cu formarea unui alt cabinet pe Petru Groza. Regele a cedat în fața forței. Telul urmărit de Guvernul sovietic și uneltele sale din România era atins: Vișinski *impuse guvernul Groza"*.

GENERALUL NICOLAE RĂDESCU

După intervenția brutală a lui Vișinski, Generalul Rădescu a primit azil la Legația Engleză din România, și mai târziu a fost nevoit să ia drumul pribegiei.

In ziua de 16 Mai 1953 s'a stins din viață, la "Doctor's Hospital " din New York - după o lungă și gravă suferință - Generalul Nicolae Rădescu, ultimul Prim Ministru constituțional al României.

Generalul Rădescu a suferit de o boală necruțătoare care l-a doborât la vârsta de 77 de ani. Fostul prim-ministru a fost înmormântat în cimitirul român "Cypress Hill " în ziua de 20 Mai.

Generalul Rădescu se născuse la 30 Martie 1876, în Comuna Călimănești din Oltenia, din părinți țărani care și-au trimis băiatul la școala militară. In primul război mondial atinsese gradul de colonel și comanda un regiment de cavalerie. Pentru purtarea sa în fața inamicului a fost decorat cu ordinul "Mihai Viteazul".

Intre 1920 și 1924 Colonelul Rădescu a fost adjutant regal, iar între 1925-1926 atașat militar la Londra.

In 1933 și-a dat demisia din armată și a trăit în casa sa din București. Această hotărâre a fost pricinuită de convingerea sa că greșelile regelui Carol II erau să aibă consecințe nefaste pentru țară, convingere ce a exprimat mai întâi în memorii adresate regelui, mai târziu în public.

Prin gesturile sale demne și curajioase după lovitura de Stat dela 23 August 1944, el a devenit prin forța împrejurărilor, una dintre cele mai marcante personalități politice ale României, fără însă să fi fost vreodată un om politic. A trecut deci și el, în jalea exilului, prin dezmăgirile și amărăciunile de care nu este cruțat nimeni, când pășește pe drumul pietros al politicii.

In amintirea noastră Generalul Rădescu va rămâne unul din acei români care au înfruntat neînfricați urgia tuturor asupritorilor neamului nostru.

PACTE, DA.
CE LIBERTĂȚI?.

SCRIEREA LA ROMÂNI

Aproape concomitent cu Școala Ardeleană., sfârșitul secolului 18 și secolul 19, flacăra redeșteptării naționale, pe tărâmul scrisului cât și ideologic național, a cuprins toată intelectualitatea din Principatele Românești.

IENACHITA VACARESCU
(1740-1797)

Istoric, filolog și poet, marele vistier al principatului Valahiei, publică o gramatică a limbii române, cu șapte ani în urma celei publicate de părintele "unit" Samuil Micu Klein, "Elementa linguae daco - romane?? In acelaș an 1787 apar două ediții ale aceleiași gramatici numită "Observații sau băgări de seamă asupra regulelor gramaticii românești". O ediție este publicată la Râmnic (actualul Râmnicul Vâlcea) și alta la Viena, pentru românii transilvăneni. Autorul o socotea (în prefață) ca prima operă de acest gen la noi: "limba rumânească ce nu are în starea ei nici una până acum" . Avea dreptate deșteptul boer și finul diplomat, deoarece până atunci nu se tipărise în românește nici o gramatică, "Elementa lingae.." a lui Micu fiind în latinește.

Comentatorii filologi, ulteriori, consideră gramatica lui Ienăchiță științifică deoarece respectă firea limbii, pe când "Elementa" lui Micu nu prezenta formele gramaticale reale, ci altele artificiale, inventate.

Preocupările marelui spătar și patriot Ienache se pot desprinde din strofa-testament scrisă de el, pe o foae de hârtie, în portretul său ce se află în biserica Sf. Spiridon cel Nou din București:

"Urmașilor mei Văcărești,
Las vouă moștenire,
Creșterea Limbei românești
Ș'a patriei cinstire !

"Elementa linguae" a lui Samuil Micu și Gh. Sincai a servit ca model gramaticii, cu tendințe de latinizare, a lui Radu Tempea. Această gramatică, apărută la Sibiu în 1797, înlătură multe cuvinte slave și grecești care erau în gramatica lui Ienăchiță Văcărescu.

Așa cum corifeii Școalei Ardelene au fost trei: Samuil Micu, Gheorghe Sincai și Petru Maior, tot așa, în Muntenia și Moldova corifeii redeșteptării naționale au fost trei: Gheorghe Lazăr și elevii săi Ioan Eliade Rădulescu și Gheorghe Asachi. Acestora, ca și'n Transilvania, s'au alăturat sau le-au urmat mulți alți intelectuali și patrioți.

GHEORGHE LAZAR
(1779-1832)

Născut în Avrig, Transilvania. Fondatorul școalelor naționale din Muntenia. Ajutat de fundația Bruckenthal și-a făcut studiile la Sibiu, Cluj și Viena specializându-se și luându-și diplome în fizică, matematici și teologie. Hirotonit arhi-diacon ortodox, a funcționat doi ani ca profesor la seminarul din Sibiu. Cum însă lecțiile lui, cu caracter profund național, nu erau pe placul stăpânirii austro-ungare a fost nevoit să plece din Transilvania stabilindu-se, în anul 1814, în București.

In ruinele mănăstirii Sfântul Sava a făcut școală românească predând cursuri de matematici, filologie și istorie. A fost supranumit - pe drept cuvânt-: "redeșteptătorul naționalității românești". Dintre elevii lui, ca și cei ce-și făceau studiile în străinătate, în apus, s'a format grupul patrioților cari au căutat să prezinte revendicările din 1848. Din cauza revoluției din 1821 Gh. Lazăr a închis școala plecând din București. Anul următor a căutat s'o redeschidă, greutățile mari,însă, nu i-au permis. Sănătatea șubredă l'a făcut să se întoarcă în satul natal unde a murit. Unul din elevii săi a lăsat să fie săpat pe crucea mormântului, în cimitirul din Avrig, următorul epitaf:

"Precum Christos pe Lazăr
Din morți a înviat,
Așa tu românimea
Din somn ai deșteptat."

Elevii lui Gh. Lazăr împreună cu tinerii veniți dela studii din Franța sau Italia au pus bazele unui program de redeșteptare intelectuală, astfel: Ridicarea școlii Sf. Sava la rangul de școala superioară și crearea unei a doua școli la Craiova; școli normale pentru pregătirea învățătorilor, școli primare în toate satele, jurnale în limba română, teatru național, etc. Școlii de la Sf. Sava din Muntenia îi corespundea, școala dela Sf. Trei Ierarhi în Moldova, înființată și organizată de Gheorghe Asachi, elevul dascălului Gheorghe Lazăr.

ION ELIADE RADULESCU
(1802-1872)

Născut în Târgoviște. Poet și educator al neamului românesc, din secolul 19, timp în care a influențat puternic evoluția culturii naționale. In gramatica limbii române publicată în Sibiu, 1828, pune judicios problema ortografiei și a îmbogățirii limbii române, moștenită dela Daci și Romani. Iluminatul cărturar spune că: "scrierea cu slove ce nu sunt ale lor este năpasta ce au pus-o românilor întîmplările și ele stau limbei, după zisa de obște, ca nuca'n părete". El susține că românii înainte de contactul cu slavii au întrebuințat alfabetul latin și apoi, forțați de împrejurări, l'au părăsit. Neobositul lingvist și educator, spune în prima lui scrisoare către Bariț, că lupta pentru alfabetul latin, nu trebue privită ca o ură a sa împotriva alfabetului chirilic (slovelor chiriljane). "Literele slavone sunt haine nepotrivite pentru limba noastră care- și poate lua din magazia cea mare și bogată a maicii sale vesmintele dorite pe măsura ei". Folosirea alfabetului latin era o problemă de prestigiu național și de demnitate umană a românilor. Lupta înpotriva alfabetului chirilic a devenit o adevărată luptă politică. Redeșteptarea intelectuală prin limbă, literatură, istorie, drept, studiul monumentelor vechi și al poeziilor populare, școală, teatru și științe, prepara și preceda redeșteptarea politică. Rusia țaristă, însă, -care dorea permanent anexarea Principatelor Române și înghițirea lor în masa slavă- căuta să împiedece această mișcare. Puțin lipsi ca Eliade să fie exilat pentru că a afirmat originea latină a poporului român, de vreme ce consulul general al Rusiei ar fi preferat, fără îndoială, ca Eliade să fi demonstrat originea slavă. Cele două școli dramatice dela Iași și București au fost închise și tot așa cursurile superioare ale școlii dela Sf.Trei Ierarhi și Academia Mihăileană.Este lesne de înțeles dece mișcarea dela 1848 s'a îndreptat, mai ales, împotriva protectoratului rusesc.

La București Eliade publică la 1 Martie 1829 primul număr din "Curierul românesc" (primul ziar în limba română), care a continuat să apară până la sfârșitul lui 1847. Impreună cu Dinicu Golescu, Ioan Eliade fondează "Societatea Literară" în 1827; după cinci ani însă, prin moartea lui D. Golescu pune bazele unei alte societăți literare: "Societatea Filarmonică", care numără printre membrii ei pe toți boierii din București.

La fel ca toți reprezentanții Școlii Ardelene, la fel cu dascălul său Gheorghe Lazăr și cu îndrăznețiii dela 1848 și din întrega noastră istorie, Eliade Rădulescu a socotit că limba este o armă de apărare a ființei noastre naționale.

GHEORGHE ASACHI
(1788-1869)

Născut în Herța, nordul Moldovei. Fiu de preot ortodox. A făcut studii superioare în Leopoli și Viena, specializându-se în filozofie, inginerie, arhitectură și astronomice, A voiajat spre Italia unde, cu deosebit entuziasm a cercetat monumemtele istorice din Roma, vizitând cu acelaș interes orașele Neapoli și Pompei. A fost trimis de domnitorul Ioan Alexandru Sturza ca diplomat la Viena unde a stat 5 ani.

In Mai 1829 - trei luni după apariția "Curierului românesc" la București, Gheorghe Asachi publică la Iași, în limba română, primul număr al gazetei "Albina Românească". A fost printre primii funcționari iar apoi profesor de inginerie la școala română dela Trei Ierarhi din Iași, ocupându-se intens cu organizarea acestei școli a cărei director a fost mult timp. Tot așa, contribue, în mod intensiv, la deschiderea unei școli superioare române "Academia Mihăileană" și a "Conservatorului filarmonic dramatic".

Acestia, și mulți, foarte mulți alți intelectuali și patrioți români, care, dealungul celor aproape două secole au fost preocupați de limba și scrierea românească precum și de toate problemele națiunii române. In inima lor a trăit, arzând puternic, flacăra iubirii de neam și de limbă, lăsându-ne nouă urmașilor moștenire - precum zice poetul-:

"Creșterea limbei românești
Ș'a patriei cinstire ".

EU. PREOTEASA

FROM ROMANIA WITH WHAT?

NADIA HOMELAND REMAINS A BACKWARD TOTALITARIAN STATE

Except for a man named Dumitru Udrescu, the Central Committee of the Rumanian Communist Party might still be toasting itself with tuica, the local plum brandy, and composing letters of heart-felt thanks to the CBS Television Network for its recent hospitality. On Nov. 23, in prime time, CBS broadcast a 60-minute special titled "Nadia - From Rumania With Love," a program jointly produced by Radio-Televizunea Rumania and Clerow Productions, of Hollywood. The film featured Nadia Comaneci, the 14-year-old Rumanian gymnast, and Flip Wilson, the American comic, in a carefree romp from Bucharest to Transylvania amid folk dancers, parallel bars and schoolgirls bound for the 1980 Olympics.

The program showed Miss Comaneci performing in London and Montreal, where she won three gold medals, two of silver and one of bronze. Nadia did not defect in any of those places, however, nor did she make application to emigrate under the terms of the 1974 Trade Act, Title IV. Dumitru Udrescu, the Rumanian editor of "Nadia," did defect, barely two weeks after his TV idyll - which, implicitly, made the care for immigration to Rumania was aired. Udrescu had flown to the United States to edit the film for technical accuracy and (one must assume) for its conformity to the Central Committee's cherry views on Rumanian life. But Udrescu had views of his own, and on Dec. 2, he announced in Los Angeles that he had given the slip to his Rumanian guardian. He said he was leaving behind his 18-year-old daughter, an estranged wife, his parents, a brother and sister, his bank account and his career to seek political asylum in the United States. From Rumania - with hope.

••

Whatever the film's entertainment value - The New Times' critic, for one, found it wanting - "Nadia" must be judged masterful, if unintentional, propaganda. Only once did the country's totalitarian clouds obscure the sunlight of pristine hillsides and happy people. That scene was the crowning of little Nadia as a Hero of the Socialist Republic in Bucharest auditorium, Romanian emigres, watching from their American living rooms, could make out the letters of a huge banner, which read, according to a Radio Free Europe translation: "We sing from the bottom of our hearts to our party and its achievements. Dick Foster, who directed the program for Clerow, argues that politics had no place in the story of a girl who brought poetry to the balance beam. But in Communist Rumania, politics is the measure of everything and everyone. Rumania, as Udrescu knows too well, is a land where internal militiamen prowl and the state is its own highest good. One may not leave the country or one's job, in the vast number of cases, except by the Party's leave. "You are free to move around Rumania as you would be free to move if you were a lion in a cage," says the Very Rev. F. M. Gladau, a Rumanian Orthodox priest living in New York who for years has helped his countrymen escape.

Not everyone leaves, or tries to, carrying a passport. According to handwritten, notorized statements sworn last month by two former border guards, and translated from the Rumanian by Father Galdau, 95 persons were arrested trying to escape along the southwest Yugoslav-Rumanian frontier in the first nine months of 1975. The former guards, who themselves defected and are living in New York, said the would - be emigres were either captured by soldiers or betrayed by local informants, at the rate of $10-$15 per betrayal.

The Rumanian government, incidentally, has shown a certain perspicacity in its market making. For years, on the offering side, it demanded $10,000 and more for the release of Rumanian citizens, and a broker in London, now deceased, is said to have made a handsome living matching emigre buyers with Communist sellers. A U.S. government boast is that recent refugees are not "bought and paid for" - that no bribes, short of Exim Bank loans, Most Favored Nation status and IMF largesse, changed hands in their release.

••

Rumania, since 1971, has seethed with a "cultural revolution" aimed at ensuring controlled by perpetual upheaval. Banners and slogans praising state and party festoon the countryside ty festoon the countryside. A Mao-style personality cult surrounds the person of Nicolae Ceausescu, who is hailed as all-knowing in matters ranging from macroeconomics to linguistics to biology. Once, the Rumanian potentate - he was invested with absolute power in 1974-stood among thousands of his subjects in Bucharest while someone read a poem: "I know a man whose eyes are like the sun after a storm, with a great and kind heart, who has the soul of a poet and a mind broader than the horizon." That man, it transpired, was Comrade Ceausescu himself, who might have doubled as poet. The same generous touch was evident in a telegram sent under his signature to President Idi Amin of Uganda in October 1975: "Wishing you further successes in the struggle you are waging along side the progressive and anti-imperalist forces for the triumph of democracy."

State indoctrination, Ceausescu recently decreed, shall begin at age four in a new organization called the Falcons of the Fatherland. A National Center for the Promotion of Friendship and Co-operation with Other People will carry the cause to foreign media less tractable than CBS and NBC. The Party, determined to forge a "new socialist man," ordered in September that indoctrination be stepped up, and that a system of "unified guidance," combining education, work and culture, be launched. Art has been mobilized under the aegis of the Council of Socialist Culture and Education. On Sept. 8, the by-line of the Council vice chairman appeared in Scinteia, the Party daily, under a story headed "The Heavy Task of Light Music." The piece scolded song writers for "subjective" transgressions and promised a movement toward mass, nonprofessional performances heavily seasoned with agitprop. In the circumstances, no one's defection, least of all a television editor's, should be thought surprising, but Dick Foster, the Clerow director, professes astonishment at Udrescu's. "I had no indication," he said in a telephone interview last week. "It didn't seem possible. ..." Udrescu, meantime, declines comment or even to divulge his telephone number, an official at the International Rescue Committee explains, because of fear of Communist reprisals.

••

Facts on Rumanian economic performance are both grim and few. Despite its much-vaunted independence from neighboring Russia, Rumania has clung more loyally to the Soviet development model than any other nation in Eastern Europe. Reinvestment, for the past decade, has approached some 30% annually, a price borne sullenly by the Rumanian consumer. Because the nation's industrial products are by and large noncompetitive, agricultural exports provide a vital source of hard currency. Indebtedness outside the Soviet bloc stands at about $3.2 billion, including $54 million owed the Export-Import Bank. The official exchange rate of 12 lei to the dollar is roughly one-third the black-market rate prevailing in Western Europe. Queues, inflation and shortages, notably of meat, are commonplace, and persistent rumors of industrial strikes and sabotage have made their way to the West. In spite of its undeniable industrial growth, Rumania remains one of the poorest of bloc nations. An average monthly wage, according to refugees, totals about 1,300 lei, the black-market equivalent of $43. "They pretend to pay us," a Rumanian joke goes, "we pretend to work."

And U.S. diplomats, in the hope of an independent and - in international affairs - enlightened Rumania, pretend to look the other way. In truth, argues an article in the latest issue of Orbis, a foreign-affairs quarterly, Rumania has steered for itself the very course that Moscow, in most instances, would have plotted for it. An illusory schism has served both nations well, writes Vladimir Socor, a recent Rumanian emigre who is completing work on a doctoral dissertation at Columbia University. To Moscow accrues the offices of a seemingly neutral intermediary; to Bucharest, respectability and the image of national sovereignty. The myth is flattering to a people so long accustomed to the tread of invading armies, but it has proved costly to the Rumanian people: " . . . The population of " independent Rumania," Socor writes, "enjoys the least degree of political liberalization or economic reform and remains subject to the tightest controls in the Soviet bloc. The illusion of self-assertion in foreign policy has been used as a convenient substitute for long-over-due internal reforms the party would not undertake."

••

Nicolae Ceausescu, though feted abroad and feared at home, is not without his own private torments. Every time Nadia Comaneci won a medal last summer, the band in Montreal struck up a chorus of the National Anthem of the Socialist Republic of Rumania. It happens that the song was composed by Matei Socor, father of the brilliant American student who gave up family and home for a life of freedom, and who was to challenge, in the pages of a learned journal, the most durable myths of the Rumanian state. Sooner or later, the truth does out.

—James Grant

BARRON'S

December 20, 1976

YOU DON'T HAVE TO BE ROMAINIAN TO GET ARRESTED IN ROMANIA

It was my second day in Bucharest. The night before I'd gone to see a Rumanian folklore troupe. My ears were still pulsing with the clumping of staves, the shrill trilling, the wild stamping, the glorious bursts of melody.

I left the theatre ambivalent with delight and guilt for my folklore fling. I hadn't come to Rumania in September 1976 to enjoy myself, but to get a taste of what it was like living in a police state for the book I was writing for Harper's, "Police State: Could it Happen Here?" So far, I mused, life for me in this police state had been delicious.

Speaks to Girl

After an order-it-and-hope lunch in a cafe, I sat down on a bench in a vest pocket park to observe passing boulevardiers. An attractive girl of about 20 sat down at the other end of the bench. I struck up a conversation. She spoke no English, but could punish some school French as badly as I.

Elena was a graduate student in agricultural engineering - at the top of her class, she admitted when pressed. From a small town 50 kilometers out of Bucharest, she was in the city for a day's shopping. We managed to communicate on a rudimentary level as Elena sought to reply to my questions about life in Rumania. She accompanied me to a cafe where, over coffee, I extended the parameters of our conversation by sketching in my notebook to make up for my paucity of vocabulary, "We laughed a lot as bafflement gave way to glimmers of light, then comprehension.

Accosted By Cop

When we left the cafe, I took a photo of Elena, shooting against a distant church steeple. About an hour or two after our meeting, we were suddenly accosted by a policeman and soldier who demanded my passport and Elena's identification paper. We were then ordered to follow them to a local police station.

At the stationhouse Elena was taken inside while I was detained in the courtyard just outside. Through the glass entrance door I watched a police officer interrogate her angrily.

When another officer emerged, I managed to get through to him in faltering Spanish. Why was I under arrest?

"Because you took a picture of the police station."

When I denied it, he conferred with the soldier who was still guarding me, rifle gripped. Then he amended his explanation: "Well, you took a picture of a church."

"Is that a crime in Rumania ?" Then I blew. "Listen, my friend, I'm an American journalist. Do you want me to go back to the United States and warn Americans not to come to Rumania because if they try to speak to Rumanians or take pictures of churches, they're going to be arrested?"

English-Speaking Chief

That seemed to shake him. He hurried back inside the stationhouse. In a few moments a handsome young officer of about 30, the commander of the precinct, emerged. His manner was cordial and conciliatory, his English flawless.

"I hope," he said, "that your impression of Bucharest and Rumania will not be formed by this unfortunate incident."

"That depends," I replied, "on how unfortunately this incident ends - both for me and that young woman. Would you mind explaining to me why we were arrested?"

He hesitated. "Well ... it is a delicate matter." He strove to find appropriately delicate language. "Some women, you know, go with men for the money ..."

"Now, wait a minute! You know damn well she isn't in that category. Your police have been on the phone almost an hour checking up on her. They know she's a graduate engineering student from a good family. Futhermore, she didn't begin our conversation - I did. All we were doing was helping to create some mutual understanding between Americans and Rumanians on a personal level. I thought that was what detente was all about. Don't you Rumanians want that?"

Please Show Negative

"Oh, yes," he replied hastily. "You can talk to all the Rumanians you want, and photograph all the churches you want. But I must still ask you to expose the negative of the last photograph you took."

I didn't want to miss a side trip to the Soviet Union I was scheduled to take at 3:00 A.M., so I decided to concede the point. I suspected it was simply a red herring to conceal the real motive for my arrest, and let them save face. I opened the back of my camera, discovering to my horror that the film hadn't caught in the sprocket for winding. So much for all my marvellous shots of the folklore dancing. The precinct commander smiled and seemed satisfied.

"You are now free to leave," he informed me.

"Is that young woman still in trouble?"

"Not much. But it would be better for her if you did not try to talk to her any further."

"If I agree to leave, will she be set free?"

"She will be all right."

"Then please let me say goodby to her."

He hesitated, then ordered Elena brought out.

"Elena," I began in French, "I'm terribly sorry for the difficulty I've caused you. But I've explained to the police that I was the one who began our conversation, and that we were merely learning about each other's country. However, they don't want me to talk with you any more, and have promised that after I leave you will be out of trouble."

JULES ARCHER

VARIETY

January 5, 1977

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ȘI DE BIRUINȚĂ ALE NEAMULUI

BOGDAN PETRICEICU HAȘDEU

Nicolae NOVAC

Nu știu câți români din Statele Unite și Canada au auzit vreodată despre acest mare scriitor și savant al neamului nostru: Bogdan Petriceicu Hașdeu. Și mai ales, sunt sigur că aproape nici un tânăr american sau Canadian de origine română, nu cunoaște faptul că acest titan al culturii românești, era bine cunoscut și apreciat, nu numai în România sau Europa, pentru valoroasele sale studii, ci chiar în Statele Unite. Și dovada este că în anul 1895, Academia din New York, îl alege pe Hașdeu membru onorific al ei. Ceea ce înseamnă că numele său era cunoscut în rândul oamenilor de știință și litere din America, iar opera sa științifică apreciată.

Faima învățatului român Bogdan Ptericeicu Hașdeu, a trecut deci oceanul, înainte ca Românii din Ardeal, Banat și Bucovina să fi ajuns pe aceste meleaguri și să se fi înjghebat în comunitățile pe care noi le cunoaștem astăzi.

Bogdan Petriceicu Hașdeu s'a născut în comuna Cristinești din județul Hotin (Basarabia), la 26 Februarie 1838, dintr'o familie boierească. Atât tatăl său Alexandru, cât și bunicul său Tadeu, au fost oameni cu o aleasă cultură. Se știe astfel că bunicul său, Tadeu Hașdeu, a tradus în limba polonă comedii din Kotzebue și câteva legende populare. Iar tatăl său, Alexandru Hașdeu, a studiat la universitățile din Harkov și Lemberg din Polonia și la Müenchen în Germania și a publicat în revistele rusești ale timpului, traduceri de cântece populare românești. Totodată, Alexandru Hașdeu a fost și membru, chiar dela înființare a "societății literare" din București.

Coborând deci dintr'o asemenea familie de cărturari, nu ne miră deloc faptul că, după ce-și termină studiile liceale la Chisinău, tânărul Bogdan Petriceicu Hașdeu, face să apară în 1858 revista "România", deși n'avea decât 20 de ani; iar un an mai târziu, scoate "Foaea de istoria română".

După alegerea Colonelului Ion Alexandru Cuza, ca Domn al Principatelor Unite Moldova și Muntenia, la 24 Ianuarie 1859, Hașdeu vine la Iași și este numit profesor de istorie și statistică și custode la Biblioteca Națională din Iași, scoțând totodată și revista "Foiția de istorie și literatură". Atât ținuta cât și articolele pe care le publică Hașdeu în aceste reviste, sunt dovada vastei sale culturi. Neliniștea tinereții - avea doar 22 de ani - îl face să se aventureze în subiecte atât de variate, ca: istorie literară, numismatică, diplomație etc., dând dovadă de cunoștințe temeinice.

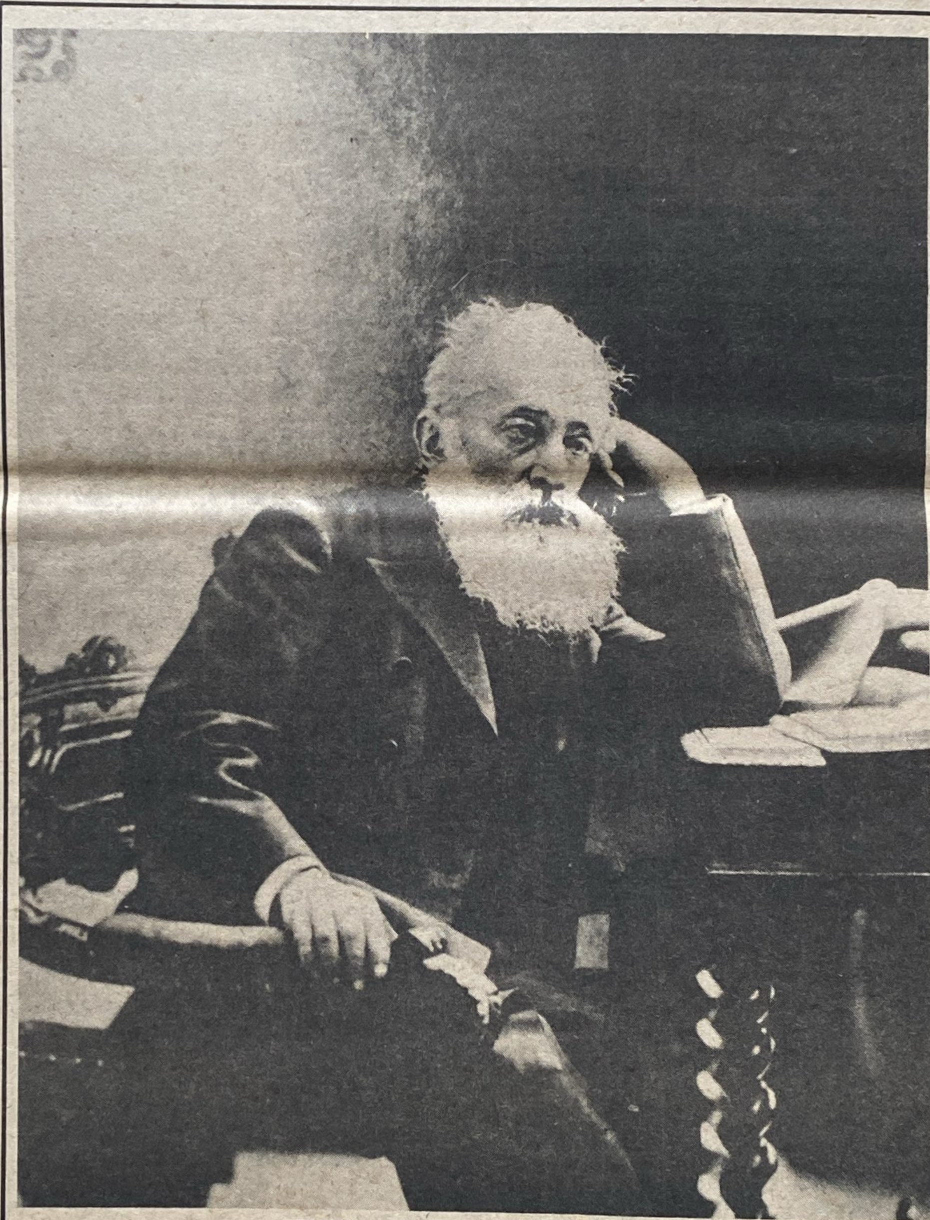
Abia cu apariția revistei "Din Moldova", ce apare în 1862 și care-și va schimba titlul în "Lumina" cu cel de al doilea număr, Bogdan Petriceicu Hașdeu arborează și literatura propriu zisă publicând nuvela "Duduca Mamuca". Dar, publicarea acestei nuvele îi va aduce și neplăcerea de a fi destituit din postul de profesor al liceului din Iași de către consiliul școlar, pe motiv că ar fi imorală. Ba mai mult chiar, este dat și în judecată pentrucă publicând această nuvelă, ar fi călcat legea presei.

In 1865, Hașdeu se căsătorește cu Iulia Faliciu din Roșia Abrudului, și în acelaș an publică drama istorică "Ioan Vodă cel Cumplit".

După detronarea lui Cuza și aducerea lui Carol I, Hașdeu nu-și mai găsește astâmpăr, ducând o intensă campanie prin ziarul "Traian" (1869-79) și revista de filologie "Columna lui Traian", atât împotriva reformelor și legiuirilor guvernului, cât și direct împotriva lui Carol I, luptând prin scris pentru reabilitarea lui Cuza. Această atitudine a lui Hașdeu va duce la arestarea sa după ce revoluția dela Ploiești din August 1870, condusă de căpitanul Candiano-Popescu, va da greș.

Activitatea literară, istorică și științifică a lui Hașdeu, nu poate fi redată în cadrul restrâns al unei scurte prezentări. Căci Hașdeu a scris extrem de mult și, după cum am spus, în diferite domenii. Vom aminti deci în trecere, studiul "Istoria critică a românilor" (1871-1875) ; volumul "Poesie" (1873); cele trei volume din "Cuvente den bătrâni" (1878, 1881, 1182) și cele patru volume din "Magnum Etymologicum Românie" (1886, 1887, 1893 și 1898).

Am spus la început că Bogdan Petriceicu Hasdeu a fost ales în 1895 membru de onoare al Academiei din New York. Este însă bine să știm că și Academia de Științe din Petersburg, îl alege membru al ei încă din anul 1883, pentru a ne da seama de renumele și faima acestui român printre oamenii de știință ai timpului său.

BOGDAN PETRICEICU HASDEU (1838-1907)

Bătrânețele îi sunt umbrite de năpasta ce cade asupra lui prin moartea unicei sale fiice Iulia, la 15 Septembrie 1888. Hasdeu își va imputa moartea fiicei sale tot restul vieții pe care-l va trăi retras de lume, în castelul dela Câmpina pe care-l construise în amintirea fiicei sale.

Iulia fusese un copil precoce, dotată cu un mare talent și tatăl se chinuia cu gândul că-i cauzase moartea cerându-i prea multe eforturi intelectuale și fizice. Gândul că și-a ucis fiica din orgoliu, și dorința de a o vedea și sta de vorba cu dânsa, îl va îndrepta spre credința continuării vieții dincolo de moartea fizică și a posibilității intrării în legătură cu cei morți. In singurătatea castelului dela Câmpina, acest geniu al timpului său, își va pierde timpul și energia în ședința de spiritism și, după ce va pierde și pe soția sa în 1902, își va găsi și el liniștea la 25 August 1907, după o lungă agonie, părăsit și uitat de toți, la vârsta de 69 de ani.

Operele rămase dela Hașdeu au străbătut până la noi, așa cum numele i-a trecut peste mări și țări, ca să-i fie recunoscut și cinstit de oamenii de știință ai vremii sale. Si desigur, ele vor continua să îmbogățească nu numai bibliotecile lumii, dar și cunoștințele acelor ce în viitor vor studia trecutul culturii și civilizației omenirii. Căci Bogdan Petriceicu Hașdeu nu este numai al Românilor, ci aparține omenirii întregi.

Nicolae NOVAC

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

ŞTEFAN BACIU ŞI CULTUL PRIETENIEI

de Virgil IERUNCA

Stefan Baciu ne convinge mereu că autorul "Poemelor poetului tânăr" publicate acum vreo patruzeci de ani și-a făcut din tinerețe un scut pe care-l poartă împotriva anilor, meridianelor exotice ale exilului, împotriva rupturilor pe care timpul și geografia i le-au impus cu o implacabilă rigoare. S'ar zice că - dimpotrivă- cu cât s'a depărtat de peisajele țării, cu atât Ştefan Baciu și-a organizat un spațiu imaginar românesc în care-și cultivă, regăsindu-le, prietenii și noime, fantome și acorduri, în orice caz o vatră de întoarcere pe calea ocolită a visului mereu trezit, a poeziei mereu reîncepută. In această vatră a memoriei și a fidelității, Stefan Baciu își cheamă, periodic, tot ce-i poate întreține acea "bucurie ingenuă" de care vorbea, chiar dela prima lui carte, Mihail Sebastian, întreg acel entuziasm care nu l-a părăsit nici o clipă pentru a converti absența în prezență, timpul petrecut într'o petrecere vie.

La capătul pământului, în Honolulu, Ştefan Baciu trăiește, de fapt, în România, într'o Românie a lui, populată de imagini nestinse, dar mai ales de prietenii neveștejite de nicio opreliște și de niciun hotar. N'ar fi exagerat dacă peste toată opera poetului care numără multe volume, am așterne, în primul rând, calificativul solar al prieteniei.

Ultimele trei numere din revista de poezie "Mele" pe care el o scoate cu o generoasă încăpățânare, sunt puse și de data aceasta sub semnul prieteniei. Un întreg număr e consacrat unui poet cu totul uitat azi în România: D.N. Teodorescu. Un altul, poeților legați de Liceul "Andrei Șaguna" din Brasov, un al treilea, Şcoalei primare "Andrei Mureșianu" din același Brașov - devenit mitic pentru Ştefan Baciu.

D.N. Teodorescu care a trăit între 1895 și 1969 este autorul mai multor volume de poezii: "Nopțile" (Iași, 1907), "Foi galbene" (București, 1921), "Strofe pentru alții" (Bucuresti, 1928) si al unui roman. publicat în 1926, "Radeș". D.N.Teodorescu a colaborat apoi la numeroase reviste literare, și încă dintre cele mai importante: "Flacăra", "Adevărul Literar și Artistic", "Sinteza", "Indreptar", etc.

Evocarea lui D.N. Teodorescu e făcută de Ştefan Baciu într'un stil de cronică și fantezie care își propun să spargă melancolia evocării printr'un obsedant refren de proces-verbal al ne-uitării:

In lungi Dumineci reci, universale
In Honolulu sau la Lima'n trecere
Mă văd în ale tinereții zale
La cafenea cu Denete.

Pahare sparte, cești întoarse'n vreme
Vorbesc de stinsa-ne petrecere
Când ninși intram în lungi poeme
La cafenea cu Denete.

Trecutu-i dus dar gândul îl rescrie
C'un nor acum se ia la'ntrecere
Un univers de șvarț, de ritm și poezie
La cafene cu Denete.

Pantofi de lac și-o neagră lavalieră:
Simbol tăcut și totuși strigăte.
Noi toți purtăm un vis la butonieră
La cafenea cu Denete.

In omagiul adus poetului D. N. Teodorescu, Stefan Baciu s'a înconjurat de alți prieteni comuni, astfel că în acest caiet de peste ocean colaborarea lui Traian Lalescu și a lui Teodor Scarlat. In aceeași cafenea de boemă bucureșteană, Traian Lalescu reînvie din cețuri pe autorul "Foilor galbene":

Fumând țigările-i subțiri
Ca'n cafeneaua "de la Paix"
Peste noian de amintiri
Tronează gravul D.N.T.

Se'naltă duh adormitor
Din alba ceașcă de café;
Călare pe un gheb de nori
Plutește blândul D.N.T.

Amintirea pe care o poartă lui D.N. Teodorescu, Teodor Scarlat ia, în schimb, forma unor accente grave ce cad într'un context de melancolie amară, de arderi amuțite:

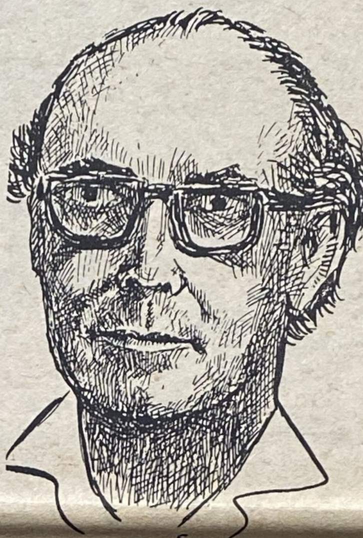
Lămpile sunt stinse, orchestrele-au tăcut
Oaspeții au plecat, obloanele s'au tras;
Doar o tăcere bătrână-a mai rămas
Si toarce. Toarce într'una alt început.

Ce târziu am ajuns ! Totul e părăsit.
Nu e nimeni să ne primească la scară.
Nici vremea nu se mai simte pe-afară!
(O fi plecată, sau poate-o fi murit ?)

Mai e un asfințit bolnav în grădină
Si apele toate-s mute la izvoare...
O crenguță mângâiată de boare
Dansează în aer ca o balerină.

Poate că doar pentru atâta-am venit:
Pentru această duioasă înfiorare,
Ca s'o privim cum se naste si moare.
-Lăsați trăsurile s'aștepte la zenit !

In sfârșit, în același număr din "Mele", Horia Stamatu evocă într'un fel de poem în proză, rostit dintr'o singură respirație, "amintirea poeților simboliști din România mică" și textul lui - pe care nu-l putem, din nefericire, cita în întregime, are ceva din dulceața unui basm posibil: "Pe când părinții noștri electrizați de Minulescu visau romanța lor concretă - pe când cu versuri din Petică sau mai suave din Oreste ori delicatul Anghel își peteceau scrisorile albastre-roz al căror fruct final eminamente literar aveam să fim atâția dintre noi azi toți la zi cu rația de exil pe loc aproape sau departe, pe unde nimenea nici când n'a auzit de Conul Minu sau de Oreste sau Petică, de eruditul Davidescu - dealtfel toți enumerați în cărți scrobite, scrise de moștenitorii sub tutelă - pe unde nimenea nici când n'a auzit de aprigul Iuliu Slăvescu, în vreme ce " LA POLUL NORD/ LA POLUL SUD/ SUB INVELIS DE GHIATA UD " se plimbă pești cu icre atomice- pe unde nimeni n'a văzut vreo poză din filmul faunei miraculoase dela Capsa sau Terasă făcută în tuș, laviuri și cărbune de cel ce-a fost boierul boemilor, pictorul de curte al "Republicii Literelor" din "România Mică" Iser, adevărat culac al artei, plutind cu zâmbetul buclat în fumul de trabuc în plin harem de tătăroaice din expoziții cu lumină densă, care-i poza pe toți la "Flacăra". -Pe când la început de secol cu măceluri oarbe au fulgerat în "România Mică" "Scântei galbene" în pragul potoapelor de "Plumb", - pe când poetul florilor și al grădinilor o pedepsea pe cea cu ochi negri de abis, Natalia Negru, trăgându-și la rece un glonț în cap ca un japonez- " atâta foc și-atâta aur / în sufletele noastre-ai pus " îi recitase Eminescu lui Vlahuță - si alte vremi erau când poeții strigau la cer după masacrul din 1907, poeții simboliști, poeții sămănătoriști, poeții decadenți, poeții naționali la ei acasă, da, da, în "România mică".

Al doilea caiet "Mele" e dedicat de Ştefan Baciu - cum spuneam - poeților care au fost legați într'un fel sau altul de liceul "Andrei Saguna" din Brașov. In primul rând, Lucian Blaga, al cărui autoportret e tradus aici în englezeste de Dorothy Aspinwall, în hawaiană de Larry Kimura, în japoneză de Yaeko Habein, toți trei traducători predând, ca și Stefan Baciu, la Universitatea din Hawaii. Traducerea poemului lui Blaga în limba germană se datorează unui alt brasovean, Robert Austerlitz, azi profesor la Universitatea Columbia. La rândul său, Ştefan Baciu aduce lui Blaga un omagiu într'un scurt poem:

Cuvinte făcute din tăcere
- a lebedelor, a spațiilor -
săpate în stâncă de aer
între Nistru și Tisa
semnate pe-un picior de plai :
Marele Anonim și Marele Ego.

Intr'o notă explicativă, Ştefan Baciu ne informează că Blaga trimetea tatălui său, tânăr profesor la Șaguna și redactor la "Gazeta Transilvaniei" o serie de aforisme, sugerând ca ele să fie semnate "Marele Ego".

Tot în acest număr, Stefan Baciu publică poeme de un alt brașovean, romancierul și esseistul Pericle Martinescu, cel "frate cu un fir de iarbă", cum și de alți doi poeți, unul din țară, Dinu Iancules-cu, altul din exil, Alexandru Lungu. Pe Alexandru Lungu va trebui să-l prezentăm odată pe larg, pentrucă în poezia lui descifrăm autenticitate și har. Deocamdată ne mărginim în a cita un singur poem intitulat " Unu " : " Bufniță albă nenoroc al ninsorilor + negre istorii destăinuite cruda cucernicie pe care îngerii o poartă pe aripile vântului + un grăunte de uitare + un drum de împăcare mâhnită prepararea însingurării e dintotdeauna lucrarea soartei căreia ne închinăm + dintr'un munte de fluturi n'am extras nici urmă de speranță " .

Ultimul caiet din "Mele" duce tot la Brașovul neuitat de Ştefan Baciu. El cuprinde un singur poem, un poem-fluviu, în care Ştefan Baciu întreprinde un fel de arheologie lirică a orașului, mai precis a școalei lui primare "Andrei Mureșianu", poem precedat de un esseu în care octogenarul Eugen Relgis prezintă pe "poetul totdeauna tânăr, Ştefan Baciu". Iată care este metoda arheologic-poetică a autorului:

Dacă am sfredeli o gaură prin pământ
ca să străbată pe partea cealaltă a globului
am ieși exact în România "- mi-a
spus cineva plimbându-se pe plaja din
Waikiki.

Și m'am gândit că poate
am ieși exact în fața școlii primare
mixte " Andrei Mureșianu"
unde am însăilat primele litere românești.

"Din gaura care trece prin tot globul", Ştefan Baciu vede personagiile care foiau în școala - și mixtă și mitică- a alfabetului dintâi. Toate sunt pitorești în "ochiul de caleidoscop" al poetului. Iată-l pe "domnu'Mateescu" care și-a botezat fata "Lidia Cantemirca" (Lidia Cantemira Mateescu); iată-l pe Milu Dan care locuia pe strada Vămii:

Milu era tăcut și eu vorbeam mereu,
Ne duceam acasă la el
unde erau îngămădite teancuri dintr'o
carte în două volume
scrisă de domnu' Voicu Nițescu (tatăl
vitreg al lui Milu)
cunoscut mai târziu în politică
cu porecla Voicu Nițescu-Trafica
Cartea se numea "20 de luni în Rusia
și Siberia"
titlul m'a înfiorat mereu
cartea era plină de poze
și ne uitam la ele cu Milu
fără să ne dăm seama că erau prefață
unui alt " Pohod na Sibir "

Vom încheia și noi cu încheierea poemului lui Ştefan Baciu - acest epilog nins nu numai de amintiri, ci și de o tristețe, de o amărăciune care pun Brașovul și pe poetul Brașovului sub "vremile" de care ne avertizase deja cronicarul:

Au trecut patruzeci de ani
a trecut al doilea război mondial
după Munchen și Yalta
după Churchill, Roosevelt și Stalin
(Brașovul a purtat doliu nevăzut când
îl răseseră depe hartă)
La un moment dat adresa casei mele
părintești era: Orașul Stalin fost Brașov

Strada Dr.Parhon, fostă Dr.Baiulescu
Republica Populară Romînă, fostă România.
Si când scriam pe un plic
curgea sânge din condei
și eu plângeam pe hârtie
pe masa de bucătărie
din Copacabana, în Rio de Janeiro
curgeau lacrămi și sudoare.
Dar azi când fac gaura aceea în glob
din Honolulu
ajung tot în Brașov
în fața școlii primare mixte "Andrei
Mureșanu"".

Virgil IERUNCA

OMAGIU LUI SOLJENITSYN

UN TRIPTIC DE

VLAICU IONESCU

PROFETUL HERMETIC

"SFÂNTA REVOLUȚIE"

OMAGIU LUI SOLJENITSYN

Anul trecut a avut loc la New York în "The Manhattan Art and Antiques Center" o expoziție de pictură și grafică a cunoscutului pictor român Vlaicu Ionescu. Expoziția a fost închinată lui Soljenitsyn și a prezentat pe panoul de onoare trei compoziții destinate să scoată în evidență importanța fenomenului Soljenitsyn pentru epoca actuală. Expoziția s'a bucurat de un viu interes.

Pictorul Vlaicu Ionescu a răspuns solicitării noastre de a reproduce în ziarul nostru aceste lucrări și de a ne da unele lămuriri scrise asupra simbolismului lor, fapt pentru care redacția ziarului își exprimă toată gratitudinea.

CÂTEVA CUVINTE DESPRE TRIPTICUL "OMAGIU LUI SOLJENITSYN"

Orice om interesat în semnificația anumitor evenimente din contemporaneitate n'a putut să nu fie frapat de fenomenul Soljenitsyn.

Tripticul care a format panoul central al ultimei mele expoziții, expoziție dedicată lui Soljenitsyn, intenționează să traducă în forme vizuale grafice sensul metafizic, supra-istoric al momentului istoric prin care trece omul modern.

Personalitatea lui Soljenitsyn - laolaltă cu opera sa - e luată ca simbol al mântuirii omului modern, al transfigurării și al ridicării sale din infernul în care l-a purtat experiența dramatică a ereziilor Erei Proletare, erezii care au culminat cu răsturnarea și anularea valorilor tradiționale de către autarhia totalitară de tip stalinist.

Prima composiție, întitulată "Profetul Hermetic", reprezintă înțelepciunea tradițională, precum și epoca de aur a omenirii, în care echilibrul omului - atât ca persoană cât și ca societate - a fost menținut datorită acestei înțelepciuni, revelată omului încă dela începuturile istoriei.

După cum se vede, nu m'am referit limitativ la ceea ce se înțelege prin profet în Vechiul Testament. In toate marile religiuni au existat "profeți" în sensul de aleși sau trimiși cu misiune specială, de a da un anumit impuls, de a da un semnal de alarmă în fața rătăcirilor sau de a conduce pe calea justă și de a servi de intermediari între lumea misterului și cea a creațiunii. Am ales un simbolism legat de Hermes fiindcă acesta reprezintă un principiu mai general, ne limitat la mitologia greacă - chiar dacă am folosit numele grec al acestui principiu - și pentrucă majoritatea gânditorilor moderni interesați de o înnoire culturală a omului pe baze tradiționale, au arătat că soluția trebue căutată pe "calea hermetică".

Hermes - Mercurius sau Thot Trismegistos apare încă din cele mai vechi texte egiptene ca un trimis, un înlocuitor sau "vicar" al Marelui Zeu. El reprezintă Verbul creiator al acestuia, "gândirea lui Ptah" (zeul suprem din Memphis). El devine apoi purtătorul cuvântului revelat prin profeți, stăpânul cărților, cel care a dat omului semnele scrisului, cel care a dat numele lucrurilor și ființelor și le-a definit esențele. Se poate deci vedea asemănarea frapantă dintre acest arhetip teologic și "Cuvântul" ca a doua persoană a Trinității creștine, precum și asemănarea cu a treia persoană, prin care Cuvintul se încarnează și care "grăește prin profeți".

Hermes este deci mediatorul (asemenea lui Isus, se naște din Zeus și dintr'o muritoare), psichagogul sau ghidul inițiaților (e alături de Heracles când, asemenea lui Christ, coboară în Infern) și, asemenea lui Prometeu (căruia îi este nepot), este cel care "ia cerul cu asalt" (pentru a folosi expresia evanghelică), când fură boii lui apollo și tendoanele lui Zeus, deținute de Typhon.

Importanța epistemologică a principiului hermetic stă în ceea ce-l diferențiază de gândirea de tip occidental, axată pe separarea dualistă dintre subiect și obiect, pe raționalismul obiectivist aristotelic, desvoltat și amplificat de dualismul cartezian și de cel kantian (separând abisal "lucrul în sine" de "formele cunoașterii"). Spre deosebire de acestea, hermetismul pune accentul pe integrarea unitară a omului în cosmos, subliniind corespondențele și similitudinea, care "mediază" între subiect și obiect, între om ca microcosm și univers ca macrocosm, trecând prin toate "simpatiile" care leagă minerale, plante și astre între ele.

Principiul hermetic s'a păstrat mai consistent în Orientul Creștin, unde doctrina platonică a "participației" a dominat cu precădere, spre deosebire de Occident, unde știința aristotelică ajunsese dogma oficială. De aceea figura de înțelept din compoziția noastra e o stilizare după un model de sfânt byzantin. Deasupra acestui cap se desfășoară un pasaj către alți ochi, cei ai spiritului, între care, trăsătura de unire e simbolul mercurian, având la centru simbolul focului alchimic, condiția oricărei transmutații.

Alături spre stânga, deasupra unui deget indicator, stă globul ceresc, aluzie la "bătrânul dascăl" al lui Eminescu și la versul dn Scrisoarea I:

" Universul fără margini
stă în degetul său mic".

Cu rădăcinile în acest glob, se înalță o cruce a celor patru elemente, dominată de triunghiul de foc (sulful alchimic), înconjurat de cei doi șerpi ai caduceului (aluzie la principiul mermercurian, aquatic), la care aripile arată faza de sublimare și exaltare.

Subt globul ceresc, simbolurile solar și lunar țin desfășurarea unei bande cu striațiuni albe și negre (zile și nopți), arătând natura "calificată" a timpului, împărțită organic în cicluri și dirijată de legea numerelor:

" Precum Atlas în vechime
susține cerul pe umeri,
Astfel ține el tăria și vecia
într'un număr".

In Occident tradiția hermetică s'a menținut subt simbolismul esoteric al unor poeți ca Dante, prin imagini criptice ca la Leonardo, Ieronymus Bosch sau Durer, prin sculpturile catedralelor romanice sau gotice și prin scrierile unor mistici (mai totdeauna suspecți în fața bisericii) cum au fost: Arnold de Villanova, Flamel, Marsilio Ficino, Nostradamus, Paracelsus, Jacov Bohme, iar mai târziu un Eckartshausen, Martinez de Pasqually, Claude de Saint - Martin sau Joseph de Maistre.

In Ortodoxie, Hermetismul s'a menținut prin scrierile Sfinților Părinți, prin școala Iezihastă dela Muntele Athos, pentru a înflori pe plan filosofic în epoca noastră datorită unor gânditori ruși ca Soloviev, Serge Bulgakof și Berdiaef sau datorită unor scriitori de tip "profetic" ca Dostoievski. Soljenitsyn apare deci ca o resurgență a acestei linii de gândire, floare aparent singulară, subt zorile unei primăveri abea nascânde în cultura europeană, dar care, după înghețul hivernal marxisto-stalinist, în care timp au hibernat răsadurile lăsate de acei premergători, își trage de fapt seva din ele, renăscândule la o nouă viață.

A doua compoziție vrea să înfățișeze tocmai această epocă de îngheț, de obscuritate și violență, de răsturnare a valorilor, în care Comunismul marchează faza culminantă a unui lung proces de enantiodromie a Creștinismului, înțeles ca ultimă și supremă formă a hermetismului tradițional.

Dela dualismul epistemologic raționalist până la domnia eului, la hipostazierea omului în locul Divinității, la cultul "Zeiții Rațiunii" din timpul Revoluției Franceze și al "personalității" autarhice din dictaturile proletare, drumul a fost ușor, deschis și facilitat de scientism, pozitivism și alte "isme", care au hrănit în conștiința omului tot ce se opunea principiului unificator al lui Hermes: diviziinea, partinitatea, și sectarismul à outrance.

Elementele compoziției se situează în jurul unei figuri centrale, care subliniează componența demonic-animalică a comunismului, cruzimea, violența războinică și trivialitatea cu care calcă în picioare tot ce e moștenire culturală. Spatele acestei apariții prezintă două excrescențe: Una e ca o carapace cu coadă de scorpion, aluzie atât la Revoluția din Octombrie (petrecută în timp ce soarele se afla în Scorpion și fiind în sine de natura Scorpionului), cât și la specificul ulterior al strategiei comuniste: a nu ataca la câmp deschis, ci în mod calculat și pe la spate, urmărind prin înțepătura otravită nodul vital al dusmanului (real sau inventat ad hoc). A doua excrescență e ca un porc mistreț, purtând o șapcă de muncitor. El îndeasă cu copita niște table ale legii în capul unui om care devine "îndoctrinat" și poartă ochelari de cai ca să nu poată vedea decât într'o direcție. E o aluzie la porcul Napoleon, dictatorul din "Animal Farm" a lui Orwell și la cele "șapte comandamente ale animalismului", dictate asupra animalelor după ce acestea s'au "liberat" de stapânii-oameni.

A treia compoziție din acest triptic e închinată lui Soljenitsyn, luat ca simbol al luptei pentru renașterea culturii tradiționale hermetico - crestine, prin depășirea actualei faze de maximă involuție sau de enantiodromie a valorilor autentice.

Compoziția e axată după o cruce de Malta (e vorba de o Cruciată doar!) a cărei ramură superioară e ocupată de capul lui Soljenitsyn și de arhanghelul călare pe un cal alb, sol al unei misiuni solare. Din capul acestuia (făcut ca un soare) coboară o trâmbiță, simbol al cuvântului care se revelează sau al anunțării sfârșitului de ciclu. Dărâmarea forțelor obscure se face prin luptă (spada din mâna dreaptă) iar îndreptarul stă în doctrina corespondențelor universale (cartea cu globul din mâna stânga).

In partea din stânga-jos elementele sunt distribuite în cadrul pentagramei sovietice și toate fac aluzie la Comunism. Pentagrama tradițională pitagoreică (pentagonul stelat) a fost din antichitate simbolul omului (ca și numărul 5 de altfel). Decada și decagonul stelat au simbolizat Divinitatea creiatoare. Faptul că simbolul sovietic nu e pentagonul stelat ci un pentagon construit pe laturile decagonului stelat arată (pentru cine știe să citească sensurile arhetipice creiate de subconștientul colectiv) ipostazierea omului în locul Divinității, deci acțiunea de tip luciferic caracteristică Erei Proletare.

Caracterul lunar - marțian al Comunismului e reprezentat de Marea Prostituată, care are la cap conjuncția Lună-Marte și se sprijină pe de o parte pe un fel de ființă fără cap și cu un ciocan drept picior, iar pe de altă parte pe omul robot. In mână ea ține hățurile "omului îndoctrinat", asemenea celui din compoziția precedentă.

Celelalte elemente ca: mâna care ține niște oameni de sfori ca pe marionete, scorpionul, capul de mort, Saturn proliferat de Lună, țesutul canceros care se extinde în lume ca o explozie făcând ca păsări să zboare în toate direcțiile, sunt destul de clare pentru a mai insista.

La dreapta se desprinde o figură de femeie cu trăsături de icoană, având alături o sapă înscrisă într'un portal de catedrală. E vorba de Matriona, personajul din nuvela cu acelaș nume de Soljenitsyn. Ca și alte nume din romanele sale, acesta nu e ales deloc întâmplător. Matriona reprezintă "terra mater" sau "Mama Rusia", nu în sens geografic - politic, ci ca o convergență spirituală a produselor de generații, distilate în marele alambic al acestei țari.

Simbol al fidelitații și statorniciei în credință, acest chip are deasupra ochii serafici ai viziunii transfigurate de dragoste și egida emblematică a Sf. Ioan Evanghelistul, vizionarul cuvântului întrupat, devenit centrul de sprijin al Ortodoxiei. Din capul acestui vultur iohanic crește ca o floare noul umanism creștin, după cum, din cristalul din centrul Crucii de Malta (tăiat ca unul din "corpurile platonice"), cristal al adevărului tradițional și al reflectărilor pe treptele ființei, crește capul lui Soljenitsyn, cruciatul-profet al vremii noastre.

VLAICU IONESCU

BISERICA CREŞTINĂ

ŞI TOTUŞI EXISTĂ

Sfintele Sărbători ale Naşterii Domnului şi Anul Nou au trecut.

O reflexie a fluxului şi refluxului acestor Sfinte Sărbători, se impune.

Pe toată durata acestor sărbători, am urmărit cu atenţie ce s'a scris prin ziare, reviste şiprogramele de radio şi televiziune.

Am fost prin centrele comerciale să văd omul cum se comportă, cum merge, cum priveşte, cum vorbeşte, cum se agită şi cum îşi face cumpărăturile, final, cum se pregăteşte de aceste sfinte sărbători.

O observaţie generală: an după an, se falsifică şi mai mult sensul şi proecţia spre infinit a acestor sărbători, limitând aspiraţia şi umanitatea din individ, la dimensiunile exterioare şi artificiale.

In presă s'a vorbit numai de politică. S'a amestecat totul în sosul politic, în aşa măsură, că toate valorile au sens şi interpretare numai din acest punct de vedere.

S'a observat superficialitate, lipsă de gândire, de nelinişte pentru ce este sau poate deveni omul. Un fel de vârtej în jurul vieţii exterioare şi artificiale. Nici un fel de consistenţă sau preocupare majoră. S'a constatat, cât de dificil este astăzi să mai vorbeşti de valorile spirituale în studiul unei situaţii umane.

Omul, s'a comportat şi el la fel, fugind după artificii, după plăceri trecătoare şi trăind departe de adevăratele probleme. Privindu-l cu luciditate, el stă departe de izvoarele simţirilor evanghelice.

In Ajunul Crăciunului, s'a observat un oarecare sentimentalism de ocazie, o apropiere timidă de valorile spirituale. Chiar în această zi, s'a vorbit foarte puţin de Dumnezeu, de Iisus Hristos, de Maica Preacurata, s'a vorbit cu frică, cu jenă, ca de ceva demodat. Astăzi la modă sunt tot felul de liberalizări: liberalizarea avortului, liberalizarea femeii, liberalizare de toate formele de decenţă, etc. Ceea ce era odios ieri, a devenit astăzi virtute, într'o lume depersonalizată, ignorantă şi intoxicată cu gusturile materialismului.

Marxiştii au prelaut valorile spirituale, le-au denaturat, parodiat şi le-au falsificat. Marxiştii vorbesc de pace, ca de un mesaj inventat de ei. Nu este vorba de mesajul îngeresc dela Naşterea Domnului. Este vorba de pacea cimitirilor, a închisorilor, a lagărelor de concentrare, este vorba de pacea unei mase amorfe, redusă la starea de animalitate.

Creştinii au frică să mai vorbească de pace, de această dispoziţie a inimii, care implică dragostea, dreptatea şi respectul de om. Oficialitatea creştină are frică să identifice izvorul şi sensul păcii adus de Mântuitorul Iisus Hristos la naşterea Sa.

Marxiştii au monopolizat ideea de libertate. Libertate din punctul lor de vedere înseamnă expansiunea marxistă pe tot globul, prin mijloacele cele mai violente şi brutale. Libertate pentru ei înseamnă să trimită agitatori, agenţi, să cumpere cu bani şi favoruri conştiinţe, să laude pe cei seci la minte şi să mângâe pe cei creduli.

Creştinismul şi mai precis spus, oficialitatea creştină, are frică să mai vorbească de libertate, de această valoare cu care s'a născut omul, imprimată în toate ţesuturile lui spirituale şi fizice. Oficialitatea creştină are jenă de vocaţia ei, să mărturisească sus şi tare că omul trebue să rămână liber: să gândească, să scrie, să muncească, să vorbească şi să se afirme în libertate. Numai munca înteprinsă de omul liber este creatoare şi se înscrie pe linia progresului veşnic. Restul înseamnă sclavie, şi anihilarea celei mai elementare aspiraţii umane.

Totuşi, în această vreme, când se pare că marxiştii au monopolizat aceste valori, din spaţiul lor, din cenuşă, de pe culmea disperării colective se ridică "DIZIDENŢII" , şi repun problema valorilor spirituale. Ei o pun din infern, din închisori, din spitalele de psihiatrie, din vastul spaţiu marxist. Ei o pun cu riscul vieţii. Scântei divine se ridică din întunerec. Omul intră din nou în centrul preocupărilor. Valorile spirituale care îi justifică existenţa, ies din nou la lumină. Demnitatea omului este apărată din închisori, iar aspiraţiile lui de omenie, respect, libertate şi credinţă în Dumnezeu, se ridică ca fulgerul, din spaţiul teroarei, minciunei, crimei şi inprovizaţiilor.

Revenirea în spirit a Mântuitorului Iisus Hristos pe pământ începe să se facă simţită. Creştinismul, a cărui vocaţie este să trăiască în exil, neacomodat cu nici un ism, trebue să ridice glasul profetic şi să vorbească din PUTEREA DUHULUI, să fie oricând gata să braveze primejdia şi moartea, pentru mărturisirea şi biruinţa adevărului, pentrucă aceste valori există.

Preot Dr. Petre POPESCU

CINE SUNT SFINŢII

Arhim. Roman BRAGA

Sfinţii sunt vocea lui Dumnezeu care ne strigă, ne mustră sau ne mângâie. Ei sunt trăsătura de unire dintre cer şi pământ sau punte peste adâncul păcatului din noi. Sfinţii sunt avantposturi în războiul cel nevăzut, niste făclii pela răspântiile drumului ce duce către Iisus Hristos .....

Ei sunt fii ai pământului, cetăţeni ai lumii noastre, oameni, fraţi buni, se luptă ca şi noi, se frământă, sunt ispitiţi ...., însă ei biruesc şi se încunună. Sfinţii nu-s din legendă, nici din mituri, ci din istorie. Viaţa lor este viaţa noastră; oriunde şi oricând, oamenii pot fi sfinţi sau păcătosi .....

Sfinţii n'au părăsit niciodată condiţiunea umană - ei sunt oameni prin naştere aşa precum noi suntem sfinţi prin devenire. Iubind pe sfinţi şi venerându-i, ne preţuim pe noi înşine, cunoaştem mai bine pe omul făcut după chipul şi asemanarea lui Dumnezeu, în ce priveşte libertatea, voinţa şi puterea de control. Am putea să spunem că Dumnezeu îl iubeşte pe om numai pentru că se recunoaşte în el ca într'o oglindă. De dragul omului s'au rupt zăgazurile veşniciei, iar cel nemărginit şi fără de ani a pătruns în istorie, a trăit în timp şi a luat formă materială în spaţiu. A venit ca să desăvârşească pe om.

După ce Dumnezeu a creiat lumea văzută "toate erau bune", aşa cum glăsuieşte Scriptura. Mai rămasese, însă, în atelierele lui Dumnezeu un lucru nedesăvârşit: omul. Omul încă nu face parte din operile terminate, mereu i se fac retuşări. Omul nu poate fi niciodata egal cu ceva; are tristeţe, dor, sete de perfecţiune şi sbucium intern. Omul este un mare gol, pe care numai Dumnezeu îl poate umple.

Scriptura spune că îngerii sunt numai niste servitori ai mântuirii omului. Ei stau înmărmuriţi în faţa firii omeneşti, care se uneşte cu Isus Hristos. Intrebuinţând un limbaj mai puţin adecvat, am putea spune că omul este alintatul împărăţiei cerurilor.

Dumnezeu este în noi aşa cum a fost în Peştera Betleemului, nu în făptura noastră de carne, care, oricât de frumoasă ar fi, poate să stea pe scara biologică alături cu animalele, ci în centrul existenţial al fiinţei noastre, în acel atom sau univers infinit, care se chiamă conştiinţă sau suflet. Acest adevăr în creştinism a primit putere de dogmă. Suntem "temple a lui Dumnezeu", spune Apostolul, chiar dacă prin păcat am stricat rânduielele firii şi am devenit biserici profanate, Dumnezeu nu ne-a părăsit. Mai există în conştiinţa omului un crâmpei de rai, un petec de lumină şi până la restaurarea omului nu va fi pace în univers, pentru că acelaş Apostol spune: "natura plânge după întoarcerea fiilor lui Dumnezeu."

Sfinţii au rămas, însă, "biserica Dumnezeului celui viu". Sfânt însemnează om îndumnezeit, nu dumnezeu prin esenţă. Omul nu poate cuprinde în sine infinitul pur şi veşnicia, dar se poate face divin prin participare, tendinţă şi evoluţie continuă. Chiar şi trupurile sfinţilor după înviere vor fi ca şi trupul transfigurat al Mântuitorului Hristos pentru că ei în viaţă au realizat pe Hristosul din ei ...

Omul se luptă azi cu tot felul de suferinţe, unele reale, altele închipuite. Războaiele şi criza economică, ura şi diferenţele politice sunt în noi, nu în afară, şi nu se pot rezolva decât prin sfinţenie. Omul păcătos este ca un accident într' un acord perfect, strică armonia naturii şi perverteşte societatea. Dumnezeu vrea ca templul lui în om să fie reparat şi târnosit, iar puntea de legătură dintre cer şi pământ restabilită. Ce îl reţine oare pe om dela această "restitutio in integrum" ? !

Arhim. Roman BRAGA

BISERICA ROMÂNĂ

ÎN EXIL SAU ISTORIA ECONOMIEI UNIVERSALE

Demostene NACU

E titlul cominicării ce-am prezentat-o la al patrulea Congres al Limbii Române, Montreal. Prilej cu care G. Bălașu m'a poftit, în duhul omeniei, să scriu la foaia ce-o conduce. In acest duh ne-am regăsit, prin Canada și Statele Unite, pâlcuri de prieteni despărțiți de un sfert de veac. E duhul în care toți Românii ne putem întâlni, căutând, împreună:

ROSTUL CUVANTULUI ROMANESC

Biserică, Exil sau Istorie si Economie, sunt cuvinte cheie. Prin ele putem urmări, înțelege și trăi destinul omului și destinul neamurilor. Desigur, rostul acestor cuvinte, ca al tuturor cuvintelor, e ucis în fiecare zi. Dar și învierea lor e zilnică. Nouă nu ne rămâne decât să le culegem. Aici să încercăm, cât mai simplu cu putință, pe românește.

Biserica e o adunare, o comunitate, prietenia între ființe cuvântătoare. In acest sens, Sfânta Treime este prietenia desăvârșită, comunitatea vie a celor trei persoane dumnezeiești, Biserica absolută. Astfel sugerată, Biserica sau Prietenia este potențial dată în fiecare din ființele cuvântătoare. Fiecare din aceste ființe e potențial adevărat animal, adevărat om și chiar adevărat Dumnezeu. Biserica este deci și o adunare, o comunitate, o prietenie între Dumnezeu și Om, fără a uita animalul din noi.

Istoria sau Exilul, adică cercetarea absolută a destinului, începe cu efortul fiecăruia de a împlini toate potențialitățile sale. Aceste potențialități sunt fizice, intelectuale și spirituale. Conștient sau nu, în pragul tuturor timpurilor sau în zorii fiecarei zile, exilul naște din setea de cercetare: setea de a cunoaște toate izvoarele, puterile și țelurile vieții, setea de a împlini toate legile casei.

Economia înseamnă tocmai legile casei: legile care diriguiesc producția, schimbul și consumul tuturor bunurilor. Dar aceste bunuri nu sunt doar materiale. Ele sunt și intelectuale și spirituale. Trec repede peste faptul că, acum vreo 2400 de ani, Aristot a redus economia la treburile materiale, separând-o de politică și de metafizică. Făcută după milenii de confuzie a acestor trei dimensiuni, ca expresie istorică a dimnesiunilor fizice, intelectuale și spirituale, despărțirea aristotelică a fost transfigurată de lumina crestină. Iar după alte două milenii, stiința începe să înțeleagă întrepătrunderea acestor trei dimensiuni într'o singură economie, deschisă la toate tainele vieții.

Folosit acum 12 veacuri de Sf. Ioan Damaschinul, pentru a lămuri unirea dintre Dumnezeu și Om în Iisus Christos, cuvântul de întrepătrundere ajută deacum științei să înțeleagă de ce, cum și în ce scop, toate izvoarele, căile și țelurile vieții se unesc, fără confuzie, se disting, fără despărțire, dealungul întregii istorii trăită de fiecare om.

Prin această economie globală, în acelaș timp spirituală, intelectuală și materială, fiecare ființă cuvântatoare caută adevărata prietenie, adevărata Biserică. Hrănit de cuvântul omenesc, de cuvântul dumnezeiesc și de întrepătrunderea lor, cuvântul românesc a înfipt țăruși de nădejde în această căutare, istorie sau pribegie universală.

Dar cum se explică dezordinea dealungul întregului exil universal? De ce ființele potențial animale, oameni și dumnezei, se poartă ca fiare sălbatice și încă în numele civilizației, al culturii, al filozofiei? De ce antropologi și teologi, se poartă ca maimuțe periculoase? De ce toți acestia se transformă în asasini diabolici, asasini a zeci de milioane de nevinovați, asasini ai unor neamuri întregi? Intrebarea ne privește și pe noi sau, înainte de toți pe noi înșine.

BISERICA ROMANA ORTODOXA DIN PARIS

Pentru a răspunde la cutremuratoarea întrebare, trebuie să începem cu propria noastră Biserică. Biserica Română se găsește în exil, adică în afara țării, spun cei mai mulți, și putem fi de acord. Dar ea se găseste și în exilul din lăuntrul țării. Si trebuie să subliniem acest adevăr, indiferent de conflictul care ne desparte de ierarhia din țară.

A cerceta originea, legile si țelurile Exilului sau ale Istoriei prin care trece casa universală, deci, economia universală, nu înseamnă a ne îndepărta de problemele și sarcinile exilului românesc. Dimpotrivă, înseamnă a cunoaște mai bine, a ne apropia mai mult de originea, vocația și căile exilului nostru: exil românesc, exil european și exil planetar.

Voi încerca o astfel de cercetare, în legătură cu Biserica Ortodoxă Română din Europa și mai ales din Paris. Răspund astfel la prieteneasca propunere a părintelui Petre Popescu: "Spuneți-ne ceva despre cele întâmplate la Biserica din Paris". Dar trebuie să subliniez dintr'un început un lucru: Nu o voi face în calitatea de secretar general al Bisericii Ortodoxe Române din Europa Apuseană. Metodologic, voi încerca să n'o fac nici în calitatea de ortodox și român. Ci doar în calitatea de cercetător științific.

Timp de un sfert de veac, Biserica Ortodoxa Română din Paris, cum îmi închipui că știți bine, a fost teatrul tuturor neînțelegerilor, al tuturor conflictelor și al tuturor rupturilor. Lăcașul Prieteniei desăvârșite, pentru că, așa cum am spus de la început, Biserica creștină este Prietenia Sfintei Treimi, lăcașul acestei prietenii deci, se transformase în arena luptelor cele mai oarbe.

Cauză, efect, prilej sau toate împreună? Rețin doar faptul global: Din 1946 până în 1971 sfâșierea Bisericii din Paris coincide cu sfâșierea Exilului Românesc. Exilul bisericesc, Exilul cultural, Exilul politic, adică întregul Exil al Neamului Românesc se împrăștiase în țăndări.

Din 1972 până astăzi, timp de patru ani, aceeași Biserică Ortodoxa Română din Paris a devenit forul național, în care s'a exprimat unitatea Exilului Românesc. Intregul Exil Românesc s'a angajat, unanim, în lupta pentru libertatea Bisericii din Paris. Care sunt țelurile acestei unanimități? Răspunsul poate fi căutat în trei serii de texte:

1. - Texte făcute mai mult sau mai puțin în numele sau în spiritul diferitelor organizații ori instituții ideologice, politice și culturale: texte iscălite sau nu în numele Bisericilor de diferite confesiuni, în numele Franc - masoneriei universale sau din Franța. Si, bine înțeles, texte făcute în spiritul și în numele Partidului comunist din România sau de pretutindenea. Toate aceste texte angajează numai pe autorii lor sau cel puțin pe cei care le-au iscălit. Ele nu intră în discuția noastră de astăzi.

2.- Actele comunitare pe care le-am alcătuit conform învățăturii crestine și concluziilor științei, pe care le-am supus Adunărilor generale și pe care aceste Adunări și Congresul național al Bisericii noastre le-au aprobat în unanimitate. Proiectul de plan pentru Misiunea Bisericii Ortodoxe Române din Diasporá, 25 Iunie 1972. Moțiunea din 1 Aprilie 1973. Apelul din 7 Aprilie 1973. Avertismentul din 6 Mai. Comunicatele din 9 Mai și 17 Iunie. Principiile Fundamentale ale Bisericii Ortodoxe Române din Europa Apuseană din 10 Noiembrie 1973.

Intocmite și aprobate în spiritul simfoniei dintre cler și mireni, aceste texte sunt singurele care angajează Biserica Ortodoxă Română din Europa Apuseană și, mai ales, din Paris. Cum nu vorbesc în calitatea de secretar general al acestei Biserici, nici aceste texte nu vor face obiectul expunerii de astazi.

3.- Expunerea stiintifică pe care am făcut-o, în versiune franceză și română, despre Semnificația Universala a Conflictului dintre Biserica Ortodoxă Română din Paris și Partidul Comunist din România (Versiunea română a fost publicată în Revista Scriitorilor Români, 12, 1973, datorită eforturilor făcute de neuitatul prieten Mircea Popescu și neobositul pionier Constantin Sporea).

In lumina acestui studiu, voi încerca să fixez astăzi câteva jaloane. Ele vor rezuma semnificația unanimității contradictorii a exilului românesc, în lupta pentru libertatea Bisericii din Paris, diversitatea țelurilor urmărite în această luptă, și vocația care se degajează pentru exilul nostru în clipa de față a istoriei universale.

SENSUL LIBERTATII RELIGIOASE

Exilul românesc a fost și este, unanim, în lupta pentru libertatea religioasă a Bisericii. Dar ce înseamnă această libertate religioasă? Intâi "libertatea cultului religios". Este formula cea mai răspândită, dar și cea mai periculoasă. Pentru că, în fapt, această libertate a cultului este recunoscută de toate constituțiile făcute în spiritul constituției sovietice din 1936.

Pentru a preciza sensul acestui pericol, să amintim că în constituția rusă din 1924, se prevedea atât libertatea de propaganda antireligioasă, cât și libertatea de propagandă religioasă și libertatea cultului religios. In constituția din 1936, libertatea de propagandă religioasă este suprimată. Rămâne doar libertatea propagandei antireligioase, iar libertatea religioasă este redusă la libertatea cultului.

Subliniez acest adevăr, pentru un motiv fundamental pentru toți, și mai ales pentru cei care, chemați sau nechemați, încearcă să "dialogheze cu țara": Cei ce acceptă sau susțin doar libertatea cultului religios, acceptă sau susțin, conștient sau inconștient , o dublă afirmație; afirmație pe care marxiștii o fac în dialogul cu creștinii, pe care o bună parte dintre aceștia o acceptă, și prin care este astfel formată sau, mai precis, deformată, noua generație din toate neamurile:

"Concepția voastră religioasă, creștină, este o rămășiță din trecutul capitalist, feudalist și sclavagist. Dar, umaniști, noi marxiștii vă tolerăm, acordându-vă chiar libertatea cultului, dacă voi vă angajați să-l săvârșiți doar în intimitatea lăcașului vostru religios, cultural".

"Indată ce-ați ieșit din acest lăcaș, în lume, voi intrați integral în cadrul planului nostru, pentru transformarea integrală a societații. Plan științific, pentru că noi am descoperit nu numai legile care diriguiesc toate formele acestei societăți, de la forma ei primordiala până la forma ei finală, escatologica, ci însăși originea, esența și finalitatea absolută ale acestor legi".

In fapt, marxistii n'au măcar abecedarul științei sociale, dar mite să fi descoperit de nu taina acestor legi, măcar legile fundamentale ale societații omenești. Cât despre umanismul lor, el n'ar începe decât în clipa în care ei ar recunoaste imposibilitatea actuală de a determina științific originea, esența și finalitatea escatologica a omului. A recunoaște această taină, înseamnă a renunța la pretenția, proprie tuturor analfabeților , de a exercita monopolul asupra tuturor puterilor unei societăți.

In plus, doritorilor de a "dialoga cu țara", trebuie sa le amintim o evidență a tuturor afișelor electorale din ultimii ani: Partidele comuniste din Apus oferă mult mai mult, în propunerile de târguială cu creștinii. Nu numai toate libertățile religioase, pe care ni le putem sau nu închipui. Ci mai mult chiar decât bunul simț ar putea primi.

Dar dincolo e ceeace Partidele comuniste, din Apus sau Răsărit, din Miază-zi sau Miază-noapte, pentru ca la ora asta începe specializarea și pe zone geografice, dincolo deci de ceeace toate Partidele comuniste vor sau pot oferi, noi trebuie să cunoaștem un fapt fundamental: Marxismul comportă trei concepții despre Dumnezeu, și le folosește, pe toate, într'o strategie globala.

-Ateism: După formula inițială, autosuprimarea mecanică a capitalului financiar, ca forma supremă a proprietății private, ar duce la autosuprimarea Banului, a Statului și a Bisericii. E teza economiei imediate, în care până și ideia de Dumnezeu ar dispărea. Din moment ce însuși Dumnezeu nu există, și însăși ideia de Dumnezeu dispare, suntem în fața unei societăți cu adevărat a-teie sau a-teistă, fără Dumnezeu.

Această teză nu ține nici din punct de vedere filozofic, nici din punct de vedere empiric. Este adevărat că, fiecare dând un sens diferit filozofiei, valoarea filozofică a ateismului va fi desbătută de-alungul întregii istorii universale. Dar noi trăim, astăzi, o clipă deosebită din această istorie (cercetare): Clipa în care, elaborată în numele științei experimentale, experimentată timp de șase decenii în Uniunea sovietică, ipoteza marxistă a ateismului este infirmată, zi de zi, de viața. Marx însă formulase, încă din tinerețe, încă o ipoteză:

- Antiteism: In procesul de făurire a orânduirii socialiste, Partidul comunist considera concepțiile teiste și ateiste, religioase și areligioase, ca rămășițe inesențiale din orânduirea capitalista. El acordă totuș libertatea cultului și impune Bisericii datoria de a participa la făurirea noii orânduiri. Numai așa Partidul comunist poate pretinde să exercite monopolul absolut asupra tuturor puterilor din societatea pe care o planifică.

Pe plan ideologic, această planificare lupta prin toate mujloacele pentru lichidarea absoluta a tuturor concepțiilor areligioase și religioase, ateiste și teiste. Ideologia marxistă care întemeiază și încearcă să justifice aceasta planificare, nu mai poate fi numită ateistă, neutră sau laică. Ea reprezinta antiteismul absolut. Cum nici aceasta ideologie nu-i mai întemeiată decât prima, Marx a mai lăsat una. Ea este folosită mai ales în țările sau în fazele în care Partidul nu-și poate încă, sau nu-și mai poate, impune monopolol absolut în toate domeniile.

- Egoteismul: In numele despărțirii absolute între împărăția culturală (ideologică), împărăția instituțională (politică) și împărăția materială (financiară, dar botezată economică) Partidul recunoaște sau acordă libertatea conștiinței religioase. După nevoile tactice, ea începe cu libertatea cultuală, poziție pe care o acceptă cei mai mulți din exilul nostru, când nu-i sezizeaza toate consecințele), și culminează în recunoașterea "tuturor libertăților religioase", când este vorba de a dezagrega vechea orânduire a lumii, cu ajutorul Bisericii.

Și totuși, după această ideologie, concepția religioasa nu ar avea nici un raport cu efortul de a concepe, de a orândui și de a însufleți făurirea unei noi orânduiri a lumii. In cel mai fericit caz, concepția religioasă e un egoteism: o ideologie pentru firile hipersensibile ce-o pot lua drept somnifer, o cale de cumințire a conștiințelor înapoiate.

Desigur, toate aceste trei concepții marxiste sunt infirmate de viața. Iar viața arată că nici o orânduire omenească, demnă de acest nume, nu poate fi făurită fără, împotriva sau în afara concepțiilor religioase, în general, a concepției creștine, în special. Dacă nici exilul nostru nu înțelege acest adevăr, el nu și-a înțeles nici originea, nici menirea. El nu poate aduce nimic în lupta pentru scoaterea tuturor neamurilor din actualul impas.

Demostene NACU

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM ...?

HAZ DE NECAZ

Pățaniea lu Coana lenuța

Nea Micșunecscu povestea că când sa întors dintro călătorie în lumea liberă șefu unui stat pe scaun comunist, Nevastă-sa coana lenuța sa dus la aieroport săl înbrătoșeze. Dânsa erea în călduri cu toate că afară erea frig. Sa înbrăcat ca de sărbătoare cu o fustă roșie crăpată la o parte ca Partidu și o blană de Vulpe de culoare marcsistă. Când soțu sa dat jos din arioplan în tinp ce muzica Militară cânta Doamne miluieste, coana lenuța se repezi înflăcărată săl Pupe.

— De muct așteptam acest Moment. Mie f. dor de tine, Năică!

— Cei al tău e pus deoparte! zise șefu.

Ajunși acasă, după ce mâncară prost și băură bine, dânsa începu săl mângâie la Ureiche și săl ia de mână ducândul la odaie. Aprinse lumina și amândoi începură să să dezbrace, iel rămânând în neste frumoase Izmene roși, iar dânsa în Pisama roz străverzie de i să vedea totul până în Fundu sufletului.

— Stinge lanba și lasă trasperantu ca să nu intre lumina

Coana lenuța erea în culmea fericirii, știind că în curând va fi posedată pe întuneric.

— Ai grijă că să mai Vede un fir de lumină! zise dânsu nervos.

— Nu ne ocservă nimeni, Nicule. Cine oare are curaj să să Zgâiască în Dormitoru lu șefu statului?

— Vreau întunerec conplect ca la bonbardament! zise Naie. Prefer să bag deștu în ochi în loc săl bag în Nas.

— Iamă, Năică căci nu mai pot!

— Acu ține-te bine! zise dânsu în șeoaptă. Iate uită ici!

Intinzând bratu prin întunerec dânsu îi arătă un Ceas de mână cu fos-for, care puteai vedea toate orele ca ziua, primit ca cadou dela tovarășu Ford.

— Iată dece am vrut întunerec beznă! zise naie întorcându-se pă partea ailantă.

— Mai dus cu Iordanu! spuse dânsa scârbită și sărind jos din pat să duse să să culce pă Canapea.

Gâgă

Glume

• Un trecător este întrebat de un ziarist pe stradă:
- Spuneți-mi vă rog ceva, ce părere aveți despre noile decrete date de Președintele Ceușescu ?
- O părere foarte bună, răspunde cel întrebat. De fapt toate decretele sunt mai bune decât cele de la anul viitor.

• Seara, în familia Ceaușescu. Nicu își întreabă consoarta:
- Ai, fă, când spălai podele și rufe la cucoanele din Pitești, te gândeai tu că o să ajungi ceva ca Regina României ?
- Nu, Nicule, răspunde Leana, nici prin minte nu-mi trecea ! Dar ia spune tu, când băteai caielele de lemn pe calapod, te gândeai tu că o să ajungi să te culci cu o academiciancă ?

• In timpul vizitei soților Ceușescu în U.S.A., Leanca , obosită pune capul pe umărul lui Nae :
- Ma je sate...
- Ma je state...
- Ei Lenuțo ! nici chiar așa !..
- Nu dragă. Am vrut să spun: MAI E STATE de văzut ?

Epigrame

UMANISTILOR DE TIP NOU

•" Omul, suprema valoare"!..
ah, ce voce prefăcută,
căci vai fără de rușinare
schimbați omul pe....valută.

• Când e vorba de pigmei:
ONU ! ONU ! ONU ! și iar ONU!
iar de-i vorba despre ei:
o,nu ! o,nu ! și tot o,nu !

• Totul merge după plan
taca-tic și tica-tac
precum acul pe cadran:
"ei" cu ; tic ! iar mulții: tac !

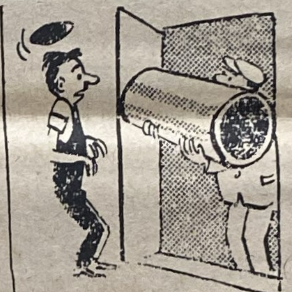
• Spre comunism ei urcă'n zbor
din an în an, din plan în plan,
promit de toate'n viitor
dar în prezent servesc...catran !

Ion CICALA

Ce-au cerut...

...și ce-au primit.

Desene de GH. CHIRIAC

—"Romînia Libera"

UMOR

METEAHNĂ

In general , o situație de aer curat este un loc mai mult sau mai puțin pitoresc, unde te plictisești, până la înecăciune, dacă nu știi dansa, ca să poți respira seara praful din salonul de bal de la Kurkaus. Insă astă-vară, fiind osândit să respir o lună aer curat, chiar dacă nu știu dansa, am avut norocul să petrec împreună cu un tip de om ciudat, un fel de maniac, și aș fi nedrept dacă aș zice că am petrecut prost. E adevărat că până la urmă, cu câteva zile înainte de a ne despărți, începuse să mă cam obosească cu atâtea- cum să zic? - cu atâtea prostii; dar cele două, trei săptămâni de la'nceput, nici nu știu când trecură, atât mi se părea timpul de interesant.

Mai întâi era un om foarte cumsecade- ungur. Pentru un român ordinar ca mine, adică nu un extraordinar român, se găsesc și printre unguri foarte cumsecade oameni; vreau adică să spun că un român cât de ordinar se deosebește în aceasta mult de ungurii imbecili- sunt mulți de aceștia și la unguri- care nu ar fi'n stare să admită că se pot găsi și printre români oameni cumsecade afară de românii renegați din regatul maghiar, care acolo sunt considerați ca oamenii cei mai cumsecade.

Deși eram cu ungurul meu totdeauna alături la toplito(cum se zice pe ungurește "table d'hotel) deși în cursul zilei ne întâlneam mereu la promonat (promenadă, pe ungurește), și deși din partemi, comunicativ ca orice român ordinar, îi dădeam într'una ghes să-i fac cunoștința, nu era chip să mi-l apropii.Instinctiv, mi-am dat seama că mi-l depărtasem: făcusem greșala să-i adresez la masă cuvântul în românește; el, om politicos, mi-a răspuns destul de aspru : " Nem ertek kerem szepen ! " (adică: nu'nțeleg, mă rog frumos).

Ințelegând ce greșală făcusem și dorind neapărat a-i face cunoștința; pe de altă parte, pricepând de ce slăbiciune sufere omul meu, m'am gândit la o stratagemă, care mi-a reușit. Intr'o dimineață, când ne-am așezat alături la cafea, după ce l-am salutat frumos, i-am zis pe ungurește:'Bună dimineață poftesc !"

Auzindu-mă, omul s'a transfigurat, de unde ieri sta posomorât cu ochii'n taler, acu deodată,radiind prietenește din ochi, cu un zâmbet amabil, m'a întrebat în limba lui : "Dar domnul stie ungurește?" I-am răspuns că am știut puțin când eram copil, că acuma mai înțeleg ceva, dar am uitat aproape de tot să vorbesc... Pe urmă (la noroc, am încercat) am urmat să-i spun pe franțuzește..

Omul meu s'a găsit că stie franțuzește mai bine decât mine, și, din momentul acela, am fost o lună nedespărțiti. Stratagema mea a prins; ce e drept nu era pe jumătate infamă: numai în privința regretului că n'am putut trăi printre maghiari.

Așadar, ne-am apropiat și ne-am împrietenit, și nu-mi pare rău: am putut studia de aproape fenomenul ciudat al maximului de tensiune sufletească, cum adică o apucătură bună a omului, trecând măsura, poate deveni pernicioasă, cum o virtute împinsă peste o anumită limită începe a fi o curată meteahnă.

Ungurul meu, așa om cumsecade, și inteligent, și cult, era în cazul acesta din urmă :întindea coarda patriotismului peste maximul de elasticitate; când vorbea inima lui de maghiar, judecata lui de om trebuia să meargă să se culce, nu mai avea de ce să mai stea de vorbă.

Câte minuni n'am auzit în patru săptămâni, pornite din inima patriotului maghiar ! Le-aș mai putea ține minte pe toate ? Câteva însă vor fi de ajuns să le rezum aici pentru a da o idee cititorului de meteahna mintală tovarășului meu de cură la aer curat. Iată...

Mai întâi, maghiarul nu are nevoie de altă cultură decât de cultura maghiară; ceva mai mult, orice influență a vreunei culturi străine, mai ales europeană,este de-a dreptul păgubitoare maghiarismului; de aceea trebuesc descurajate, condamnate, persecutate, chiar (la nevoie, cu mijloace violente) toate apucăturile de contact, fie pe cale publică, fie pe cale privată, cu vreun curent de civilizație nemaghiară.

Limbă ?...numai cea națională maghiară !

Literatură ?...numai cea națională maghiară !

Artă ?...numai cea națională maghiară !

Stiință ?...tot așa.

In fine, idee, muncă, invenție, spirit, judecată, rachiu, vin,brânză, dansuri, costume, vite, capital, oameni, sfinți, Dumnezeu, și așa.. și așa...toate, tot- tot așa !

Apoi...

Maghiarul nu se teme de nimeni pe pământ; contra lumii întregi, maghiarul luptă nepăsător, sigur de victorie...fincă are'ncredere în Dumnezeul străbunilor săi.. căci.. maghiarul în veci nu piere!

Dar...este un însă...Insă: maghiarul este, din nenorocire, mâncat de străini ! de nemți, de jidani, de slavi, de țigani, de levantini, de germanism, de franțuzism, de pesimism, în fine de fel de fel de vrăjmași care pot să-l ...distrugă !

Si, se'nțelege, odată ce va fi maghiarismul distrus, firește nu va mai exista, și dacă nu va mai exista maghiarismul, atunci lumea are să stea pe loc, n'o să se mai învârtească pământul, soarele o să se stingă- cataclism universal ! s'a isprăvit cu omenirea !

Până la dar însă, maghiarul meu avea aerul feroce și tonul tunător; dar de la dar însă încolo, lua aerul dulceag și tonul duios.

Si, alminteri, om foarte cumsecade...inteligent și cult...

M'am gândit: Doamne, un om așa de cumsecade, așa de inteligent și de cult, cu așa meteahnă.. ce ușor i-ar fi unui șarlatan, prost, și incult, să-l ducă de nas și să-și bată joc de el !

Și după ce m'am despărțit de maghiarul meu, mi-am zis:

Nu ! patriotismul lui e o meteahnă; nu mai e o virtute. Bine că ne-a ferit Dumnezeu pe noi, românii, de așa meteahnă!.

I.L. CARAGIALE

DIN VIAŢA NOASTRĂ

AUZITE, VĂZUTE, ŞI PĂŢITE

George DONEV

W.I.I.D. CINSTEŞTE FRUNTAŞII

Un program românesc de radio care-şi câştigă popularitatea este cel dela staţiunea WIID, condus de d. J. Cruceanu. In fiecare lună este aleasă o persoană care s'a distins pentru munca şi aportul adus întregului grup.

Acum două luni a fost sărbătorit veteranul Nic. Dragoş, iar luna trecută confratele Ilie Olteanu.

"LASAŢI COPIII SA VINĂ LA MINE"

Reportajul unui banchet este, deobicei, o listă de mulţumire: Cine-i preşedintele aranjator, cine a donat mai mult, cine a pregătit mâncarea. Toate necesare pentru a recunoaşte pe cei ce muncesc şi a încuraja pe alţii să-i imite.

Azi am să prezint cititorilor pe alţi eroi: Părinţii care-şi trimit copiii la şcolile de Duminică.

Iţi înveseleşte inima când îi auzi pe cei micuţi spunând rugăciunea în faţa altarului şi-i vezi cum stau cuminţi, în rând, ca să primească sfânta împărtăşanie.

La serbarea hramului bisericii Sf. Niculae din Detroit, elevii dela şcoala parohială (vreo 30 la număr) au colorat portretul sfântului sărbătorit, l-au fixat cu gumă arabică pe un carton, au mai lipit steluţe şi fâşii de hârtie colorată pe margini ca să ţină loc de ramă. Când totul a fost gata, cu degetele pline de clei, gălăgioşi, şi cu un zâmbet înfrumuseţat de o dantură ştirbă, alergau veseli către părinţii lor:

"Asta-i pentru tine mamă!"

Când văd atâta viitor în şcolile de pe lângă bisericile noastre, uit de discursurile ţinute la banchete!

UN MICHEL ANGELO ÎN MINIATURĂ

Putea vorbi şi scrie în 5 limbi. Cu aceeaşi uşurinţă picta, aranja o melodie pe note, scria un articol or făcea o poezie. In plus, părintele Stefan Opreanu era un om minuţios: Il plăcea perfecţia.

In timpul războiului redacta "Solia" pe care o tipărea John Gaspar (Un Ispirescu al Românilor Americani).

Ziare din România nu primeam şi erau atâtea cuvinte noi (în special tehnice) pe care părintele încerca să le găsească echivalentul în limba română.

Dialogul politic se îmbogăţise cu o expresie nouă: "Atlantic Charter" care cuprindea motivele dece au intrat Aliaţii în război:

Nici o schimbare teritorială; dreptul popoarelor să decidă singure cum să se guverneze, şi accesul tuturor ţărilor--mici sau mari, victorioase sau învinse -- la materiile prime.

"Doi oameni, cei mai mari şi mai puternici din lume (Roosevelt şi Churchill)ne garantează libertatea!" pleda părintele Opreanu plin de speranţe pentru viitorul României; iar "Atlantic Charter" a fost tradus "Hrisovul de pe Atlantic".

S'a scris mult în Solia şi în ziarele româneşti de aci despre acest "Hrisov" (act domnesc), în care întreaga omenire îşi pusese încrederea; dar au sosit primele ziare din ţară, confraţii dela Bucureşti, mai puţin entuziasmaţi de promisiunile făcute, l-au tradus din fuga condeiului "Charterul de pe Atlantic"

Iar cuvântul "charter" nu-i nici măcar în dicţionarul limbii române.

COMANDANTUL SUPREM

Cu ani în urmă oraşele americane nu erau legate între ele cu auto-străzile de azi. Ca să mergi dela Detroit la Cleveland, trebuia să treci prin centrul oraşului Toledo şi prin multe alte târguleţe.

Un grup de refugiaţi, foşti aviatori, se stabilisiră în Detroit ; George Baloşin, Danny Iordache şi alţii al căror nume l-am uitat.

Unul dintre ei reuşise să-şi cumpere o maşină nouă şi evenimentul trebuia sărbătorit. Decizia: Mergem la Cleveland să vedem prietenii iar ei să vadă maşina nouă.

Ziua, ora plecarii, sosirei, toate au fost aranjate cu precizie matematică.

Soferul a luat numele de " pilot ", cel care şedea la dreapta lui devenise "navigator" ; iar pasagerii din spate unul era " bombardier" şi celalt "comandantul escadrilei" compusă dintr'un automobil !

Voiajul era prilej de recapitulare a zilelor de pe front:

Comandantul către bombardier ; " ce vezi la orizont ? "

Bombardierul:"Văd oraş fără obiective militare" apoi adresându-se navigatorului : " Dă instrucţiuni de manevră conform jurnalului de bord"; iar navigatorul, dădu comandă pilotului : " Zboară încet după camion şi la prima lampă faci 90 de grade S.V. ".

Si-au mers aşa pilotul ascultând de ordinul navigatorului, care asculta de ordinul bombardierului,care asculta de..etc...etc.

După un timp cam îndelung comandantul văzând un "aerodrom" la marginea şoselii care vindea benzină, ordonă o aterisare de urgenţă, iar pilotul face un viraj de dreapta şi-şi plasează maşina în poziţie de aprovizionare.

Navigatorul, arătând cu degetul la orizont întrebă pe băiatul care ştergea geamurile:

" Câte mile mai avem până la Cleveland? ",

Iar băiatul, ca să fie bine înţeles, şi arătând cu degetul în aceeaşi direcţie ca şi navigatorul, îi răspunde:

" Ala-i Chicago ! "

STIRI DIN EXIL

SĂRBĂTORIREA UNIRII PRINCIPATELOR

Din informaţiile pe care le avem " Aniversarea Unirii Principatelor " s'a comemorat aproape în toate centrele româneşti din lume. In Toronto-Canada, la Munchen-Germania, în Madrid-Spania,la Montreal-Canada, în Chicago-Statele Unite, la Hamilton-Canada, în Sydney-Australia, la Los Angeles-Statele Unite etc.

Dintre acestea menţionăm pe cele din NEW YORK şi PARIS, a căror semnificaţie a depăşit caracterul local.

NEW YORK- Sâmbătă 22 Ianuarie 1977 a fost sărbătorită la New York, din iniţiativa Comitetului Adevărul despre România,ziua Unirii Principatelor Române. Festivitatea aniversării a avut loc în sala bisericii Sf. Dumitru. După intonarea imnului naţional American şi Român, părintele Florian Gâldău a rostit o rugăciune pentru Românii din ţară şi de pretutindeni. A luat apoi cuvântul prof.Brutus Coste care a prezentat în câteva cuvinte importanţa evenimentului, introducându-l pe Dr.Dimitrie Popescu, vorbitorul principal. Conferinţa prezentată într'o limbă românească de înaltă ţinută intelectuală,a fost urmărită cu mare interes de cei aproape 200 de participanţi.

Intrunirea dela New York a continuat apoi cu a doua şedinţă publică a cercului de studii Româneşti CAR.

A vorbit prof. Dr.Nicolae Dima, despre "Românii de peste Hotare". Au luat cuvântul prof. Popescu Botoşani, prof. Aurel Ciufecu, Zaharia Pana,Roman Macedoneanu, Ion Vardala,Ion Strâmbu,C.Stere,Cornel Dumitrecu, precum şi alte persoane. Postul de radio Europa Liberă a transmis în ţară un reportaj în legătură cu comemorarea zilei unirii dela New York. Tot cu această ocazie,d-l prof. B. Coste a dat citire unei telegrame de felicitări trimisă noului preşedinte al Americii Jimmy Carter, în numele comunităţii Româneşti din New York şi împrejurimi.

CORESPONDENT

PARIS - Sărbătoarea Unirii Principatelor-24 Ianuarie-a avut loc la Paris în sala parohială a bisericii Auteuil, în prezenţa unui numeros public. Această comemorare istorică a fost organizată de Asociaţia tinerilor de origine română "Vasile Alexandri", recent înfinţată la Paris, din care face parte tineretul născut în România, cât şi cel născut în Franţa.

A fost prima manifestare publică care s'a soldat cu succes. Preşedintele asociaţiei, Adrian Michaloux, în limba franceză a făcut un scurt istoric al actului Unirii, subliniind că facem parte dintr'un popor mândru.

Corala "Carmen" sub conducerea talentatului dirijor Dan Mercureanu,a executat diverse cântece patriotice româneşti, cât şi melodii populare din folclorul nostru.

Tinerii Laurenţiu Chriceanu,Cristina Bacoiu şi Adrian Michalou au recitat versuri din Coşbuc, Bolintineanu, Goga şi Cuza Vodă. Preşedintele asociaţiei încheie serbarea mulţumind celor care şi-au dat concursul pentru realizarea acestei comemorări : Corala "Carmen", biserica ortodoxă română, Misiunea grecocatolică, comunitatea românilor din Franţa,etc.

După programul comemorativ a urmat o agapă, unde oaspeţii au petrecut până târziu înyr'o atmosferă demnă de însemnătatea zilei.

CORESPONDENT

Informaţiuni Culturale

ROMANIAN SOURCES

• Pittsburgh,U.S.A.-Revistă de cultură românească, publicată sub îngrijirea D-lui John Halmaghi la Universitatea din Pittsburgh, a apărut recent cu un conţinut bogat de studii şi informaţii în limba engleză.

Publicaţia se poate procura cu $ 3.00 exemplarul, ori prin abonament pe an de $ 5.00. Adresa este :Romanian Sources, G27 Hillman Library, University of Pittsburgh, Pennsylvania 15260 U.S.A.

REVISTA MICRON

• Oakland,U.S.A-Cunoscutul poet şi grafician Stefan Munteanu, editează o foaie de literatură şi artă scrisă de mână, cum numai ungrafician de mare talent poate să realizeze. Am primit la redacţie această foaie pictată, care este cu atâta drag citită. In ultimile numere găsim colaborările lui Stefan Baciu, Alexandru Lungu, Ion I.Mirea,Leon Vasu, Mira Simion şi Stefan Munteanu.

CORNELIU ZELEA CODREANU ÎN LIMBA ENGLEZĂ

Inainte de încheierea acestui număr, am primit la redacţie versiunea în limba engleză a cărţii PENTRU LEGIONARI scrisă de Corneliu Zelea Codreanu.

Cartea e prezentată, cititorilor de limbă engleză,cu un cuvânt introductiv al D-lui Profesor universitar Dr. D. Gâzdaru; e tradusă la un nivel foarte înalt, fără îndoială de un om de litere şi perfecţionist în limba engleză; este publicată prin grija editurii "Libertatea" din Madrid; şi, este tipărită în Statele Unite.

INSTITUTUL ROMÂN DE CERCETĂRI DIN FREIBURG

• Freibug,Germania- Institutul Român de Cercetări din Freiburg strânge şi primeşte cu recunoştinţă, pentru colecţiile sale:

-orice carte românească, originală sau traducere din limbi străine, reviste şi ziare româneşti şi orice lucrare străină privitoare la România, precum şi lucrări din literaturile străine.

-articole din ziarele şi revistele străine în legătură cu problemele româneşti.

-orice act sau manifestare scrisă referitoare la viaţa românească peste hotare.

-memorii, programe artistice, manifeste, comunicări, apeluri, circulări, texte şi programe (conferinţe, cursuri universitare,extrase diverse etc.)

-pentru colecţiile sale documentare se strâng; hărţi, fotografii, stampe, gravuri, tablouri, obiecte de artă, mărci poştale româneşti,copii fotografice, clişee, note muzicale, discuri cu muzică românească, microfilme,foi volante, monede, medalii,ţesături artistice, icoane, manuscrise, cărţi cu autografe, scrisori autografe,costume naţionale etc.

Institutul a devenit un far documentar pentru punerea în evidenţă a problemelor româneşti în străinătate.

PUTEŢI PROCURA

-" POEMELE" poetului Stefan Baciu.

-" CALATORII ", fiecare exemplar $ 3.00.

-" ULTIMUL TRALALA", cuvinte de Stefan Baciu,muzică şi voce I.N.Manzatti, disc în ediţie particulară, preţul $ 5.00.

Comandaţi la adresa:
STEFAN BACIU
Dept.of Europ.Lang.
University of Hawaii
Honolulu,Hawaii 96822

ÎN EDITURA CARPAŢII DIN SPANIA

Au apărut:

ISTORIA ROMANILOR DIN DACIA TRAIANA
de A.D.Xenopol, vol I, II şi IV....$ 15.00
vol III, legat..........................$ 20.00

ISTORIA LITERATURII ROMANE
de D.Mureşanu, vol II...............$ 4.00
vol I, legat...........................$ 15.00

NATIONALISMUL LUI EMINESCU
de D.Murăraşu........................$ 8.00

DACIA
de Vasile Pârvan.....................$ 3.00

PRECURSORI
de Octavian Goga....................$ 3.00

ISTORIA PARTIDELOR NATIONAL TARANESC SI NATIONAL TARANESC
de Pamfil Seicaru,vol I,II...........$ 12.00

ISTORIA POLITICA SI MILITARA A RAZBOIULUI ROMANIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE
de Generalul Platon Chirnoagă...$ 8.00

KARL MARX: INSEMNARI DESPRE ROMANI
Texte inedite cu comentariu de Pamfil Seicaru........................$ 8.00

CORNELIU ZELEA CODREANU
Douzeci de ani dela moarte de Gr.Manoilescu, T. Popescu ,etc...........$ 3.00

MOTA SI MARIN
Douăzeci şi cinci ani de la moarte,de Prat y Soutzo, Marques de Natouillet, Blas Pinar,Gr.Manoilescu...........$ 5.00

CONVENȚIA ASOCIAȚIEI AMERICANE PENTRU LIMBI ȘI LITERATURI MODERNE

Intre 26 și 29 Decembrie 1976 s'a desfășurat la New York în saloanele marilor hoteluri Hilton și Americana, convenția anuala a binecunoscutei asociații a lingviștilor Americani. "Modern Languages of America". La convenție au participat câteva mii de profesori, cercetători și specialiști din toată lumea în domeniul limbilor moderne, literaturii și folclorului. Participarea Românească a fost marcată prin prezența unui grup Român-American; a unui grup American specializat în studii Românești, precum și a Asociației Americane pentru Promovarea Studiilor Românești.

Asociația Americană pentru promovarea Studiilor Românești în Statele Unite a fost înființată de profesorul Paul Teodorescu înurmă cu cinci ani, anul acesta devenind membră deplină a marii organizații lingvistice Americane. In cadrul convenției din Decembrie 1976, asociația a organizat trei seminarii exclusiv Românești. Astfel, profesorul Teodorescu a condus lucrările secției de "Relații Literare Româno - Americane și Româno-Franceze." Intre alți vorbitori, Profesoara de Engleză Liliana Zancu dela Edimboro State College, Pennsylvania, a prezentat lucrarea "Colecția Regina Maria" dela universitatea Kent, iar profesoara de Franceză Rodica Boțoman dela Universitatea din Ohio, a prezentat lucrarea de literatură comparată "Dela Baudelaire la Bacovia."

A urmat apoi sesiunea secției de Limbă Română și Folclor Românesc condusă de profesorul Charles Carlton dela Universitatea din Rochester. In cadrul acestei sesiuni, doamna Eugenia Ușeriu, șefa secției Române a Bibliotecii Congresului Statelor Unite, a prezentat lucrarea "Naționalitate și Folclor." In lucrarea sa, doamna Ușeriu a scos în evidență contribuția folclorului Românesc la patrimoniul cultural universal. A urmat apoi doamna Larissa Lucaci cu lucrarea Influența folclorului înopera lui Brâncuși," și profesorul H. Izzo, dela Universitatea Calgary, provincia Alberta - Canada, cu lucrarea "Locul limbii Române între limbile Romanice." In încheiere, profesorul Nicolae Dima a prezentat pe scurt lucrarea Răspândirea Geografică Românilor și Limbii Române pe Glob, în afara României."

Cea de a treia sesiune cu tematică exclusiv Românească a fost condusă de profesorul Thomas Perry din Texas, ocupându-se cu probleme de literatură și critică literară contemporană Româneasca.

Românii au mai fost prezenți și la alte sesiunii ale actualei convenții a Asociației Lingviștilor Americani. Astfel, profesorul Nicolae Iliescu dela Universitatea Harvard, președinte al prestigioasei societăți literare Americane "Dante", a prezidat adunările societății pe care o conduce; Doctorul Serban Andronescu a condus ședința institutului de cercetări în domeniul compoziției literare pe care a înființat-o, Profesorul Nicolae Dima a prezentat în cadrul sesiunii speciale dedicată studierii popoarelor ne - slave din URSS, lucrarea intitulata "Probleme de rezistență și asimilare lingvistică ale Românilor din Uniunea Sovietică."

Din punct de vedere Românesc, convenția s'a încheiat cu o adunare a Asociației de Studii Românești, unde au fost dezbătute importante probleme organizatorice și de orientare cultural-politică.

Este deosebit de important de remarcat faptul că profesorii Americani care studiază cultura Românească tind să colaboreze cu instituțiile culturale din România în timp ce intelectualii Români-Americani, refuză în mare majoritate să colaboreze cu insituțiile culturale din țară deoarece acestea sunt controlate de obiectivitate și corectitudine intelectuală. S'a ajuns unanim la concluzia că atât Românii Americani cât și Americanii care nu au nimic comun cu România, decât interesul pentru cultură și problemele Românești au obligația să fie imparțiali și obiectivi. Mai mulți Români participanți au subliniat însă faptul că datoria noastră în America este să refacem ceiace a fost distrus pe plan cultural in țară, și să popularizăm în special literatura interzisă în țară. Pe toată durata convenției, persoane oficiale cunoscute și poate și necunoscute, dela biblioteca comunistă Română din New York, au urmărit îndeaproape lucrările și manifestările Românești. Mulți Români participanți și-au exprimat teama că aceștia urmăresc infiltrarea organizațiilor Românești. Următoarea convenție va avea loc la Chicago în Decembrie 1977.

Corespondentul special al "Cuvântului Românesc" la New York.

TELEGRAMĂ

WU Mailgram
22 Ianuarie 1977

Domnului Jimmy E. Carter
Președintele Statelor Unite ale Americii
Casa Alba
Washington, D.C.

Comunitatea Românilor din New York, reunită de gruparea Adevărul Despre România spre a comemora Unirea Principatelor din 1859 - o etapă hotărâtoare în procesul constituirii României ca stat modern, vă transmite, Domnule Președinte, urările ei cele mai calde de înfăptuire a nobilelor țeluri pe care vi le-ați fixat în memorabila dumneavoastră cuvântare din ziua în care ați fost instaurat Președinte al Statelor Unite. Ne-a mișcat în mod deosebit angajamentul dumneavoastră "de a nu vă arăta niciodată indiferent când în joc este soarta libertății în alte părți ale lumii. Poporul român - care n'a acceptat niciodată cârmuirea despotică impusă lui de un opresor străin și nu s'a împăcat niciodată cu soarta a peste trei milioane de Români încorporați cu sila în Uniunea Sovietică - va găsi în cuvintele dumneavoastră izvor de speranță. Cuvintele dumneavoastră vor fi izvor de speranță pentru toate țările din Centrul și Estul Europei dacă Statele Unite și aliații lor nu vor uita niciodată că identificarea unor guverne nealese de popor cu poporul însuși descurajează victimele -- de fapt cei mai buni aliați ai lumii libere; dacă nu vor uita, deasemenea, că lăsând o problemă nedeslegată este de cele mai multe ori mai înțelept decât să o deslegi pe placul dușmanului; că, în sfârșit, alimentând economia de război comunistă cu bunuri și tehnologie pe credit, fără a obține în schimb stricta respectare a Drepturilor Omului, echivalează cu risipirea șansei de a folosi formidabila putere economică a lumii apusene ca o contrapondere politică.

Reîmprospătând speranțele și susținând astfel aspirațiile de libertate ale Românilor ca și a celorlalte popoare captive - ne pare, Domnule Președinte, un lucru drept din punct de vedere moral și necesar din punct de vedere politic. Intr'un moment când raporturile de forță au încetat să favorizeze lumea liberă, reîntărirea spiritului de rezistență ar inzestra Apusul cu un spor de forță de disuasiune: o amenințare semnificativă a liniilor de comunicație a singurului agresor potențial în Europa.

Cu tot respectul,

Prof. Brutus Coste
Dr. Nicolae Dima

FEL DE FEL

• Chicago, U.S.A.- Cu ocazia sărbătorilor, o parte din membrii redacției ziarului Cuvântul Românesc, a avut o adunare în Chicago. S'a discutat situația de până acum a ziarului nostru, cât și înbunătățirile care trebuesc aduse. Accentul s'a pus pe linia anticomunistă care trebue continuată cu o mai mare intensitate, mobilizând toate forțele de luptă ale exilului.

In fotografie dela stânga la dreapta, sunt: Eugen Bârsan, George Bălașu, Nicolae Novac și George Bulumete.

CENTRU DE STUDII ȘI CERCETĂRI

CENTRU DE STUDII SI CERCETARI DELA VATRA

"The Romanian-American Heritage Center" plănuit ca să devină un centru național românesc de cercetări și documentare asupra vieții Românilor din America a încheiat anul prim de existență cu câteva realizări.

Colecta începută pentru a se pune bazele unui capital pentru construcția sediului central a rezulta într'un total la data actuală de $115,000.00 Inafară de aceasta Centrul mai dispune de un Trust Fund încredințat Episcopiei și care se ridică la suma de $10,000.00.

Pe baza acestui rezultat și în speranța unor contribuții noui din partea societăților și parohiilor românești s'au început planurile arhitecturale pentru construcția sediului. Ca arhitect a fost angajat Claude Sampson din Jackson, Michigan care a propus o construcție măreață în stil românesc și cu un spațiu de peste 6,000 de urme capacitate.

Luându-se informații dela contractorii locali s'a descoperit însă că o astfel de clădire ar costa peste $300,000.00, o sumă de care Centrul nu poate dispune. Ca urmare arhitectul Sampson a reluat planurile, pentru a le reface în total, însă, din nefericire, a murit de un atac de inimă. Asta a întârziat întrucâtva progresul lucrărilor, fiindcă a fost nevoie de găsirea unui alt arhitect.

Din fericire Centrul a reușit să intereseze în acest proect pe decanul Academiei de Arhitectură dela Institutul Tehnic Lawrence din Detroit, Michigan, Karl H. Greimel, care, împreună cu asociații săi, a preluat responsabilitatea planurilor arhitecturale lucrând la ele toată vara.

Pe la jumătatea lui Noembrie planurile și specificările fiind terminate ele au putut fi supuse centractorilor pentru oferte. Deschizându-se aceste oferte s'a aflat că o clădire modestă, însă frumoasă ca stil și destul de încăpătoare, ar costa între $167,000.00 și până la $189,000.00, depinzând de lucrările în jurul clădirei și instalație pentru apă.

Suma nu este extrem de exagerată însă la cele ce s'a strâns până acuma mai trebueste adăugată o sumă de $40,000.00, fără a mai vorbi de mobilierul interior.

In acel moment din partea parohiei Sfânta Maria din Cleveland, Ohio, a venit propunerea ca să se combine Centrul de Cercetări și Documentare cu Muzeul Românesc pe care-l are parohia în Cleveland. De ani de zile parohia din Cleveland adună opere de artă românească precum și țesături și obiecte care să reprezinte geniul folcloristic românesc și a ajuns acum că nu mai are loc pentru a expune ceace posedă. Așa dar propunerea este ca să se combine acest proect și să se construiască o clădire unde să poată fi, sub acelaș acoperiș, atât Centrul de Cercetări cât și Muzeul Național Românesc.

Oricare ar fi rezultatul acestei propuneri, este evident că donații substanțiale sunt încă necesare. Organizațiile românești din această parte a lumii, precum și cei cari dispun de mijloace, sunt din nou călduros chemați să ajute la realizarea unei instituții care va perpetua numele și istoria românismului în America.

Fără îndoială că realizarea acestei instituții pusă la dispoziția tuturor Românilor de pe continentul Americei de Nord și deschisă oricărui cercetător de istorie românească va însemna unul din cele mai folositoare și mai mărețe instituții Române-Americane.

UN APEL PENTRU CINSTIREA MORTILOR

*Munchen, Germania- "Asociația Românilor din Exil" din Republica Federală Germană, (Munchen 33, Postschilessfach 903), a lansat la 10 Dec.1976, un călduros apel românilor din diasporă de a-i veni în ajutor, prin donații benevole, pentru a putea ridica câte o cruce pe mormintele compatrioților noștri: Petre Vaida (decedat la 6.ii.1972), și Scarlat Prescornițoiu (decedat la 1.12. 1974). Contribuțiile în numerar, pot fi trimise pe numele Asociației la adresa mai sus menționată, iar cecurile internaționale, pot fi făcute pe numele : Verband der Exil-Rumanen, Munchen, Dresdener Bank-am Promenadeplaz, Konto Nr. 3436585.

Cum ziarul nostru s'a angajat în numărul din Decembrie 1976 de a-i cinsti pe CEI CE AU MURIT IN CINSTE, nu putem trece cu vederea acest apel. Să cinstim deci, cum se cuvine, pe cei ce merită a fi cinstiți.

PROTEST ROMÂNESC ANTI-COMUNIST LA WASHINGTON

In 1974, inginerul Constantin Răuță a fost trimis de autoritățile Române din țară într'o misiune diplomatică specială în Statele Unite.

La sosirea pe aerodromul Kennedy din New York inginerul Răuță a cerut însă și a obținut azil politic.

"Am ales exilul, a declarat domnul Răuță, pentru că nu am mai putut suporta să văd nedreptățile și lipsurile din țară, precum și lipsa oricărui respect pentru drepturile omului".

Constantin Răuță a lăsat în țară soția și un copil pe care de când a venit aici se zbate să-i aducă în America. Incercările sale ca: intervenții în Congresul Statelor Unite, articole de presă, participări la manifestații și altele, nu au dus la nici un rezultat până în prezent. Deaceia, între 19 Decembrie 1976 și 14 Ianuarie 1977, Constantin Răuță a făcut un protest permanent în fața Casei Albe, difuzând peste 10 mii de manifeste în care cerea cetățenilor Americani să intervină pentru apărarea drepturilor omului în România și pentru salvarea familiei sale, supusă unei permanente persecuții în țară. După informațiile noastre, sute de cetățeni Americani au răspuns favorabil acțiunii lui Răuță.

Corespondentul din WASHINGTON

• Pentru iubitorii de statistică sportivă, dăm mai jos un rezumat al rezultatelor obținute de sportivii Români angajați în competițiile sportive internaționale ale anului 1976.

Jocurile Olimpice

MEDALII DE AUR

- gimnastică, individual compus — **Nadia Comăneci**
- gimnastică, paralele — **Nadia Comăneci**
- gimnastică, bîrnă — **Nadia Comăneci**
- caiac 1, 500 m — **Vasile Diba**

MEDALII DE ARGINT

- gimnastică, echipe — **Nadia Comăneci, Teodora Ungureanu, Mariana Constantin, Anca Grigoraș, Gabriela Trușeă, Georgeta Gabor**
- gimnastică, paralele — **Teodora Ungureanu**
- box, cat. semiușoară — **Simion Cuțov**
- box, cat. grea — **Mircea Simon**
- canoe 2, 1000 m — **Gheorghe Danilov și Gheorghe Simionov**
- handbal, echipa masculină — **Cornel Penu, Nicolae Munteanu, Cristian Gațu, Gabriel Kicsid, Radu Voina, Constantin Tudosie, Adrian Cosma, Ghiță Licu, Werner Stöckl, Ștefan Birtalan, Roland Gunesch, Mircea Grabovschi, Cezar Drăgăniță, Alexandru Fölker**
- lupte greco-romane, cat. 48 kg — **Gheorghe Berceanu**
- lupte greco-romane, cat. 52 kg — **Nicu Gingă**
- lupte greco-romane, cat. 68 kg — **Ștefan Rusu**

MEDALII DE BRONZ

- gimnastică, sol — **Nadia Comăneci**
- gimnastică, bîrnă — **Teodora Ungureanu**
- gimnastică, inele — **Dan Grecu**
- canotaj, schif 4+1 visle — **Ioana Tudoran, Maria Micșa, Felicia Afrăsiloaia, Elisabeta Lazăr + Elena Giurcă**
- caiac 1, 1000 m — **Vasile Diba**
- caiac 2, 500 m — **Larion Serghei și Policarp Malihin**
- atletism, suliță — **Gheorghe Megelea**
- box, cat. mijlocie —**Alec Năstac**
- box, cat. semigrea — **Costică Dafinoiu**
- lupte greco-romane, cat. +100 kg — **Roman Codreanu**
- lupte libere, cat. 90 kg — **Stelică Morcov**
- lupte libere, cat. +100 kg — **Ladislau Șimon**
- scrimă, sabie echipe —**Dan Irimiciuc, Ioan Pop, Cornel Marin, Alexandru Nilca, Nicolae Mustață**

Campionate mondiale

MEDALII DE AUR

- popice, perechi — **Iosif Tismănar și Ilie Băiaș**

MEDALII DE ARGINT

- popice, individual — **Iosif Tismănar**

MEDALII DE BRONZ

- popice, individual — **Ana Albert**

Campionate europene

MEDALII DE AUR

- lupte libere, cat. +100 kg — **Ladislau Șimon**
- tir în sală, pușcă 10 m — **Eva Olah**
- tir în sală, pușcă 10 m echipe — **Eva Olah, Mariana Feodot, Veronica Tripșa**
- tir, pistol standard — **Ana Ciobanu**

MEDALII DE ARGINT

- atletism în sală, 1500 m — **Natalia Mărășescu**
- atletism în sală, triplusalt — **Carol Corbu**
- lupte greco-romane, cat. 48 kg — **Constantin Alexandru**
- lupte greco-romane, cat. 57 kg — **Mihai Boțilă**
- lupte greco-romane, cat. 62 kg — **Ion Păun**
- lupte greco-romane, cat. 68 kg — **Ștefan Rusu**
- lupte libere, cat. 62 kg — **Petre Coman**
- lupte libere, cat. 74 kg — **Marin Pîrcălabu**
- lupte libere, cat. 90 kg — **Stelică Morcov**
- tenis de masă, simplu — **Maria Alexandru**
- tir, pistol standard, echipe — **Ana Ciobanu, Anișoara Matei, Maria Sălăjan**

MEDALII DE BRONZ

- atletism în sală, 1500 m — **Gheorghe Ghipu**
- rugby — **echipa reprezentativă de seniori**
- tir, talere — **Adalbert Oster**
- tir, pușcă standard 60 f, echipe — **Georgeta Chiosac, Melania Petrescu, Eva Olah**

Campionate mondiale de juniori

MEDALII DE ARGINT

- haltere, cat. 60 kg, aruncat — **Ion Buta**

MEDALII DE BRONZ

- haltere, cat. 60 kg, total — **Ion Buta**

Campionate europene de juniori și tineret

MEDALII DE AUR

- box, cat. semimuscă — **Nicolae Șeitan**

MEDALII DE ARGINT

- box, cat. semiușoară — **Traian Georgea**
- box, cat. ușoară — **Alexandru Giurgiu**
- box, cat. semimijlocie — **Stan Postolache**
- haltere, cat. 60 kg, aruncat — **Ion Buta**
- lupte libere, cat. 62 kg — **Ludovic Sandor**
- rugby — **echipa reprezentativă de juniori**

MEDALII DE BRONZ

- box, cat. muscă — **Dumitru Cipere**
- box, cat. semigrea — **Francisc Luxemburger**
- haltere, cat. 60 kg. total — **Ion Buta**

Cupe europene

MEDALII DE AUR

- popice (C.C.E.) — **Constructorul Galați (Iosif Tismănar, Aurel Chirilă, Iuliu Bice, Ilie Băiaș, Radu Pavel, Dumitrache Dașboc)**

MEDALII DE BRONZ

- polo (Cupa cupelor) — **Dinamo București (Doru Spinu, Cornel Frățilă — Gheorghe Zamfirescu, Adrian Nastasiu, Dinu Popescu, Viorel Rus, Liviu Răducanu, Radu Mirea, Adrian Munteanu, Iuliu Lőrincz, George Galță)**

SPORT

• Campionatul național de șah ediția 1976, desfășurat la Timișoara, s-a încheiat cu victoria nescontată, dar meritată, a tînărului Mihai Ghindă, dela clubul Universitatea București, care este asftel noul campion de șah al României.

Mihai Ghindă .

*

CLASAMENTUL

I. Mihai GHINDĂ 10,5 pct.
2. Fl. Gheorghiu 10 pct.
3-4 V. Ciocâltea, Em. Ungureanu 9,5 pct.
5. I. Biriescu 9 pct.
6. C. Radovici 8,5 pct.
7-9. N. Ilijin , P. Voiculescu,M. Pavlov 8 pct.
I0. Al. Kertesz 7,5 pct.

••

• In clasamentul celor mai buni jucători de tenis pe anul 1976, întocmit de agențiile de presă americane și europene, ILIE NĂSTASE ocupă locul 3, după J.CONNORS și BORG.

••

• Anul 1976 nu a fost favorabil echipelor de football românești, angajate în competițiile internaționale, ele pierzând pe toată linia.

••

DIN ISTORIA SPORTULUI ROMANESC

Elevii din secolul trecut (străbunicii noștri) cunoșteau trei jocuri cu mingea: ȚICUL, POARCA și OINA. Mingile de pe vremea aceea erau din păr de cal, iar pentru jocurile mai deosebite,din piele.

Oina a fost jocul preferat și singurul care a ajuns disciplină sportivă școlară, cu regulament și program de intreceri anuale.Profesorii bucureșteni D. Ionescu și M. Velescu, in regulamentul pe care l-au intocmit la 1898, precizează cu prvire la oină:"Terenul va fi lung de 100 m și lat de 40-60 m; mingea va fi din piele umplută cu păr, și va avea 10-12 cm in diametru; lemnul de bătut mingea va fi lung cam de 50-70 cm;pot juca 18 pină la 30 copii, împărțiți in două echipe."

Oina a fost introdusă oficial in școlile noastre in 1898, din inițiativa lui Spiru Haret, care pe atunci era ministru al instrucțiunii. In luna mai a aceluiași an a fost organizat in Capitală, in Cișmigiu, primul campionat școlar de oină. La această competiție au luat parte 108 elevi, din 18 școli, atât din București cât și din provincie. Câștigătoarea acestui prim campionat de oină al elevilor a fost echipa Liceului

I. M.

Dudu Georgescu,

golgeterul campionatului național de fotbal

• Redăm mai jos clasamentul celor mai buni sportivi români pe anul 1976, stabilit in urma referendumului organizat de presa sportivă română.

I. Nadia Comăneci - gimnastică
2. Vasile Diba -caiac - canoe
3. Teodora Ungureanu - gimnastică
4. Simion Cuțov - box
5. Gheorghe Megelea - atletism
6. Ilie Năstase - tenis
7. Mircea Simon - box
8. Gheorghe Berceanu - lupte
9. Iosif Tismănar - popice
IO. Gh. Danielov - Gh.Simionov - caiac - canoe

••

Nadia Comăneci

Teodora Ungureanu

••

Vasile Diba

Gh. Megelea

••

Simion Cuțov

Mircea Simon

Gh. Berceanu

••

Ilie Năstase

••

Iosif Tismănar - Ilie Bălaș

••

Gh. Danilov - Gh. Simionov

DE DUPĂ CORTINA DE FIER...

YUGOSLAVIA

*Preşedintele Tito semnînd **Diploma** conferită privind promoţia sa de doctor în ştiinţe militare*

* BELGRAD - Cu ocazia " Zilei Armatei" ce a fost sărbătorită pe data de 22 Decembrie la Centrul Scolilor Militare, din Banjica, a avut loc solemnitatea promovării tovului "independent" Josif Broz Tito, la rangul de " doctor în științe militare". Să nu uităm că mareșalul este Președintele Iugoslaviei și Secretarul General al Ligii Comuniștilor Iugoslavi. (Pentru a nu rămâne mai jos ca Nikălai, tovul și vecinul de peste Dunăre, Tito și-a semnat singur " diploma de doctor", după cum se vede în fotografia de mai sus).

* SARAJEVO - Pe data de 18 Ianuarie 1977 în urma unui accident de avion, a pierit un alt colaborator intim a lui Tito. Este vorba de turcul JEMAL BIJEDIC, ajuns Președintele Consiliului Executiv Federal.
După agențiile de presă străine, nu este exclusă posibilitatea unui sabotaj. (Tito scăpând pe rând de " cei mai intimi " colaboratori).

ROMANIA

* BUCURESTI - Ziarul New York Times a publicat pe data de 16 Inuarie 1977, că cele mai multe accidente de avion se întâmplă în Europa de Est. Aceste accidente nu sunt raportate, fiind ținute secret. După datele statistice publicate în cartea ce a apărut în Anglia, "Destination Disaster", cea mai nesigură și periculoasă companie de avioane este TAROM din România. Statisticile precizează că linia de avion TAROM are peste 20 % mai multe accidente, decât celelalte companii.(Natural ca TAROM a făcut un protest și s'a scris și în presa din România, despre această "minciună", dar statisticile vorbesc !)

CEHOSLOVACIA

* PRAGA - Cele două ziare oficiale ale partidului comunist cehoslovac, și anume: RUDE PRAVO și SLOVAKS PRAVDA, au atacat cu venin, manifestul pentru drepturile umane,cunoscut de "CHARTER 77 ", semnat de peste 300 de scriitori, intelectuali și oameni de bună credință, adresat guvernului, să respecte legea Nr. 120 din Constituție, spunând că semnatarii ar fi : " agenți ai imperialismului, lipsiți de omoare sau conștiință".

Cu alte cuvinte, ceea ce s'a încercat a se demonstra de către oficialele partidului comunist cehoslovac cu această ocazie, este că, indiferent de ceea ce-i scris în Constituție, și iarăși, indiferent de ceea ce guvernul țării semnează în acordurile și înțelegerile sale internaționale nu plătește nici o ceapă degerată. Căci, în sânul doctrinei comuniste, nu drepturile personale, ori cât de legitime ar fi ele, pot avea câștig de cauză, dat fiind că, în comunism : " interesul, poartă fesul ". Adică,interesul partidului, chiar dacă , pentru împlinirea lui, va trebui să treacă peste cadavre și morminte.

PE SCURT DIN ȚARĂ

* Pe data de 26 Noiembrie 1976, agenția de presă Iugoslva TANJUG, a comunicat în limba engleză,că cu ocazia adunării Comitetului Politic al Forțelor Pactului dela Warșovia,a apărut pe piața Bucureștiului o carte, care conține aproape toate documentele dela formarea acestui bloc, în 1955, până la ultima sesiune a Comitetului Politic, care a avut loc în Aprilie 1974. In introducerea cărții, spune comentatorul, se documentează punctul de vedere al României. Cotăm: " schimbările profunde care au avut loc în lume în ultimii 21 de ani (dela formarea pactului) ne determină mai mult ca oricând să dăm o atenție deosebită aspectului politic al acestei aliante militare. (se referă oare la intențiile agresive ale blocului comunist ?, căci alte profunde scimbări nu le vedem)

* Toate ziarele din București comentează în primele zile ale lunii Decembrie,hotărârea luată de P.C.R., de a încadra până și copiii în organizațile lor. Este vorba de "SOIMII PATRIEI" prima organizație politică, în care vor intra automat toți tinerii între 4-7 ani, " ca astfel să fie pregătiți de mici în spiritul comunist revoluționar al omului nou ".(asupra acestei măsuri dranice vom reveni cu amănunte în viitor).

*Consiliul de Stat din resere, a publicat pe data de 2 Decembrie 1976,decretul Nr. 391, referitor la "impozitele aplicate unităților economice din industria de stat,"asupra beneficiurilor" făcute de inteprinderi. Se știe că din acest beneficiu, care era în cele mai multe cazuri împărție membrilor de partid, mai căpătau și săracii robi ce-și rup spinarea lucând cât se poate mai mult, și făcând eforturi supra omenești, ca să poată aduce familiei o bucată de pâine în plus. (prin acest decret li se taie și acel puțin, ce de multe ori,de foarte multe ori,era necesar ca să poți viețuii)

* Pe data de 1 Decembrie tovul Ceaușescu și-a decorat unul din servii lui. Este vorba de Ion Patan, Ministrul Comerțului Exterior, care a primit tinicheaua ordinului " 23 August "

* Postul de radio București, în emisiunea "Serviciul Domestic" din 5 Decembrie anunță că primul ministru italian Giulio Andreotti,a primit pe noul ambasador al României comuniste,Ion Mărgineanu, (sperăm că Andreotii a avut curajul să-i atragă atenția asupra românilor ce făceau greva foamei în Roma, pentru aducerea familiilor din închisoarea comunistă,care este România)

* Pe data de 11 Decembrie a sosit în România noul ambasador canadian D-l Elmo Thibault, anunță postul de radio București.(desigur că Ceaușescu, ca și noi, s'a mirat cum de nu a fost trimis d-l Andronache, secretarul lui Arco, din Toronto ?)

* Pe data de 26 Noiembrie agenția AGERPRES, transmite în limba engleză următorul comentariu, intitulat " O nouă și puternică manifestare a nesfârșitei prietenii Româno-Sovietice". Intâlnirea lui Ceaușescu cu șeful Brejnev, a avut o profundă semnificație în strângerea relațiilor de prietenie dintre România și Uniune Sovietică, în baza principiilor marxiste-leniniste și solidarității internaționale.(comentatorul continuă cu această frazeologie, căutând să ascundă adevărul, care este unul singur: minciunile de independență a lui Ceaușescu, nu au fost decât niște baloane vândute în bâlciurile ținute de saltimbacul nostru)

* Radio București anuță că pe data de 16 Decembrie, o delegație oficială a vizitat China. Delegația a fost condusă de Gheorghe Oprea, însoțit de noul ambasador Nicolae Gavrilescu. (cele două țări,una din Asia și alta din Europa,vor construirea socialismului în lume)

DIN ZIARELE COMUNISTE

* FLACARA- Reproducem din această revistă textul și fotografia de mai jos,care vorbesc dela sine.

La «Hala Unirii», magazin cu autoservire, stai de cinci ori la coadă: o dată la cîntărit brînza, a doua oară la plătit brînza, a treia oară la cîntărit carnea tocată, a patra oară la plătit carnea tocată, a cincea oară la o casă obișnuită pentru a plăti și celelalte cumpărături.
Cam multe cozi pentru o singură «autoservire».

* ROMANIA LITERARA- Face o recenzie a cărții "Religia în lumea contemporană",publicată recent în editura politică sub semnătura lui Petru Berar.Reproducem textual "Axul întregii lucrări îl constituie analiza fenomenului religios contemporan, din perspectiva proprie filozofiei marxist-leniniste..........așa cum subliniază autorul, persistența unor elemente a acestui fenomen anacronic,se caracterizează prin'un proces de atrofiere" Lucrarea se referă și la relația dintre libertatea de conștință, garantată(vorbă să fie) prin Constituție, și activitatea de formare a conștiinței materialiste științifice. Libertatea de conștiință remarcă autorul nu presupune deloc diminuarea preocupărilor și activităților de eliminare a mentalităților înapoiate, a stărilor de spirit obscurantiste. Dimpotrivă , termină comentatorul, " propaganda ateistă sistematică , desfășurată pe baza unei metodologii științifice trebuie să fie accentuată"(Iată libertățile religioase și minciunile spuse de cei din "strana stângă" din Vest)

*SCANTEIA TINERETULUI Din 21 Decembrie anuță sosirea tovului Ceaușescu care a fost la Moscova, cu ocazia împlinirii a 70 de ani a lui Brejnev. Ceaușescu a crezut de cuviință că este mai bine dacă prezintă personal felicitările stăpânului său.

* SCANTEIA-Din 5 Decembrie informează cititorii că conform deciziei din 14 Aprilie 1976, a Comitetului Executiv al P.C.R. și decretul Nr. 145 al Consiliului de Stat, publicat în Mai 1976, va avea loc în România "Recesământul Populației" între 5-12 Ianuarie 1977. Din informațiile primite recent, acest recesământ a cuprins pe lângă datele demografice ca : sex, ani, naționalitate, profesie etc, și un recesământ al tuturor lucrurilor din casă, ca : furnituri, aparate de radio și televizoare și alte articole și lucruri casnice.Toate aceste lucruri au fost înregistrate, scrie ziarul "pentru a ajuta la developarea planului în toate sferele economiei naționale".(Totul, absolut totul a fost numărat și înregistrat, spun ultimii veniți din țară)

* ROMANIA LIBERA- Din 23 Decembrie,anunță că în acea zi are loc o adunare a conducerii Ministerului de Interne,care este condusă de tovul Nikălai, în caliate de comandantul suprem al forțelor armate. La această adunare a activiștilor au luat parte; Ion Dincă, Ion Ioniță, Dumitru Popescu, Ilie Verdet, Iosif Banc și Ion Coman.

Pe lângă felicitările pe care Ceușescu le-a adus celor care păzesc pe bieții români, el a mai spus:"Nu putem trece cu vederea că și astăzi mai sunt semne de neglijență și lipsă de vigilență în apărarea și păstrării secretelor țării noastre".
..."tot mai sunt elemente ostile sistemului socialist dela noi".

Actualitatea internațională

RĂZBOIUL DIN RHODEZIA

Din informațiile date de agențiile de presă străine, putem spune că de când Primul Ministru Ian Smith,a agreat de a permite în Rhodezia o schimbare a constituției, care să includă și participarea " majorității negrilor", atacurile rebelilor a continuat cu o intensitate și mai mare.Sate de negrii și de albi au fost atacate regulat, omorând zeci de nevinovați.Urmând exemplul comunist din Asia, rebelii caută ca prin intimidare să poată câștiga suportul populației negre.

Sate de negrii și de albi au fost atacate de grupuri armate de rebeli omorând zeci de nevinovați. Drumuri și șosele au fost minate, și o mulțime de poduri au fost aruncate în aer. In același timp o mulțime de tineri negrii au fost răpiți și duși în Mozambique, Zambia și Botswana.

Pe data de 31 Ianuarie anul acesta, un număr de peste 400 de copii africani au fost răpiți și duși sub escortă în Botswana, pentru a fi îndoctrinați și forțați să lupte cu rebelii.

Negocierile din Geneva începute în Octombrie 1976,sub preșendenția membrului parlamentului britanic Ivot Richard,ambasadorul englez la Natiunile Unite,nu a dus la nici un rezultat pozitiv.

Reprezentanții "naționaliști africani" din Rhodezia, Josua Nkomo, Robert Mugabe, episcopul Abel Muzorewa și preotul Ndabingi Sithole,au cerut următoarele condiții înainte de a negocia o schimbare pașnica a situației: 1. Guvernul lui Ian Smith să oprească imediat orice acțiune de represalii împotriva rebelilor(aceștia având mână liberă de a comite ori și ce fel de crime). 2. Primul Minstru Ian Smith să facă parte din delegația britanică și nu ca șeful statului și guvernului ce-l conduce, în acest mod ei nerecunoscând declarația de independeță a Rhodeziei din 1965. 3. Eliberare imediată a tuturor prizionerilor rebeli. Primul Ministru Ian Smith a refuzat aceste condiții, care erau pur și simplu o sinucidere în mâinile rebelilor.

ÎNARMAREA REBELILOR

INSTRUCTORI CUBANEZI

Din sursele date de securitatea din Rhodesia,se știe că aproximativ 2000 de rebeli au fost deja infiltrați în această perioadă a negocierilor din Geneva,aduși și înarmați cu armament sovietic.

Robert Mugabe a declarat că forțele Frontului Patriotic de eliberare a Zimbabwe-ului (Rhodesia), sunt în prezent instruiți de "instructori" cubanezi cât și sovietici.

Joshua Nkomo a declarat recent " că ajutorul primit din partea Uniunii Sovietice, nu este un secret. Prezența lor este absolut necesară în înarmarea trupelor noastre". In același timp sute de rebeli sunt instruiți în mânuirea armelor moderne în țările comuniste din Europa de Est.

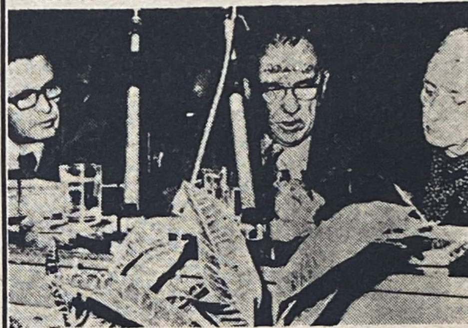
In cursul lunilor viitoare atacul general împotriva Rhodeziei va fi lansat, declară Primul Ministru Ian Smith. Ne întrebăm dacă și de data aceasta America și țările vestice vor sta nepăsătoare,asistând la un nou război ca cel din Angola ?

INSTRUIREA REBELILOR IN MOZAMBIQUE

SPANIA

MADRID - Liderul partidului comunist spaniol Santiago Carillo a declarat recent presei că bazele militare americane trebue să rămână în Spania pentru a păstra o balanță internațională între marile puteri ale lumii, adică S.U.A. și RSS. "Spania - a mai spus el -, nu trebue să se alinieze nici uneia dintre cele două mari puteri, ci să încerce a se integra complect Pieții Comune Europene" (Common Market). De încheiere, Carillo și-a exprimat convingerea că: "o schimbare pașnică spre o democrație spaniolă este posibilă, dacă nu se vor face discriminări de ordin politic ce ar exclude clasa muncitoare", cerând "legalizarea partidului comunist spaniol", ceea ce firește, este și rămâne: "nodul gordian" al întregii probleme. Noi, ne întrebăm însă; cum anume ar putea o țară creștină ca Spania, să legalizeze un partid ai cărui membri, au tras cu mitraliera în fața lui Isus Christos, în timpul revoluției spaniole?...

"Tovarășul" Santiago Carillo, cere guvernului actual al Spaniei, exact ceea ce, dacă comuniștii ar fi ieșit biruitori în acea confruntare, n'ar fi permis absolut nimănui.

Santiago Carrillo și Dolores Ibarruri împreună cu Enrico Berlinguer

ITALIA

ROMA -Ziarul "L'OSSERVATORE ROMANO", oficiosul Vaticanului, anunță că, primarul comunist al Romei și consiliul său, au decis să evacueze, călugării, călugărițele și pe cei 50 de bătuți de soartă, săraci, bolnavi și fără nici un ajutor, ce se găsesc adăpostiți de un an de zile în Mănăstirea Sf. Grigore cel Mare, pe motivul că, orașul ar avea nevoie de clădirile respective, pentru anumite birouri.

Să fie oare acesta adevărul - adevărat?

Iată, noi nu credem.

Ceea ce însă cu adevărat credem, este că, primarul comunist al Romei și acoliții săi, luând această măsură, declară un război deschis Vaticanului. Si, mai credem iarăși că, acesta este doar începutul unei dramatice lupte dintre conducerea comunistă a Romei și Vaticanul creștin.

PERU

LIMA- Pe data de 3 Februarie Generalul Victor Velaquez, unul din oficialitățile guvernului, a anunțat că recent Peru a ajuns la un nou agrement cu Uniunea Sovietică , pentru cumpărarea a unui sistem de apărarea atiaeriană. După informațiile din Washington, acesta este al treilea aranjament făcut de Peru cu Uniunea Sovietică. Se știe că Peru a cumpărat înainte peste 250 de tancuri rusești de tip T-55, ca cele din fotografia de mai jos. In ultima lună peste 36 de avioane tip SU-22 au fost transportate de vasele sovietice în Peru. In acest timp se instalează rachetele atiaeriene tip SA-2 și SA-3.

Ceace îngrijorează Pentagonul este, că cu acest armament au sosit un număr mare de instructori și experți sovietici în Peru.

CRONICA VREMII

REALISMUL EXILULUI ROMÂNESC

Ion BOIERU

In multe împrejurări,exilul românesc a fost definit ca romantic, idealist, utopic sau în afară de perspectiva reală a stărilor de lucruri.

Alteori, acest exil, a fost declarat fie pesimist, fie optimist, după tipologia lui George SOREL.

Adevărul este că acest exil a adus, în toate manifestările lui, pe lângă idealismul moral și național, absolut imperios în existența unui neam, și nota realistică a interpretărilor și viziunilor sale.

Scriam în articolul , din numărul trecut, al acestui ziar, că democrațiile occidentale sunt slabe, confuze și, deci, în afară de perspectiva realității. Democrațiile occidentale nu operează, în politica internă sau internațională, după cerințele intereselor naționale, ci interesele de clică, care de cele mai multe ori sunt dominate de infiltrațiile comunismului sovietic.

Iată câteva exemple grăitoare:

-FILMUL DOCUMENTAR "KRUTSPILS"

In 1975 atât televiziunea britanică cât și cea franceză, au prezentat un film documentar asupra deținuților politici din închisoarea KRUTSPILS, din Riga, în Letonia ocupată de Uniunea Sovietică. Acest *film a fost făcut în mod* clandestin și strecurat în Anglia, apoi în Franța, unde a produs un efect senzațional asupra spectatorilor. In Franța, filmul a generat o aspră polemică între ziarul oficial al comuniștilor francezi - L'Humanite - și Pravda, dela Moscova, Asupra tratamentului neomenesc din lagărul de muncă forțată dela KRUTSPILS.

Toate cele trei rețele de televiziune americană,care vorbesc în numele "libertății presei", au instituit o cenzură de fier, și au refuzat să prezinte acest film documentar. Aceste trei rețele de televiziune promovează politica de detente, și nu sunt interesate în a lăsa publicul american să cunoască adevărul.

Adevărul ar submina politica falsă de detente, cu Uniunea Sovietică. Interesul poporului american este să cunoască adevărul. Numai pe baza acestui adevăr se poate constitui o politică externă sănătoasă, durabilă și de interes național.

RAPORTUL MANSFIELD

Senatorul Mansfield a făcut două călătorii în China comunistă, în 1974 și 1976, ca invitat special al guvernului din Peking. Nimic grav și suspect în acest lucru. Un senator american este o persoană demnă de încredere și respect. Nu poate fi suspectat pentru astfel de invitații și călătorii.

Ceiace este grav, și de necrezut, este conținutul raportului pe care l-a făcut Mansfield, după vizita din 1976. Acest raport a fost publicat, de Comitetul pentru relațiile externe al Senatului american, sub titlul "China Enters the Post-Mao Era".

Mansfield recomandă stabilirea unor relații diplomatice cu China comunistă, ceiace n'ar fi un mare inconvenient, în situația actuală a politicii internaționale.

Dar, același senator, recomandă terminarea Tratatului American cu China Liberă-Taiwan, prin această terminare s'ar lăsa întregul popor chinez liber, din Taiwan, în număr de 15 milioane de locuitori, la discreția Chinei comuniste.

De când intră, în tradiția poporului american, ideia de a sacrifica, pe "aliați" și popoarele libere, apetitului și discreției dictatoriale comuniste ? Si aceasta, ca o recomandare a unui Senator american. In orice caz, recomandarea senatorului Mansfield poate fi considerată ca o opinie personală, fără efecte imediate, căci intră și alți factori în rezolvarea ultimă a acestui probleme. Dar opinia lui Mansfield arată starea de spirit, mentalitatea și pregătirea ideologică a unor oameni politici americani, caracterizată prin falsa viziune politică, lipsă de fundamentarea națională și confuzie a problemelor.

In raportul senatorului american se mai găsesc aprecieri superlative asupra lui Mao și conducerii sale politice. In plus, afirmă că situația guvernului actual din China comunistă este stabil căci "apare" a nu fi neliniște în țară".

Firește, Mansfield nu vorbește nimic despre milioanele de chinezi care au fost uciși de Mao, în timpul dictaturii sale.

Raportul lui MANSFIELD arată, încăodată, fără drept de apel, capitularea reprezentanților democrațiilor vestice, în fața pericolului comunist. Aceasta se explică prin lipsa de înțelegere a problemelor fundamentale, miopie politică, și, în ultimă instanță carența conștiinței naționale, la unii dintre oamenii politici.

SITUATIA DIN AFRICA

In Rhodesia și Africa de Sud se caută soluții pentru a asigura accesul majorității la conducerea politică.

Ambele țări sunt conduse, la ora actuală, de guverne de albi. Impotriva acestor guverne , s'au organizat bande de rebeli, de către Moscova, pentru a se instaura o conducere a băștinașilor, cu o netă orientare spre comunism. Moscova operează, în această direcție, pentru a și asigura influența politică și militară în acea regiune. Dar, în acest punct de acțiune, comuniștii moscoviți se vor întâlni cu un eventual suport dat bandelor de rebeli de către guvernul american, care urmărește definitivarea "legii majorității", în cele două țări africane.

Ceiace este curios, în toată această bătălie de influență în Africa, este faptul că guvernul american este sfătuit să susțină pe rebelii care fac tot felul de masacre, uitând că, în Angola, același guvern, datorită refuzului de ajutor al Congresului, n'a trecut la acțiune concretă de a ajuta forțele naționale locale, care luptau împotriva comuniștilor , susținuți de Moscova și armatele cubaneze. O parte din presa americană, infectată de comunism, nici măcar nu se sinchisește să prezinte, cititorilor americani, adevărul din Africa.

Nu se poate uita nici faptul că, în disperarea sa de a realiza ceva "pozitiv", în lunga sa diplomație sterilă și "negativă", Kissinger a încercat să se amestece în Rhodesia și Africa de Sud, desconsiderând realitățile locale, și căutând să impună punctul său de vedere, numai pentru ambițiile sale de glorie.

Prin prezența lui Kissinger democrația americană și-a slăbit structura și temeliile sale, în actele de politică externă, pentrucă a neglijat interesele majore ale națiunii americane, care nu se pot împăca cu obiectivele sovietice de cucerire a lumii, prin forță și penetrație perfidă.

ATACUL IMPOTRIVA LUI C.I.A. SI F.B.I.

Congresul american a făcut lungi investigații asupra acestor două organizații, care apără securitatea națională americană, mai ales împotriva comunismului.

Dar, toate aceste investigații, care au adus la suprafață câteva lucruri ce nu corespund cu spiritul constituției americane au fost, în mod special , îndreptate împotriva țărilor prietene ale Statelor Unite.

In nici unul din rapoartele publicate, nu se vorbește despre dușmanii de moarte ai Americii, adică țările comuniste, care au reușit să-și înfiltreze agenți și emisari în toate sectoarele de viață publică.

Acești emisari și agenți comuniști, urmăresc destrămarea întregii structuri a vieții democratice americane, pentru a asigura dominația comunismului sovietic.

S'a vorbit în Congresul american de Chile, Taiwan, Coreea de Sud, Iran, dar nimic despre Uniunea Sovietică și țările de după cortina de fier, ca și când acestea n'ar reprezenta nici un fel de pericol pentru existența Americii.

Există indicații că, însuși Kissinger, s'a opus publicării oricărui material privind spionajul sovietic pentru a nu deranja politica sa de "detente". Kissinger și-a apărat politica sa proprie, nu pe cea națională, dar dece membrii Comisiei de investigații au acceptat intervenția lui Kissinger ?.

Pentru simplu fapt că "există ceva putred în America". Există o falsă orientare asupra problemelor naționale, chiar în sânul Congresului, unde se găsesc reprezentanții democrației americane. Prezența lor slăbește democrația americană, atunci când atacă tocmai citadelele anticomuniste, și protejează pe cei ce, într'un fel sau altul, desfășoară largi activități comuniste sau pro-comuniste.

Există o carență a democrației americane, pe care o întreține o bună parte din membrii Comgresului american, căci se dedau, în ignoranța lor, la jocuri politice de moment, care nu au nimic de-a face cu națiunea americană și cu interesele ei esențiale și majore.

Scriind aceste lucruri, subliniem din nou, că realismul nostru rezidă în interceptarea adevăratelor stări de lucruri, pe care nu le ascundem și nu ni le imaginăm.

Pericolul principal, pentru întreagă lume contemporană, îl reprezintă comunismul, de orice nuanță ar fi acesta.

Aceasta este realitatea, și deaceia noi ne mișcăm pe realități, luptăm împotriva acestui pericol. Altfel, nu are nici un rost existența noastră.

Ion BOIERU

NOTE SI COMENTARII

RUSIA SE ÎNARMEAZĂ CU PROECTILE TOXICE

Despre înarmarea în scop ofensiv a Rusiei Sovietice, s'a scris și se va mai scrie desigur în presa din lumea liberă, cu mare îngrijorare. Ceea ce dorim a sublinia cu această ocazie, este că, pe la sfârșitul anului 1976, fostul director al agenției de apărare a Statelor Unite, Lt. Gen. Daniel O. Graham, în cadrul unui interviu acordat ziariștilor americani, a declarat, și aceasta, desigur, în cunoștință de cauză, că, la ora actuală, Rusia se înarmează cu proectile toxice. Acest adevăr desminte deci afirmațiile făcute de Brejnev cu ocazia sărbătoririi revoluției bolșevice, în discursul său din anul trecut. Căci, știut este că armele toxice nu au un scop defensiv, ci ofensiv.

Sperăm că noul Președinte al Statelor Unite, Jimmy Carter și guvernul său, vor ține cont de această gravă situație, în raporturile diplomatice cu Rusia Sovietică și nu se vor lăsa amăgiți de balivernele trâmbițate de bejbojnicii din Kremlin. Si aceasta, în sfântul nume al umanității.

"CÎNSTIRE" sau "MAZILIRE"?

"CREDINTA", Organul oficial al Arhidiocezei Misionare Ortodoxe-Române din America, publică în numărul de Crăciun, pe prima pagină, sub titlul: "Decizia Sinodului Permanent al Bisericii Ortodoxe Române", o scrisoare ce poartă data 22 Oct., 1976, adresată Arhiepiscopului Victorin și semnată de Secretarul Sinodului, Episcopul Antonie Ploieșteanul, prin care, "cu frățească dragoste", se aduce la cunoștință că: "Implinindu-și datoria față de Arhiepiscopia Misionară Ortodoxă Română în America, și aflându-se în țară, Sinodul Permanent a hotărît: P.C. Arhim. BARTOLOMEU V. ANANIA se încadrează pe data de 20 Octombrie 1976 în postul de Director al Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă din București".

Fost-a, oare, aceasta, cu adevărat o "cinstire" a lui Anania, pentru datoria ce și-a făcut față de Patriarhia dela București, în anii ce i-a petrecut în Statele Unite; sau, dat fiind faptul că "aflându-se în țară", și nemulțumiți de "datoria" ce nu și-a făcut, stăpânii săi, au pus ghiara pre dânsul, numindu-l de florile cucului, nici mai mai mult nici mai puțin de cât, vezi Doamne, "Director" al unui așa zis "Institut Biblic și de Misiune Ortodoxă", inexistent?... Căci ce fel de misiune se poate face într'o țară cu un guvern ateu?...

BETTER DEAD THEN RED

Un preot iezuit canadian, recent expulzat din Saigon, Vietnam, după 19 ani de lucrare misionară în acea țară ajuns în Paris, Franța, a declarat presei că în zilele de haos ce au avut loc la părăsirea Vietnamului de Sud de către trupele americane și intrarea trupelor comuniste ale Vietnamului de Nord, au avut loc între 15,000 la 20,000 de sinucideri în massă, datorită faptului că nu s'au putut salva părăsind țara, și preferând mai bine să moară de cât să trăiască sub comuniști. Totodată, preotul Andre Gelinas, a spus că, numeroși ofițeri, sub-ofițeri și soldați ai armatei Sud-Vietnameze, precum și alți civili anti-comuniști, au fost exterminați de trupele invadatoare ale Vietnamului de Nord.

Preotul iezuit Galinas, care de prezent își are reședința în orașul Montreal din Canada, a mai declarat că, de îndată ce forțele comuniste ale Vietnamului de Nord s'au stabilit în Vietnamul de Sud, a început o intensă campanie pro-sovietică și anti-religioasă. Emoționante sunt desigur mărturisirile sincere ale preotului Galinas, în care povestește cum au venit la dânsul creștini vietnamezi spre a-l întreba dacă sinuciderea este un păcat mortal, istorisind că un polițist, și-a ucis cu revolverul cei 10 copii ai săi, nevasta și soacra, înainte de a se sinucide el însuși, sau cazul unui tată care, după ce a explicat familiei că este cazul să pună capăt unor suferințe viitoare, le-a pus pe masă farfuriile cu supă otrăvită.

In fața acestor zguduitoare mărturii, stăm înmărmuriți, și ne întrebăm: oare vor avea remușcări de conștiință, fostul secretar de stat al Americii, Henry Kissinger, cel care a primit premiul Nobel pentru o inexistentă pace în Vietnam, și tovarășul său, senatorul Ted Kennedy, care, din ură partinică a încercat să arunce toată vina acelui război, în spatele partidului republican, uitând faptul că, escalarea acelui război se datorește fostului său frate, John F. Kennedy și urmașului său Lyndon Baines Johnston?!